

IDYLLER

OM

KONG ARTHUR.

AF

ALFRED TENNYSON.

UNIVERSITY OF TORONTO
VELUT ARBOR ÆVO

IDYLLER

OM

KONG ARTHUR.

AF

ALFRED TENNYSON.

OVERSAT I ORIGINALENS VERSEMAAL.

VED

A. MUNCH.

(„Flos regum Arthurus".)
Joseph af Exeter.

FORLAGSBUREAUET I KJØBENHAVN.

(O. H. DELBANCO. G. E. C. GAD. GYLDENDALSKE BOGHANDEL. C. C. LOSE.)

1876.

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

Alfred Tennyson, Englands for Tiden mest populære Digter, er født 1810. Hans første Digte bleve ikke gunstigt modtagne af Kritiken. Men da han efter en længere Taushed igjen fremtraadte med et Arbeide, var der skeet et Omslag — hans Bøger havde banet sig Vei ud i Publikum trods Kritiken, og nu blev han snart ogsaa af denne anseet for sit Lands første nulevende Digter. Dronningen udnævnte ham til Poëta laureatus. Foruden en Mængde lyriske Digte, Ballader, Landskabs- og Folkelivs-Idyller, har især fire Værker af ham vundet den største Popularitet ikke alene i England, men og i det hele dannede Europa. Det er „In memoriam", en Samling Sørgedigte over en afdød ung Ven; „The Princess", en Feehistorie i Shakespeares Stil, med al Renaissancens Farvepragt og Fantasi; „Enoch Arden", den lille gribende Skildring af en nordengelsk Sømands Hjemkomst efter 10 Aars Ophold paa en øde Ø, (oversat paa vort Sprog af A. Munch, 1866, 2det Oplag 1874); og „Idylls of the King", hvoraf her foreligger en Oversættelse fra samme Haand. Disse „Idyller", der kun uegentlig svare til det Begreb, man i Almindelighed gjør sig om denne Digtart,

og maaskee hellere burde kaldes „Legender“, ere ikke tagne af Nutidens Liv, men ere en Gjenoplivelse af de gamle Sagn om Kong Arthur og hans runde Bord. Som bekjendt er Kong Arthur Middelpunktet for de urgamle Nationalsagn fra Wales og Bretagne, er den simple Rod til et Kjæmpetræ, hvis Grene fast et Aartusinde har overskygget Europa, indtil dets Livskraft gik under i den moderne Verden, tilligemed Riddervæsenets sidste Levning. Sagnene vandre fra Aarhundred til Aarhundred, i bestandig Gjenføden, og faae stedse større Udvikling, stedse mangfoldigere Udsmykninger. At gjenoptage nogle af disse Sagn for vor positive og kritiske Tidsalder kunde synes et voveligt Foretagende, men Tennyson har løst det paa en selvstændig og tiltalende Maade. Selv den berømte franske Kritiker og Literaturhistoriker H. Taine, der jo, efter sin realistisk-moderne Retning, skulde synes at maatte være mindre gunstigt stemt for en saadan Gjenoptagen af Middelalderens Digtekunst, udtaler sig derom i sin „Histoire de la literature anglaise“ blandt Andet som følger: „Idyllerne om Kongen“ er endel af Legenderne om Kong Arthur, om Merlin og om Ridderne ved det runde Bord. Med en beundringsværdig Kunst har Tennyson fornyet Stemningerne og Sproget — denne bøielige Aand antager alle Tonarter. Dennegang har han gjort sig til Epiker, antik og naiv som Homer og de gamle Trouvérer. Det er sødt at gaae ud af vor lærde Civilisation, at vende tilbage

til den primitive Alder og dens Sæder, at høre den fredelige Tale, der flyder rigeligt og sagteligt, som en Flod over en jævn Skraaning. Det Eiendommelige hos den gamle Epopée er Klarhed og Ro. Ideerne ere nylig fødte, Mennesket er lykkeligt og Barn endnu. Denne Simpelhed, denne Fred er fremmedartet og henrivende, man lader sig gjerne føre med, man ønsker ikke at gaae hurtigt, det synes, som man gjerne vilde forblive saaledes altid. Thi den primitive Tanke er den sunde Tanke; vi have ikke udrettet andet end at fordærve den ved Indpodninger og ved Kulturen; vi komme tilbage til den som til vor inderligste Eiendom, for der at finde Tilfredshed og Hvile. Men blandt alle Epopéer udmærker den om det runde Bord sig ved sin Reenhed. Arthur, „den pletfri Konge", har samlet dette straalende Samfund, Menneskenes Blomst, for at tjene til Model for hele Verden og være Begyndelsen til en ny Æra" (See Arthurs egne Udtalelser derom i „Guinevra"). Der er en egen udsøgt Fornøielse i at behandle en saadan Verden, thi der gives ingen, hvori mere rene og mere rørende Blomster kan fremspire. Jeg vil kun paapege en af disse: „Elaine, Lilien fra Astolat", som, efter kun en eneste Gang at have seet Lancelot, nu elsker ham da han er bortreist, og for hele sit Liv." Her giver Taine et Udtog af Fortællingen om Elaine, som den findes i Digtet. Efterat have oversat Elaines Brev til Lancelot, det hun bar i sin døde

Haand, tilføier Taine: „Intet mere — hun slutter med dette sidste Ord, fuldt af saa dyb en Sorg, af saa øm en Beundring. Man skal have vanskeligt ved at finde Noget, der er mere simpelt og mere yndigt.“

„Idylls of the King“ er, dels for sig selv, dels i Forbindelse med Tennysons øvrige Digte, udkommet i mangfoldige Udgaver, deriblandt et Par illustrerede, hvoraf en ved den bekjendte franske Kunstner Gustave Doré.

Indhold.

Enid 1
Vivien 95
Elaine 141
Guinevra 219

ENID.

ENID.

Geraint, gjæv Ridder ved Kong Arthurs Hof,
Fyrste af Devon, en af Ridderne
Ved runde Bord, hin store, høie Orden,
Var viet til skjøn Enid, Yniols Datter,
Og elsked hende høit som Himlens Lys.
Og just som Himlens Lys tidt vexler om
Ved Solopgang, ved Aften og ved Nat,
Med Stjerneglimt og hulde Maaneskin,
Saa holdt han af at klæde hendes Skjønhed
I nye Farver, Smykker, Dag for Dag,
Med Purpur og Skarlagen og Juveler.
Og Enid, for at tækkes vel sin Husbond,
Der havde fundet, elsket hende mens
Hun var i trange Kaar, nu daglig viste
Sig for ham i en ny og prægtig Dragt,

Og selve Dronningen, der var taknemlig
Mod Fyrst Geraint for udvist Tjeneste,
Var hende god, og ofte smykked hende
Med egne Hænder, som den Yndigste
Næst efter hende selv, ved hele Hoffet.
Og Enid elsked Dronningen af Hjertet,
Ja, tilbad hende som den bedste, største
Og yndigste blandt alle Jordens Kvinder.
Og som han skued dem saa ømt tilsammen
Geraint vel længe glæded sig ved dette; —
Men da et Rygte steg om Dronningen,
Om hendes brødefulde Kjærlighed
Til Lancelot, skjøndt end ei var Beviis,
Og ikke heller Verdens sagte Hvisken
End hørtes bryde ud i aaben Storm —
Geraint dog troede paa det, og der faldt
En Rædsel over ham, at dog hans Hustru
Ved denne store Ømhed for Guinevra
Alt havde faaet eller kunde faae
Et Stænk i Sjælens Reenhed. Hvorfor han
Til Kongen gik, og under Paaskud af,
Hans Fyrstendømme laae saa tæt ved Grændsen
Af et Distrikt, hvor der var Røver-Grever
Og Skurke-Riddere og Mordere
Og alle Flygtninger fra Retfærds Haand

Og alt det Pak, som hader hver en Lov,
Han bad, at Kongen, til han selv behaged
At rense denne Rigets Afløbsrende,
Nu vilde give ham Tilladelse
Til først at drage did, forsvare Grændsen.
Vel Kongen studsed lidt ved den Begjæring,
Men gav tilsidst sit Minde, og Geraint
Og Enid red med femti Riddere
Til Bredderne af Severn, og de kom
Til deres eget Land. Der blev han saa,
Og tænkte i sit Sind: „Var nogensinde
En Hustru trofast mod sin Ægtemand,
Saa skal nu min vel blive det mod mig."
Han vogted hende med saa sød en Omhu
Og Dyrkelse, og veg saa lidt fra hende,
At rent han glemte Løftet, han gav Kongen,
Forglemte Falken og den kjære Jagt,
Forglemte Landsebrydning og Tournering,
Forglemte al sin Hæder og sit Navn,
Ja selv sit Fyrstendømme og dets Pligter.
Og denne Glemsomhed var hende mod.
Lidt efter lidt begyndte ogsaa Folket,
Naar to og tre de mødtes, eller flere,
At spotte, haane ham og kalde ham
En Fyrste, hvis Mandhaftighed var borte

Og smeltet ind til Konedyrkelse.
Og dette samled hun fra Folkets Øine,
Og Kvinderne, som smykked hendes Hoved,
Fortalte hende dette som et Tegn
Paa Herrens grændseløse Kjærlighed.
Men hun blev derved ikkun meer bedrøvet.
Fra Dag til Dag hun tænkte, Alt at sige
Til Fyrst Geraint, men kunde det dog ikke,
Da hun var alt for bly, imedens han,
Som mærked hendes Tungsind, kun fik meer
Mistanke om, at hendes Sjæl var plettet.

Tilsidst det traf sig, da en Sommermorgen
De hos hinanden sov, at Morgensolen
Faldt gjennem Vindvet, som var uden Skjærm,
I Kamret ind, paa Sengen, og opheded
Den stærke Kriger i hans vilde Drømme.
Urolig kastede han Tæppet væk.
Og blotted saa sin Hals, en knuddret Søile,
Og sit massive, brede Kjæmpebryst
Og sine Arme, hvor de faste Muskler
Nedvælded, ret som Bækken vælder over
En lille Sten, for heftigt rindende,
Til imod den at brydes. Enid vaagned
Og sad ved Siden af sin Ægteherre,

Beundred ham og tænkte ved sig selv:
Var nogen anden Mand saa prægtigt skabt?
Saa, lig en Skygge, svæved Folkesnakken,
Beskyldningen for Konedyrkelse,
Hen over hendes Sjæl. Hun bøied sig
Da over ham, og til sit eget Hjerte
Hun klagende og sagte talte saa:

„O ædle Bryst, og I, magtfulde Arme!
Er jeg den ringe Aarsag til at Mænd
Tør sige, Eders Styrke er bortveget?
Ja, min er Skylden — ak — fordi jeg ei
Tør tale og fortælle ham, hvad selv
Jeg tænker og hvad Andre sige om ham —
Og dog det er mig mod, han tøver her.
Jeg kan ei elske ham og ei hans Navn —
Langt heller spændte jeg hans Harnisk paa ham,
Red ud med ham til Slaget og stod hos
Og vogted paa hans Jernhaand, naar den slog
Ildgjerningsmænd og Røvere til Jorden,
Langt bedre var jeg lagt i sorten Muld,
Saa ei jeg hørte meer hans ædle Røst,
Ei meer blev favnet af hans kjære Arm,
Hans Øines høie Lys da mørknet for mig —
End at min Herre skulde lide Skjændsel

Ved mig. Er jeg saa kjæk, og kunde staae
Ham nær, og see min kjære Ægteherre
I Kampen saaret eller maaskee dræbt
For mine Øine, og tør dog ej vove
Ham at fortælle, hvad jeg tænker selv,
Og hvordan Folk tilsmudse ham og sige,
At al hans Manddomskraft er smeltet ind
Til blød Kvindagtighed? — O, Vee mig, Vee!
Jeg frygter, jeg er ingen trofast Hustru!“

Halvt i sit Indre, hørligt halvt, hun talte,
Og i sin stærke Lidenskab hun fældte
Nu tunge Taarer paa hans nøgne Bryst,
Og disse vækked ham, og til stort Uheld
Han hørte ikkun hendes sidste Ord:
Hun frygted, hun var ei en trofast Hustru.

Da tænkte han: „Trods al min store Omhu,
Trods al min Møie — o, jeg arme Mand! —
Trods al min Omsorg er hun ei mig tro,
Jeg seer, hun græder nu for en og anden
Ung, munter Ridder ved Kong Arthurs Hof.“
Dog, skjøndt han elskede og agted hende
Alt, alt for høit til at han kunde dømme
Hun skyldig var i nogen skjændig Synd,

Dog tvert igjennem Mandens stærke Bryst
Her foer hint Stik, som gjør en Mand elendig
Og ensom, overfor det søde Ansigt,
Som mest han elsker. Derfor kasted han
Nu sine svære Lemmer ud af Sengen
Og rystede sin dorske Hestkarl vaagen
Og raabte høit: „Min Stridshest, hendes
Ganger!“
Og saa til hende: „Jeg vil ride ud
I Ødemarken, thi, skjøndt det jo synes,
Jeg endnu har at vinde mine Sporer,
Saa dybt jeg dog endnu er ikke faldet,
Som Visse kunde ønske. Og du, Enid,
Tag paa dig nu din tarveligste Dragt
Og rid med mig.“ Enid forbauset spurgte:
„Hvis Enid har forseet sig, lad da hende
Og vide nu sin Brøde?“ Men han afbrød:
„Jeg byder dig, spørg ikke, men adlyd!“
Da husked hun en falmet Silkedragt,
En falmet Kaabe og et falmet Slør,
Og hengik til et Skab af Cedertræ,
Hvori hun dem omhyggelig bevared
Med Sommer-Urter mellem Folderne.
Hun tog dem frem og klædte sig deri,
Erindrende, at da han første Gang

Til hende kom, da bar hun denne Dragt,
Og hvordan just i den han elsked hende.
Hun husked og sin taabelige Frygt
For denne Dragt, og saa hans hele Reise
Til hende, som han havde selv fortalt,
Og hvordan saa de kommet var til Hoffet.

Thi Arthur holdt forgangen Pintsetid
Sit Hof i gamle Caerleon ved Usk.
En Dag, mens der han sad høit i sin Hal,
Fremstod for ham en Jægersmand fra Dean
End vaad af Skovene, og meldte om
En Hjort, langt større end de andre, hvid,
Først seet der denne Dag. Fortalte dette
Til Kongen, og den gode Konge gav
Da Ordre til at blæse i sit Horn
Til Jagt den næste Morgen. Dronningen
Bad og om Lov at maatte være med
At see paa Jagten, og han tillod det.
Ved Morgengry var hele Hoffet borte.
Guinevra laae dog sildigt denne Morgen
I søde Drømme tabt, og drømmende
Vel om sin Elskov for Sir Lancelot,
Saa hun forglemte Jagten. Men tilsidst
Hun stod dog op, steg med en enkelt Terne

Tilhest og satte over Usk, og vandt
Til Skoven. Paa en liden Høi ved den
Hun standsed for at høre Hundeglammet,
Men i dets Sted hun hørte pludseligt
En Lyd af Heste-Hovslag. Thi Geraint,
Ogsaa forhindret, uden Jægerdragt
Og uden andet Vaaben end et Sværd
Med gyldent Greb, kom pladskende igjennem
Det grunde Vadested, som bag dem laae,
Og gallopered saa ad Høien op.
Et Skjærf af Purpur, ved hvis tvende Ender
Der hang et Æble af det røde Guld,
Vildt svaied om ham, mens han satte op
Ad Høien for at naae dem, glimrende
Ret som en Guldsmed i sin Sommerdragt.
Dybt bøied sig Lehns-Fyrsten nu for hende
Og hun ham svared mildt og majestætisk
Med hele Dronningens og Kvindens Ynde:
„For sent, min Fyrste, senere end Vi."
„Ja, ædle Dronning," svared han, „saa sent,
At jeg, som I, kun kommer for at see
Paa Jagten, ikke for at dele den."
„Nu vel", hun sagde, „vent da her med mig —
Paa denne lille Høi, om nogetsteds,
Det er sandsynligt, vi faae høre Koblet

At bryde gjennem Krattet ved vor Fod."
Og mens de lytted efter fjerne Jagt
Og særligt efter Glammet af Cavall,
Kong Arthurs egen Hund med dybest Røst,
En Ridder og en Dame red forbi dem,
Fulgt af en Dværg. Og Ridderens Visir
Var aabent, saa man saae et Ungdomsansigt,
Stolt bydende, med Hovmod i hvert Træk.
Guinevra, som ei mindedes hans Ansigt
I Kongens Hal, nu ønskede hans Navn
Og sendte derfor strax sin Terne hen
Til Dværgen, at faae vide det af ham.
Men denne, som var gammel, ondskabsfuld,
Og overgik sin Herre selv i Stolthed,
Skarpt svarede: „Du faaer ei vide det."
„Ham selv jeg vil da spørge", sagde Ternen.
„Nei, ved min Tro, du skal ei," raabte Dværgen,
Og da sin Hest mod Ridderen hun vendte,
Slog Dværgen efter hende med sin Pidsk.
Opbragt hun foer til Dronningen tilbage,
Hvorpaa Geraint udraabte: „Visselig,
Jeg Navnet skal faae vide". — Red saa hurtigt
Til Dværgen hen, og spurgte ham derom.
Han svarede som før, og da nu Fyrsten
Sin Ganger styred hen mod Ridderen,

Slog Dværgen ham med Pidsken, traf hans Kind
Saa Fyrstens Blod hensprøitede paa Skjærfet
Og farved det. Hans Haand foer af sig selv
Til Sværdets Greb, som for at dræbe ham.
Men i sin overvættes Mandighed
Og rene Sindets Adel, vrededes
Han ved at blive vred paa slig en Orm,
Holdt sig endog fra Ord og red tilbage
Og sagde: „Ædle Dronning, jeg vil hævne
Fornærmelsen, som gjennem denne Terne
Er bragt Dig selv, og jeg forfølge vil
Hint usle Kryb til deres Rævehi.
Skjøndt jeg uvæbnet rider, ikke dog
Jeg tvivler paa, jeg skal nok finde Vaaben
Et Sted tillaans, hvad heller imod Pant.
Og er han fundet, vil jeg kjæmpe med ham
Og bryde ned hans Hovmod. Tredie Dag
Jeg vil saa være her igjen, hvis ei
Jeg falden er i Kampen. Saa Farvel!“

„Farvel, min Fyrste“, svared Dronningen —
„Held følge dig paa denne Færd, som altid.
Og gid du maatte træffe Alt, Du elsker,
Og leve for at elske Den, du elsker
Med første Kjærlighed. Men før til Ægte

Du tager Nogen, bring din Brud til mig,
Og jeg vil da, var hun en Kongedatter,
Ja, var hun kun en Tiggerske fra Gjærdet,
Vil klæde hende Brud lig Solen selv."

Og Fyrst Geraint red bort, nu tænkende
At høre Hjortens Skrig, nu fjerne Horn,
Lidt ærgerlig ved at forlade Jagten,
Lidt og ved denne lumpne Hændelse.
Saa red han op og ned, igjennem mangen
En græsklædt Skraaning, mangen ensom Dal,
Med Blikket altid følgende de Tre.
Tilsidst han saae dem dukke op af Skoven
Og stige paa en jævn og aaben Aasryg —,
De viste sig mod Himlen og sank ned.
Did kom da og Geraint, og saae forneden
En langstrakt Gade i en lille By
Der i et Dalstrøg, paa hvis ene Side
En Fæstning reiste sig, end ny og hvid,
Og paa den anden en forfalden Borg
Hinsides Broen over tørre Kløft.
Og ud fra By og Dal der kom en Larm
Som af en Bæk, der bruser over Stene,
Hvad heller som det fjerne Skrig af Raager
Før de for Natten sætte sig til Ro.

Fremad mod Fæstningen nu red de Tre,
Blev indladt og forsvandt bag Voldene.
„Saa“, tænkte Fyrst Geraint, „har jeg da fulgt
Hans Spor nu til hans Hule.“ Mens han træt
Red ned ad lange Gade, fandt han der
Hvert Herberg fuldt og overalt lød Hammer
Paa Hestehove og den hede Hvislen,
Den travle Piben fra de unge Drenge,
Der skured deres Herrers Vaaben. En
Af dem han spurgte: „Hvad betyder Larmen
I Byen her?“ — Og denne svared, medens
Han vedblev med sin Skuren: „Spurvehøgen“.
Saa, mens han red tæt bag en gammel Karl,
Der, truffet af den lumre Aftensol,
Bar svedende en Kornsæk paa sin Ryg,
Han spurgte atter, hvad den Larm betød?
Og Karlen svared tvært: „Uf, Spurvehøgen!“
Geraint red saa forbi en Vaabensmed,
Som vendte Ryggen til, stod bøiet over
Sit Arbejde og klinkede en Hjelm.
Ham gav han samme Spørgsmaal. Manden dog
Ei vendte sig, ei saae paa ham, men sagde:
„Den, som arbejder nu for Spurvehøgen,
Har liden Tid for dovne Spørgere.“
Hvorpaa Geraint brød ud i hastig Vrede:

„Saa tusind Plager paa din Spurvehøg!
Smaafugl og Gjærdesmutte død ham pikke!
I tage Bonde-Tjaddret i Jer By
For Verdens Brusen! — Hvad er det for mig?
O, usle Flok af Spurve, En og Alle,
Som pibe blot om Eders Spurvehøg!
Tal, dersom du ei og er spurvegal,
Hvor kan jeg finde Herberg her for Natten?
Og Vaaben, Vaaben, til at kjæmpe med
Imod min Fjende? Tal!“ — Nu Vaabensmeden
Sig vendte om, og helt forbauset ved
At see saa prægtig En, i Purpursilke,
Kom frem med Hjelmen i sin Haand, og svared:
„Tilgiv mig, fremmede og ædle Ridder!
Vi holde en Tournering her i Morgen
Og Tiden knap er til det halve Arbeid.
Vil Vaaben? Sandelig — jeg veed ei — alle
Tiltrænges her. Og Herberg? — Sandelig,
Jeg veed ei hvor, hvis ei det skulde være
Hist over Broen, hos Jarl Yniol's.“
Han talte, og tog atter fat paa Arbeid.

Lidt harmfuld end Geraint da red henover
Den Bro, der spændte over tørre Kløft.
Der sad i Tanker sølverhaaret Jarl

Klædt i en Dragt af udslidt Pragt, vel fordum
Til Fest og Høihed egnet, og han sagde:
„Hvorhen, min Søn?“ Hvortil Geraint da
svared:
„O Ven, jeg søger Herberge for Natten.“
Saa Yniol: „Træd da ind og deltag i
Den knappe Underholdning i et Huus,
Før rigt, nu fattigt, men dog altid aabent.“
„Tak, min Ærværdige“, Geraint nu svared,
„Hvis kun du ei mig byder Spurvehøge
Til Nadver, vil jeg træde ind og æde
Med al en daglang Fastes Graadighed.“
Den gamle Jarl da sukkede og smiled
Og sagde: „Større Aarsag vel end du
Har jeg at bande denne Spurvehøg —
Men rid nu ind — thi hvis du selv ei vil det,
Vi vil ei røre ved ham end i Spøg.“

Saa red Geraint nu ind i Borggaarden,
Hans Hest der tramped mangen tornet Stjerne
Af Tidselskud iblandt de sprukne Stene. —
Han blikked om sig — Alt var en Ruin.
Her stod et halvbrudt Hvælv, behængt med
Bregner
Og her et Stykke af et Taarn var faldet

Helt, som en Klippe ramlet fra et Fjeld
Og rigt, som den, med vilde Blomster smykket.
Høit oppe Resten af en Vindeltrappe
Udslidt af mange Fødder, nu dog tause,
Stod bar i Solen. Svære Epheustammer
Omklamrede med haarbesatte Fibrer
De oldgraa Mure, suged Føiningen
Af Stenene, og saae fra neden af
Ud som et Bundt af Slanger, men for oven
Ret som det grønne Løvtag i en Lund.

Og mens han ventede i Borgens Gaard,
Lød Enids, Yniols Datters, klare Stemme
Ud gjennem Hallens aabne Vindve, hvor
Hun sang. Og som en Sangfugls søde Stemme,
Der høres af en Mand, som lander paa
En ensom Ø, ham bringer til at tænke
Paa hvad Slags Fugl det være kan, som synger
Saa sødt og yndigt, til at danne sig
Formodning om dens Fjærpragt og dens Form —
Saa Enids søde Stemme rørte Fyrsten
Og han blev lig en Mand, som vandrer ude
Ved Morgentid, naar hin den blide Tone,
Der elskes saa af Mennesker, først kommer
Hidflyvende vidt over stormfuldt Hav

Til England, og med Et nu i April
Udbryder fra et Krat, der smykket er
Med Grønt og Rødt, og han da standser i
En Samtale med Venner; eller slipper
Det Arbejde, han netop har i Haanden
Kun for at tænke: „Det er Nattergalen" —
Saa gik det og Geraint, der tænkte, sagde:
„Her, ved Guds Naade, hører jeg den Stemme,
Den eneste, som synes skabt for mig."

Det traf sig, at den Sang, som Enid sang,
Var en om Lykken og dens Hjul. Saa sang hun:

„Vend, Lykke, vend dit Hjul, gjør Stolthed lav,
Vend om dit Hjul i Solskin, Storm og Hav —
Dit Hjul og dig ei frygte vi, ei hade.

Vend, Lykke, vend dit Hjul, blid eller vred!
Med vilde Hjul vi gaae ei op og ned.
Vort Gods er knapt, men vore Hjerter glade.

Smil, og vi smile — er vi rig paa Land —
Tru, og vi smile — vi os hjælpe kan —
Thi Mand er Mand og Herre af sit Stade.

Vend, vend dit Hjul kun over Sværmens By!
Dit Hjul og du er Skygger kun i Sky —
Dit Hjul og dig ei frygte vi, ei hade.“

„Hør, Fuglens Sang til Reden kalder dig —“
Saa Yniol: „Træd nu hurtigt ind.“ Og over
En Hob af nys nedfaldne Stene traadte
Han ind i Hallen, hvor det dunkle Træloft
Var overspundet tæt af Spindelvæv.
En gammel Dame, klædt i mørk Brokade,
Der fandt han, og nær hende, lig en Blomst
Som bryder hvid-rød frem af falmet Hylster,
I falmet Silkedragt bevæged sig
Skjøn Enid, hendes Datter. Med det samme
Geraint da tænkte: „Her, ved Herrens Naade,
Er Møen, hun, den eneste for mig.“
Men Ingen talte uden gamle Jarl:
„Enid, den gode Ridders Hest staaer ude
I Gaarden, før den ind i Stalden nu
Og giv den Korn, gaa saa til Byen hen
Og kjøb os Kjød og Viin. Vi vil da have
Saa glad en Aften, som vi end formaae.
Vort Gods er ringe, men vort Hjerte stort.“

Han talte. Fyrsten vilde gjerne fulgt

Med Enid, da hun gik; han tog et Skridt,
Men Yniol greb hans Purpurskjærf og holdt
Tilbage ham og sagde: „O, lad være!
Bliv! Dette Huus, skjøndt ødelagt, min Søn,
Ei taaler, at dets Gjæst sig selv betjener.“
Og saa, af Agtelse for Husets Skik,
Geraint, af lutter Høflighed, lod være.

Saa Enid tog hans Ganger hen i Stalden,
Derefter gik sin Vei henover Broen
Og naaede Byen. Og mens Fyrsten, Jarlen
End talte sammen, kom hun hjem igjen,
Fulgt af en Dreng, der bar en Kurv, vel fyldt
Med Kjød og Viin, som Midlerne til Velkomst.
Og Enid bragte søde Kager med
Og Hvedebrød, indsvøbt i hendes Slør,
Og saasom Hallen ogsaa maatte tjene
Til Kjøkken, der hun kogte Kjødet, dækked
Saa Bordet og stod bag det og opvarted
De Trende. Da Geraint nu skued hende
Saa sød og saa tjenstvillig, følte han
En stadig Længsel i sig til at bøie
Sig ned til hende, kysse denne lille
Og spæde Tommelfinger, naar den greb
Om Træ-Tallerkenen, hun rakte ham.

Men efterat nu Alle havde spist,
Geraint — thi Vinen havde Sommer gydt
Nu i hans Aarer — lod sit Blik forfølge
Og altid hvile paa den skjønne Enid,
Som hun i simpel Pige-Gjerning gik
Omkring i dunkle Hal, nu her, nu der.
Saa talte han med Et til gamle Jarl:
„Min ædle Jarl og Vært — jeg beder Dig —
Hin Spurvehøg — hvad er han? — meld mig om ham!
Hans Navn? — Dog nei, jeg vil ei vide det.
Thi hvis han er den Ridder, som jeg nylig
Saae ride ind i Fæstningen histover,
Den nye, hvidkalkede, — da har jeg svoret
Kun fra hans egen Mund at høre det.
Jeg er Geraint fra Devon. Denne Morgen,
Da Dronningen sin egen Terne sendte
At spørge om hans Navn, jeg saae hans Dværg,
En ondskabsfuld og vanskabt liden Tingest,
Slaae efter hende med sin Pidsk, og hun
Med Harme vende om til Dronningen.
Da svor jeg at forfølge denne Skurk
Alt til hans Hi, og kjæmpe med ham der,
Hans Stolthed bryde, fordre saa hans Navn.
Fast uden Vaaben red jeg saa afsted

Og tænkte finde ham i Eders By.
Men der er alle Mænd jo splittergale
Og tage deres Flækkes Landsby-Støi
For Larmen af det store Verdenshav.
De vilde ei mig høre, men veed Du
Hvor jeg kan finde Vaaben, eller skulde
Du selv besidde dem, saa siig mig det.
Nu, da du seer, jeg dyrt har svoret paa,
At jeg hans Hovmod knække vil, og vide
Hans Navn og hævne saa den store Haan,
Han nys har udvist mod vor ædle Dronning."

Da raabte Jarlen: „Er du virkelig
Geraint, hvis Navn er kjendt blandt alle Mænd
For ædel Daad? Ja, sandelig, da først
Jeg saae dig komme nær mig hist paa Broen,
Jeg følte, du var Noget. Af din Pragt,
Din Anstand burde jeg vel have gjættet,
At du var En af dem, der sidde høit
Om Arthurs runde Bord i Camelot.
Jeg taler ikke nu af daarlig Smiger —
Thi dette kjære Barn har ofte hørt
Mig prise dine Heltegjerninger,
Har atter spurgt, og vilde høre mere.
Saa lystelig er Ry om ædel Daad

For ædle Hjerter, der kun Voldsdaad see.
O, aldrig endnu havde nogen Kvinde
Sligt Par af Beilere, som denne Mø.
Først hin Limours, et Dyr, hengivet ganske
Til Viin og Slagsmaal, drukken endog da
Han beilede. Om han er død, jeg veed ei —
Han vandred over til det vilde Land.
Den Anden var din Fjende, Spurvehøgen,
Min Bane, min Neveu. Jeg vil ei lade
Hans Navn undslippe mine Læber nu,
Kan jeg forhindre det. Ham nægted jeg
Min Datters Haand, fordi jeg vidste vel
At han var vild og grumt opfarende.
Da vaagnede hans Hovmod, og, som let
Den stolte Mand kan ogsaa være lav,
Han saaede Sladder ud i Mængdens Øre
Om, at hans Fader efterlod ham Guld,
Som, i mit Værge, ei var ham gjengivet.
Ved store Løfter han bestak de Mænd,
Som tjente min Person, desmere let,
Fordi min Formue var alt indsvundet
Ved aabne Døre og ved Gjæstfrihed.
Min egen By han reiste mod mig. Natten
Før Enids Fødselsdag mit Huus han stormed
Og skjændigt røved mig mit Jarledømme,

Hint nye Fort han bygged, for at holde
I Ave mine Venner, thi, i Sandhed,
Der er dog endnu dem, som elske mig.
Og her i denne ødelagte Borg
Han holder mig, hvor udentvivl han vilde
Mig lade dræbe snart, hvis ei hans Hovmod
Saa dybt foragted mig. Og sommetider
Foragter jeg mig selv, thi jeg har ladet
Mænd gaae og have deres egne Veie,
Er altfor mild, har ikke brugt min Magt,
Veed heller ei, om jeg er meget ussel
Eller helt mandig — om jeg er ret viis,
Hvad heller meget dum. Kun dette veed jeg,
At hvad der end kan times mig af Ondt,
Jeg synes ei at lide Noget derved
I Hjerte og paa Lemmer, men kan godt
Udholde Alt med stor Taalmodighed."

„Vel sagt, du fuldtro Hjerte!" — svared Fyrsten.
„Men Vaaben! Paa det jeg, hvis din Neveu,
Som jeg formoder, kjæmper med i Morgen
Ved hin Tournering, da kan møde ham
Og saa maaskee hans Hovmod bryde ned."

Og Yniol svared: „Vaaben? — ja, men gamle
Og rustne, Fyrst Geraint, vel ere mine
Og derfor, hvis du ønsker dem, og dine.
Men viid, i hin Tournering kan ei Nogen
Faae kjæmpe, hvis den Dame, mest han elsker,
Ei findes der tilstede. Tvende Gafler
Er fæstede i grønne Engbund der
Og over dem er lagt en Sølverstav
Og over den er stillet Spurvehøgen,
Skjønhedens Priis for Den, som der er fagrest.
Og denne gjør hver Ridder der i Kampen
Nu Fordring paa for Damen ved hans Side
Og kjæmper derom med min Herr Neveu,
Som, meget vaabendygtig, stærk af Bygning,
Har altid vundet den for Damen med ham,
Og saadan overtræffende al Modstand
Har vundet for sig Navnet: Spurvehøgen.
Men du, som ei har Dame, kan ei kjæmpe."

Til ham Geraint, lidt bøiende sig mod ham,
Med klare Øine svared: „Med Forlov,
Lad mig, o ædle Ven, min Landse bryde
For dette kjære Barn. Thi aldrig saae jeg,
Skjøndt alle vor Tids Skjønne jeg har seet,

Kan ei faae skue Nogen, skjøn som hun.
Og hvis jeg falder, hendes Navn vil blive
Uplettet som tilforn, men lever jeg,
Saa sandt mig hjælpe Himlen i min Døds-
stund,
Jeg trofast tager hende til min Viv."

Da Yniols Hjerte, hvor taalmodigt end,
Sprang i hans Bryst, thi han saae bedre Dage,
Og seende sig om, han fandt ei Enid
(Hun havde bort sig listet, da hun hørte
Sit eget Navn), men kun hin gamle Dame.
Og kjærligt tagende da hendes Haand
I begge sine, talte han til hende:
„Moder, en Jomfru er saa skjær en Ting,
Forstaaes bedst af Den, som fødte hende.
Gaa du til Sengs, men før du gaaer til
Sengs
Siig hende dette, prøv saa hendes Hjerte,
Hvorledes det er stemt mod Fyrsten her."

Saa talte Jarlen med det milde Hjerte.
Og hun med mangt et Smil og Nik gik bort
Og fandt sin Datter halv afklædt for Hvile.
Hun kyssed hende først paa begge Kinder,

Og saa paa hver af hendes blanke Skuldre
En Haand hun lagde, holdt hende lidt fra sig,
Betragted hendes Ansigt og fortalte
Alt hvad de havde talt om nys i Hallen —
Saa prøved hendes Hjerte. Aldrig Lys
Og Skygge jagede hinanden meer
Henover aaben Grund, ved skyet Himmel,
End Rødt og Hvidt henover Enids Ansigt,
Imens hun hørte Moderen fortælle.
Og sagteligt, som naar en Vægtskaal synker
For Vægt, som lægges paa den, Korn for
Korn,
Saa hælded hun sit søde Hoved mod
Sin Moders Bryst, og ei et Blik hun løfted,
Og ei et Ord hun talte, helt betaget
Af Frygt og dyb Forundring over dette.
Saa gik hun uden Svar til Hvile. Dog
Hun fandt ei Hvile og forgjæves søgte
At drage Nattens Ro ind i sit Blod,
Men laae og tænkte paa sit eget Uværd,
Indtil det blodløse og blege Østen
Tog paa at rødme svagt, da stod hun op
Og vækked Moderen, og Haand i Haand
De gik saa ned til Engen, hvorpaa hin
Tournering skulde holdes, og der vented

Paa Yniol og Geraint.
Og didhen kom
De Tvende, og da Fyrsten hende saae
Paa Pladsen først, der ventende paa ham,
Han følte, at var hun udsat til Priis
For Legemskraft, da kunde han bevæge
Vel fremfor Alle selve Idris's Stol.
Jarl Yniols rustne Vaaben bar han paa
Sin mandige Person, men gjennem dem
Hans fyrstelige Anstand skinned frem.
Nu Vandrings-Riddere og Damer kom
Og Byens Folk flød ind, lidt efter lidt,
Og satte sig i Kreds om Skrankerne.
Og der de fæsted Gaflerne i Grunden,
Og over dem de lagde Sølverstaven
Og over den en gylden Spurvehøg.
Nu lød Trompetstød. Yniols Neveu
Da sagde til den Dame, som var med ham:
„Træd frem, og tag som Fagrest blandt de Fagre
Den Skjønheds Priis, jeg nu i tvende Aar
Har vundet for dig.“ Høit da talte Fyrsten:
„Tillad, der er en mere Værdig.“ Hin
Med Overraskelse, dog med Foragt,
Sig vendte om, og saae de Fire der.

Hans Aasyn gløded som et Julebaal,
Saa brændte han af Lidenskab, og skreg:
„Kjæmp for det da!“ — ei meer. Og trende
Gange
De foer da sammen; tre Gang sønderbrødes
Nu deres Spyd, saa steg de ned af Hesten,
Drog Sværd, og paa hinanden hugged løs
Saa ofte og med slige stærke Slag,
At hele Mængden undredes, og fra
De fjerne Volde lød der nu og da
En Klappen, som af Gjenfærds-Hænder. Saa
To Gange kjæmped de, to Gange pusted,
Og Dug endnu fra deres svære Arbeid
Og Blod fra deres stærke Legemer
Flød ned og fast udtømte deres Kraft.
Men endnu var dog deres Kræfter lige
Til Yniols Udraab: „Husk Fornærmelsen
Mod Dronningen“ — forstærked Fyrstens Arm.
Høit svang han nu sit Sværd og spalted
Hjelmen
Og bed til Benet ind og fælded ham
Og satte Foden paa den Faldnes Bryst
Og sagde: „Siig dit Navn.“ Den faldne
Ridder
Med Stønnen svared: „Edyrn, Søn af Nudd.

Beskjæmmet er jeg, dig at sige det.
Brudt er min Stolthed — Mænd har seet mit
Fald."
„Saa, Edyrn, Søn af Nudd" — Geraint nu
svared —
„To Ting du skal nu gjøre, eller døe.
Først skal du selv, din Dame og din Dværg
Til Arthurs Hof nu ride, bede der
Om Naade for din Haan mod Dronningen,
Og der afvente hendes Dom. Dernæst
Du skal nu til din Slægt tilbagegive
Det Jarledømme, du har røvet dem.
De to Ting skal du gjøre, eller døe."
Og Edyrn svared: „Disse tvende Ting
Jeg vil udføre, thi end aldrig blev
Jeg overvundet før, du har mig fældet,
Og al min Stolthed er i Støvet brudt —
Thi Enid, ja, thi Enid seer mit Fald."
Saa stod han op og red til Arthurs Hof,
Og Dronningen der lettelig tilgav ham.
Ung, som han var, han snart forandred sig
Og kom med Tiden til den Synd at hade.
Der syntes ham saa lig hans egen, den
Hos Modred, Kongens Slægtning. Og tilsidst
Han faldt i Slaget, kjæmpende for Kongen.

Men da den tredie Dag fra Jagtens Morgen
Oprandt med dæmpet Glands, og Vinger rørte
Sig let i Enids Vedbend, thi hun laae
Med skjønne Hoved i det blege Lys
Omdandset af de lette Fugles Skygger, —
Hun vaagnede og tænkte paa det Løfte,
Hun havde givet Fyrst Geraint iaftes.
Han syntes saa bestemt paa at gaae bort
Den tredie Dag, men vilde hende ei
Forlade, før hun havde givet Løftet:
At ride med ham denne Morgen til
Kong Arthurs Hof, at blive forestillet
Der for den høie, statelige Dronning
Og blive viet der med Høitidsskik.
Derved hun kasted Blikket paa sin Dragt
Og tænkte, aldrig dog den havde seet
Saa ringe og saa fattig ud, som nu.
Thi, som et Blad i Midt-November er
Mod hvad det var i Midt-Oktober, saadan
Den Dragt, hun nu betragted, syntes hende
Mod hvad den var, før Fyrst Geraint hidkom.
Alt som hun saae paa den, desmeer steg Rædslen
For hin ukjendte Ting, et pragtfuldt Hof,
Hvor Alle vilde stirre stivt paa hende,

Naar hun i falmet Silke der stod frem —
Og sagte talte hun til eget Hjerte.

„Den ædle Fyrste, som tilbagevandt
Vort Jarledømme — han, der er saa prægtig
I sine Gjerninger, som i sin Dragt —
O Gud, hvor maa jeg ei beskjæmme ham!
Ak, kunde han blot dvæle her en Stund!
Men da vi skylde Fyrsten nu saa meget,
Det vilde lidet sømme sig for os
At kræve nok en Villighed af ham,
Nu, da hans Reise synes saa bestemt.
Dog, kunde han blot dvæle et Par Dage,
Arbeide vilde jeg mit Øie sløvt,
Min Finger lam, langt heller end saaledes
Med denne usle Dragt beskjæmme ham!“

Og Enid faldt i Tanker om en Dragt,
Indvævet helt med gyldne Blomstergrene,
En kostbar Gave, som var skjænket hende
Af hendes gode Moder, Natten forud
For hendes Fødselsdag, for tre Aar siden,
Hin Brand-Nat, Edyrn stormed deres Hjem
Og spredte deres Gods for alle Vinde.
Thi medens Moderen fremviste Dragten

Og begge vendte og beundred den,
Thi Stoffet syntes dem saa kosteligt,
Da lød et Raab at Edyrn og hans Mænd
Var over dem, og strax de flygtede
Kun med de Smykker, som de havde paa
Og siden solgte, forat kjøbe Brød.
Og Edyrns Mænd indhented dem i Flugten
Og satte dem i denne Borgruin.
Hun ønsked, Fyrsten havde fundet hende
I hendes gamle Hjem, og lod sin Hu
Til det Forgangne flytte sig og vandre
Iblandt de kjære Steder, som hun kjendte.
Tilsidst hun mindedes, hvorledes hun
Nær gamle Hjem tidt havde vogtet paa
En Fiskedam, hvori var gyldne Karper.
Og en af dem var plettet, styg og glandsløs
Blandt sine blanke Brødre der i Dammen.
End halvt i Søvne sammenligned hun
Nu den og hine med sin egen Armod
Og Hoffets Pragt, og faldt i Søvn igjen
Og drømte, hun var selv slig falmet Ting
Blandt sine blanke Søstre der i Dammen.
Men denne var nu i en Konges Have,
Og skjøndt hun mørkt i Dammen laae, hun vidste,

At Alt var lyst, at rundtomkring var Fugle,
Med blanke Fjær, i gyldne Gitterværk,
At Grønsværet var overalt besat
Med Blomster som Turkiser og Granater,
Og Herrer, Damer fra det høie Hof
Gik der i Sølverdragt og talte sammen
Om Statsting, og de kongelige Børn,
I Guldstof klædt, ved Dørene fremglimted,
Hvad heller sprang i Leg langs Gangene.
Og mens hun tænkte: „De vil ikke see mig“ —
Der kom en majestætisk Dronning til
Ved Navn Guinevra. De guldklædte Børn
Til hende sprang og raabte: „Skal vi dog
Nu have Fisk, saa lad det blive gyldne —
Og siig til Gartnerne, de skulle tage
Den stygge Skabning ud af Dammen der
Og kaste den paa Møddingen, at døe.“ —
Og derpaa kom der En, som greb til hende —
Hun vaagnede, foer op, helt hjertegrebet
Af denne taabelige Drøm. Og see
Det var kun Moderen, der saadan greb
I hende, forat faae hende ret vaagen,
Og i sin Haand hun holdt en pragtfuld Klædning
Og bredte den paa Sengen ud og sagde:

„See her, mit Barn, hvor friskt de Farver skinne,
Hvor fast de staae, som Farven paa en Musling,
Der kan udholde Bølgens Kast og Slid.
Ei, hvad! — Jeg troer, det aldrig end er brugt —
See paa det Barn — Siig om du kjender det.“

Og Enid saae, men helt forvirred først
Hun kunde ikke skjelne det fra Drømmen.
Da kjendte hun det pludseligt, blev glad
Og sagde: „Ja, jeg kjender det — din Gave,
Den, som blev tabt hin gruelige Nat —
Din egen gode Gave.“ „Ja, forvist“ —
Nu svared Damen — „Og med Glæde givet
Tilbage denne lykkelige Morgen.
Thi da Tourneringen igaar var endt,
Gik Yniol gjennem Byen — overalt
Han fandt hvad der var plyndret fra vort Huus,
Nu splittet om i alle Byens Huse.
Han gav Befaling til at Alt, hvad engang
Var Vort, nu skulde blive Vort igjen.
Og igaaraftes, medens sødt du talte
Her med din Fyrste, kom der En med dette

Og gav det i min Haand, af Kjærlighed
Eller af Frygt — maaskee vor Gunst at vinde,
Da nu vort Jarldom vi gjenvundet har.
Og igaaraftes vilde jeg ei sige
Dig dette, men jeg gjemte det, til sød
Og herlig Overraskelse idag.
Ja, bliver du ei sødt nu overrasket?
Thi selv med Uvillie jeg baaret har
Min slidte Dragt, som du, mit Barn, vel din
Og Yniol sin, taalmodig som han er.
Ak ja, han tog mig fra et fuldgodt Huus
Med rige Klæder fyldt og prægtig Kost,
Med Page, Terne, Væbner, Seneschal,
Og Tidsfordriv med Høg og Hund, samt Alt
Hvad hører til en adelig Huusholdning.
Ja, og han bragte mig til fuldgodt Huus —
Men der vor Skjæbne gled fra Sol til Skygge,
Formedelst hin Forræder. — Bitter Nød
Vel trykked os, men bedre Tid er kommen.
Thi klæd dig nu i denne Dragt, som passer
Dog bedre for din gjenopreiste Stand
Og for en Fyrstes Brud. Thi skjøndt du nys
Vandt Prisen som den Fagreste blandt Fagre,
Og skjøndt jeg hørte, han dig kaldte saa —
Lad ingen Pige dog, hvor skjøn hun er,

Indbilde sig, hun ei er skjønnere
I nye Klæder end i gamle, slidte.
Og skulde nogen Hofdame vel sige,
At Fyrsten havde taget op fra Gjærdet
En lurvet Rødkjælk, og ret som en Galning
Bragt den til Hoffet, da var du beskjæmmet.
Og endnu meer, det maatte bringe Skam
Paa Fyrsten, hvem vi skylde nu saa meget.
Men nu jeg veed, at naar mit kjære Barn
Er smykket i sin bedste Pynt, da har
Ei Hoffet, ikke Landet hendes Mage,
Om end de gjennemsøgte hver Provinds
Som de, der fordum traf paa Dronning Esther.“

Her stopped Moderen, fast aandeløs,
Og Enid lytted glad, som der hun laae.
Da, som den hvide, klare Morgenstjerne
Opstiger fra en Banke Snee, og derpaa
Lidt efter lidt i gyldne Sky gaaer over,
Saa opstod Pigen fra sin Jomfru-Seng
Og klædte sig, foruden Speil, kun hjulpet
Af Moderens erfarne Haand og Blik
I denne prægtige, gjenfundne Dragt.
Derefter vendte hun sin Datter rundt
Og sagde, hun end aldrig havde seet

Sin Datter halv saa skjøn og paastod, hun
Var lig hin Jomfru skjær i Eventyret,
Som Trolden Gwydian trylled frem af Blomster,
Og sødere end Flur fra Cassivelaun,
Af Kjærlighed til hvem Roms Cæsar først
Faldt ind i vort Britannien, „men vi
Tilbageslog ham — som hin store Fyrste
Faldt ind hos os, og vi jog ham ei væk,
Men ham Velkommen bød med megen Glæde.
Og jeg kan neppe ride med til Hoffet,
For jeg er gammel, Vejen vild og ujevn.
Men Yniol gaaer, og jeg skal ofte drømme,
Jeg der seer min Fyrstinde, som nu her,
I Guldstof klædt, og glad iblandt de Glade.“

Imedens Kvinderne saa glæded sig,
Geraint opvaagned, hvor han sov i Hallen,
Og spurgte efter Enid, og da Yniol
Beretted, hvordan Moderen nu smykked
Skjøn Enid med en Dragt, som den anstod
En Fyrstes Brud, ja vel den stolte Dronning —
Han svared: „Jarl, bed hende, for min Elskov,
Skjøndt ei jeg giver anden Grund end Ønsket,
At hun gaaer med mig i sin gamle Dragt
Af falmet Silke.“ Med det haarde Budskab

Gik Yniol, og det faldt, som Storm i Sommer
Nedlægger frodigt Korn. Thi Enid, skamfuld,
Hun vidste ei hvorfor, ei voved nu
At see paa Moderen, men taus begyndte
(Mens Moder og var taus og ei hjalp til).
I stille Lydighed at lægge af
Den rigtbroderte Gave og indhylled
Sig atter i den gamle, simple Dragt,
Og gik saa ned. Og aldrig nogen Mand
Sig fryded meer end Fyrst Geraint, da han
Saae hende i den Dragt. Og med et Blik
Saa skarpt som det, en varsom Rødkjælk kaster
Paa Fuglefængers Grube, fik med Et
Han hendes Kind i Brand og Øjet sænket,
Men blev tilfreds med hendes søde Aasyn.
Saa, mærkende en Sky paa Mod'rens Pande,
Tog begge hendes Hænder, sagde blidt:

„O, min nye Moder, vær nu ikke vred
Paa din nye Søn for Bønnen, han frembar.
Da jeg forlod nys Caerleon, vor Dronning
Med Ord, der end gjenlyde i min Sjæl,
Saa blide vare de, gav Løfte om,
At hvilken Brud jeg endog bragte med,

Hun vilde klæde hende som en Sol.
Derefter, da jeg kom til denne Borg,
Halv en Ruin, og skued her en Mø
Saa straalende midt i de dunkle Kaar,
Jeg svoer, at hvis jeg kunde vinde hende,
Da skulde kun vor Dronnings egen Haand
Faae Eders Enid til at bryde frem
Som Sol fra Sky. Maaskee jeg ogsaa tænkte,
Hin Tjeneste, saa naadigt hende vist,
Og kunde bringe disse To tilsammen.
Thi vel jeg ønsker, at de To maa elske
Hinanden — hvordan skulde Enid finde
En ædlere Veninde? Og jeg havde
En anden Tanke. Thi saa pludseligt
Jeg kom blandt Eder, at, skjøndt hendes hulde
Nærværelse ved Kamplegen vel kunde
Mig tjene til Beviis, at jeg var elsket —
Dog tvivled jeg, om ikke Datters Ømhed
Og let Natur her kunde virkes paa
Ved Eders Ønsker nu for hendes Vel,
Hvad heller om det falske Indtryk af
Min Glands, saa modsat hendes egne Kaar,
Ei kunde spænde hendes Fantasi,
Som her hun leved i den dunkle Hal,
Saa at hun følte Længsel efter Hoffet

Og dettes farefulde Herligheder.
Da tænkte jeg, at kunde jeg faae prøve
Paa nogen Maade saadan Kraft i hende,
Forbundet med slig Kjærlighed til mig,
Saa hun blot ved et Ord (ei Grunden givet)
Bortkaste kunde Pragt, saa kjær for Kvinder,
Og ny for hende, derfor dobbelt kjær,
Og om ei ny, saa nu dog tifold kjær,
Gjenfundet efter længe afbrudt Vane —
Da følte jeg, at fast jeg kunde hvile
Paa hendes Tro, som paa en Klippe, stærk
I Ebbe og i Flod. Nu derfor er jeg
Som en Profet, fuldsikker paa den Spaadom,
At aldrig Skygge kun af Mistro kan
Sig lægge mellem os. Tilgiv mig da
Nu mine Tanker, og for hin min Bøn,
Den synderlige, vil jeg gjøre Gjengjæld
Herefter, paa en klar og munter Dag,
Da Eders fagre Barn, ved Eders Arne,
Skal bære Eders kostelige Gave
Og have med paa sine Knæ, hvo veed? —
Ifra den høje Gud en anden Gave,
Som maaskee alt kan have lært at stamme
Sin Tak til Eder."

Talte saa. Med Smil,

Dog halvt i Taarer, Moderen nu bragte
En Kaabe ned og svøbte hende i den
Og kyssed hende, og de red sin Vei.

Nu var Guinevra den samme Morgen
Tre Gange steget op i Kjæmpe-Taarnet,
Det, fra hvis høie Tinde, som der sagdes,
Man saae til Høiene i Somerset
Og hvide Seil at flyve over Havet.
Men ei paa Høiene og ei paa Havet
Saae Dronningen, men opad Dalen hist,
Mod flade Slette, til hun saae dem komme.
Da steg hun ned og mødte dem i Porten,
Omfavned hende som en kjær Veninde,
Gav hende Hæderstegn som Fyrstens Brud
Og klædte hende ligesom en Sol
Til hendes Bryllup. Hele denne Uge
Opfyldt var gamle Caerleon af Lyst,
Thi der ved Dubric's Haand, den hellige Mands,
De Tvende bleve viede med Pragt.

Og dette var ved sidste Pintsetid.
Men Enid gjemte altid tro hin Dragt
Af falmet Silke. Thi hun drog til Minde,

Hvorledes først han saae hende i den,
Og hvordan just i den han elsked hende —
Erindred og sin taabelige Frygt
For denne Dragt, derved hans hele Reise
Til hende, som han havde selv fortalt,
Og hvordan saa de kommet var til Hoffet.

Og nu, den Morgen, han til hende sagde:
„Tag paa din sletteste, din værste Dragt.“
Hun fandt og tog den, klædte sig deri.

O, arme Menneskers stærblinde Slægt!
Hvormange blandt os smedder ei just nu
I denne Time en livsvarig Uro
Kun for os selv, ved saa at tage Sandhed
For Falskhed, og saa Falskt igjen for Sandt!
Fremfamlende igjennem denne Verdens
Halvdunkle Dæmring, til vi engang naae
Hinanden, hvor vi see, som vi er seete!

Saa gik det og Geraint, da han drog ud
Hin Morgen, og de Begge var til Hest,
Maaskee fordi saa dybt han elsked hende
Og følte i sit Hjerte Stormen ulme,
Som, hvis han talte, vilde bryde løs

Med Torden paa et Hoved, ham saa kjært.
Han sagde kun: „Rid ikke ved min Side!
Jeg byder dig at ride foran mig —
Altid et Stykke foran — og jeg byder
Dig ved din Skyldighed som lydig Hustru
Aldrig at tale til mig, hvad end skeer —
Nei — ei et Ord.“ Og Enid blev forfærdet,
Og de red ud. Men knapt tre Skridt derfra
Han raabte høit: „Kvindagtig som jeg er,
Jeg vil ei kjæmpe dog med gyldne Vaaben,
Men kun med Jern.“ En vægtig Pung han løste
Nu fra sit Belte, kasted den til Svenden,
Saa at det sidste Syn, som Enid havde
Af Hjemmet, var dets Marmortærskel strøet
Med Guld og spredte Mynter, og hin Svend,
Der gned sin Skulder. Saa han raabte atter:
„Til Ødemarken:“ — Enid red da foran
Nedad de Veie, han betegned hende
Ud over Grændsen, ind i Røverlandet.
Igjennem Moser, Heirens vilde Hjem,
Ad vilde Steder, farlig Sti, de red.
Raskt deres Ridt var først, men aftog snart;
En Fremmed, som dem mødte, vilde sikkert
Vel have tænkt, da Begge red saa langsomt

Og saae saa blege ud, at hver af dem
Nys havde lidt en overvættes Sorg.
Thi han bestandigt sagde til sig selv:
„O, at jeg spildte Tid ved saa at pleie
Om hende og omgive hende med
Saa sød Opmærksomhed, og klæde hende
Saa prægtigt, forat holde hende tro.“ —
Og her han afbrød Ordet i sit Hjerte
Saa brat, som naar en Mand afbryder det
Paa Tungen, naar hans Lidenskab faaer Magt.
Og hun bestandigt bad den milde Himmel
At frelse hendes Mand fra alle Saar,
Og altid i sin Sjæl hun grunded paa
Den Feil hos hende selv, hun selv ei kjendte,
Men som nu gjorde ham saa mørk og kold,
Indtil den store Heilo's skarpe Piben,
Saa lig et Menneskes, forskrækked hende,
Og rundt om speidende hun frygted for
Bag hver en Bregnebusk at see et Baghold.
Saa tænkte hun igjen: „Hvad Ondt der enddog
Kan være hos mig, dog, ved Himlens Naade,
Jeg maatte kunne rette det, hvis han
Kun vilde tale til mig, sige det.“

Men da den fjerde Deel af Dagen var

Forløbet, Enid blev opmærksom paa
Tre høie Riddere tilhest, i Vaaben,
Som bag et Klippestykke lured paa dem.
De vare alle Røvere. En af dem
Hun hørte raabe til sin Kammerat:
„Her kommer der en doven Fyr, som hænger
Med Hovedet og synes ei meer modig
End som en pryglet Hund. Kom, vi vil slaae ham,
Og vi vil tage fra ham Hest og Vaaben,
Og Pigen, som er med ham, skal bli'e vor."

Da pønsed Enid i sin Sjæl og sagde:
„Jeg vil gaae lidt tilbage til min Herre
Og vil ham sige deres Røver-Tale.
Thi bliver han end vred og dræber mig,
Langt heller for hans Haand jeg vilde døe,
End at han skulde lide Tab og Skam."

Saa red hun nogle Skridt tilbage, mødte
Hans vrede Blikke frygtsom, men dog fast —
Og sagde: „Trende Røvere jeg saae
Bag Klippen, rede til at falde paa dig,
Og hørte jeg dem prale af, de vilde
Ihjelslaae Dig, din Hest, din Rustning tage,

Samt at din Dame skulde blive deres."

Han svared vredt: „Forlangte jeg din Taushed
Eller dit Varsel? En Befaling gav jeg,
Den, at du ikke skulde tale til mig —
Og saa du holder den? Velan da, see!
Thi nu, hvad enten du mig Seier ønsker
Eller mit Fald, om du mig Livet under,
Hvad heller om min Død du hungrer efter —
Selv skal du see, min Styrke ei er tabt."

Nu Enid vented bleg og sorrigfuld,
Og ind paa ham nu foer de tre Banditter.
Geraint, angribende den Midterste,
Sit lange Spyd en Alen jog igjennem
Hans Bryst og ud igjen, og saa imod
Hans Hjælper-Par, der Begge havde brudt
Paa ham en Landse, splintret som en Iistap,
Sit Sværd han svang med Hvinen tvende Gange
Tilhøire og tilvenstre — og han lammed
Dem eller vog dem. Derpaa steg han af,
Og som en Mand, der flaaer det vilde Dyr,
Naar han har fældet det, afklædte han

De trende døde, kvindefødte Ulve
De skjønne Sæt af Vaaben, som de bar,
Lod Kroppene saa ligge der og bandt
De trende Rustninger paa deres Heste,
Enhver paa sin, og Bidsel-Tømmerne
Af alle tre han fæstede tilsammen
Og sagde saa til Enid: „Driv dem frem
Foran dig“ — og hun drev dem frem i Ørknen.

Han fulgte nærmere. Medlidenhed
Begyndte nu at virke mod hans Vrede,
Imens han saae, hvordan det hulde Væsen,
Som han dog elsked mest paa denne Jord,
Med stort Besvær og stille Lydighed
Nu drev dem fremad. Gjerne havde han
Da talt til hende, givet Luft i Ord
Med heftig Ild den Vrede og den Kval,
Som ulmed og som brændte i hans Indre.
Men endnu syntes det ham mere let
Med Et og skaanselløst at dræbe hende,
End raabe „Holdt“, og midt i hendes Aasyn,
Det lyse, at anklage hende for
Det mindste Stænk af Uanstændighed.
Saa tungebunden gjorde det ham kun

Meer opbragt, at hun kunde tale, hun,
Som han med eget Øre havde hørt
Sig selv at kalde falsk. Saa lidende,
Minutter blev for ham en Leve-Alder.
Men knapt i længer Tid, end den, hvori
Flodfulde Usk ved Caerleon dvæler, før
Den vender sig og falder søværts atter —
Holdt Enid Vagt, før hun i Skyggen af
En mægtig Skov og i den Dunkelhed,
Som tykke Egestammer bredte ud,
Blev vaer tre andre Ryttere at vente
Fuldt væbnede, hvoraf den Ene syntes
Langt mere stor og stærk end hendes Herre.
Han rysted hendes Nerver ved det Raab:
„See der — et Bytte! — Trende gode Heste
Og trende skjønne Rustninger, og Alt
Af hvem bevogtet? Af en Mø! — Sæt ud!“
„Nei,“ svarede den Anden, „hisset kommer
En Ridder.“ Saa den Tredie: „En Kujon!“ —
See, hvor han hænger med sit Hoved!“ —
Kjæmpen
Da svared muntert: „Ja, kun Een! — Vent her,
Og naar forbi han rider, anfald ham!“

Og Enid i sit Hjerte tænkte nu:

„Her vil jeg vente, til min Herre kommer,
Og ham berette deres lumske Plan —
Han er nu træt af Kampen nys forud,
Og uforventet vil de ham anfalde.
Jeg nødes til at være ham ulydig
Nu til hans Bedste. Hvordan skulde jeg
Vel til hans Skade kunne lyde ham?
Jeg nødes til at tale, om han end
Mig dræber for det — O, saa frelser jeg
Et Liv, mig mere dyrebart end mit."

Og saa hun vented til han kom, og sagde
Med frygtsom Fasthed: „Faaer jeg Lov at tale?"
Han: „Ved at tale, har du taget Lov."

Hun sagde nu: „Der lurer trende Skurke
Paa dig i Skoven her. Enhver af dem
Fuldtvæbnet er, og En er meer storlemmet
End du er, og de sige, de vil falde
Dig an, naar du passerer dem forbi."

Hvortil han kasted hen et harmfuldt Svar:
„Og var der endnu Hundreder i Skoven
Og hver Mand mere storlemmet end jeg,
Og de paa een Gang Alle anfaldt mig —

Jeg sværger, ei det vilde ryste mig
Saameget, som at du mig ei adlyder.
Staa nu tilside der — og falder jeg
Saa hold dig til den bedre Mand!"
Og Enid
Afsides stod, forat afvente der
Hvad vilde skee; hun voved knapt at vogte
Paa Kampen, kun at aande Bønner ud
I korte Suk, ved hvert et Slag et Suk.
Og Den, hun frygted mest, nu anfaldt ham —
Paa Hjelmen sigted han, men Landsen feiled.
Geraint, lidt anstrængt ved den sidste Kamp,
Dog stødte med sin Landse tværs igjennem
Den svære Ridders Brystharnisk, og kort
Den brødes af, og ned hans Fjende rulled
Og laae der stille. Saa har Den, som her
Fortæller dette, engang seet et svært,
Uhyre Stykke af et Forbjerg, hvorpaa
Et Ungtræ groede, styrte ned fra Klippens
Veirslagne, lange Væg til Strandbredden,
Der ligge stille, mens dog Træet groede —
Saaledes Manden laae der gjennemboret.
Hans feige Kammerat-Par, der meer langsomt
Red ind paa Fyrsten, nu holdt stille, da
De saae, at deres Bolværk alt var fældet.

Mod dem nu Seierherren spored Hesten,
Og for desmeer at skræmme dem opløfted
Sit skrækkelige Kampraab. Thi som En,
Der lytter ved en Bjergbæks vilde Strøm,
Dog gjennem al den nære Larm kan høre
Den hule Dundren af det større Fald
Langt borte — saa var Krigerne og vant til
Hans Røst at høre midt i Slagets Larm
Og ildnes ved den, men hans Fjender skræmmes,
Lig dette falske Par, der nu tog Flugt,
Men overtagne, døde selv den Død,
De havde paaført mangen en Uskyldig.

Derpaa Geraint steg af og valgte Landsen,
Der huede ham bedst, og trak saa af
De trende døde Ulve deres Rustning,
Bandt dem paa deres Heste, hver paa sin,
Og Bidsel-Tømmerne af alle tre
Han fæstede tilsammen, sagde derpaa
Til hende: „Driv dem fremad, foran dig“ —
Og Enid drev dem frem igjennem Skoven.

Han fulgte endnu nærmere. Den Møie
Hun havde med at holde dem tilsammen
I Skovens vilde Veie, disse Sex,

Beladte hver med Klingre-Sæt af Vaaben,
Dog tjente til at sløve lidt den Pine
Hun følte om sit Hjerte. Og de Sex,
Som Dyr af ædel Byrd, i slet Haand faldne,
Og nu saa længe røgtet af Banditer,
Nu spidsed deres fine Øren, mærked
Vel hendes sagte, men dog faste Stemme
Og hendes milde Styrelse.
Saa red
De gjennem Egeskovens grønne Mørke,
Og da de udkom under aaben Himmel
De saae en liden By med Taarne, høit
Lagt paa en Klippe, og der nedenunder
En Eng, indfattet af den brune Hede
Som en Smaragd, og Høstfolk der, som høsted
Paa denne Eng. Nedad en Klippesti
Fra Byen kom der en lyslokket Yngling,
Som i sin Haand bar Mad til Folkene.
Geraint, som følte Medynk ved at see
Enid saa bleg, red ned til Engens Grund
Og sagde, da hin Yngling kom forbi ham:
„Min Ven, lad hende æde — denne Dame
Er saa udmattet.“ „Ja, det maa hun gjerne,“
Gjensvared Ynglingen. „Og Du, min Herre,
Æd ogsaa Du, skjøndt Kosten er kun grov

Og skikket kun for Høstfolk.“ Derpaa satte
Sin Kurv han ned, de steg saa af paa Engen,
Lod sine Heste græsse og aad selv.
Vel Enid tog kun lidet, thi hun havde
Langt mindre Appetit end Attraa efter
At handle nu sin Herre til Behag —
Men Fyrsten uforvarendes opaad
Det hele Forraad, bragt for Karlene,
Og blev forbauset, da han fandt Alt tomt.
„Dreng“ — sagde han — „See, jeg har opædt Alt,
Men tag en Hest med Vaaben som Betaling
Og vælg den bedste.“ Drengen rødmede
Af overvættes Fryd og sagde: „Herre,
Du giver mig halvhundredfold formeget.“
„Saa bli'er du jo kun mere rig“ — loe Fyrsten.
„Jeg tager det da som frivillig Gave,“
Ham svared Drengen — „ikke som Betaling.
Thi mens din gode Dame hviler ud,
Let kan jeg gaae tilbage og hidskaffe
Ny Kost for disse Arbeidsfolk hos Jarlen.
Thi disse ere hans og Marken hans,
Jeg selv er hans. Jeg vil fortælle ham,
Hvor stor en Mand Du er. Han gjerne hører,

Naar mærkelige Mænd er i hans Land,
Og han vil byde Dig til sit Palads
Og der beværte Dig meer kosteligt
End her med Folke-Kost."
Dertil Geraint:
„Jeg ønsker ikke nogen bedre Kost.
Jeg aldrig aad med større Appetit
End nu, da jeg har ladet dine Høstfolk
Foruden Middagsmad. Og aldrig vil
Jeg træde ind i nogen Jarls Palads —
Gud veed, Paladser kjender jeg for godt!
Vil han mig Noget, komme han til mig.
Men hyr for os inat et renligt Kammer
Og Mad for Hestene — kom saa tilbage
Med Mad for disse Mænd, og meld os det."

„Vel, gode Herre," sagde Drengen glad
Og gik og holdt sit Hoved høit, han tænkte
Sig som en Ridder alt, og han forsvandt
Opad den steile Klippevei, imens
Han førte Hesten — og de blev alene.
Men da nu Fyrsten havde sine Blikke
Fra Klippen vendt, han lod dem streife lidt
Til Siden, hvor hans Enid sad nedbøiet.
Hans egen falske Dom, at aldrig skulde

En Skygge blot af Mistro lægge sig
Imellem dem, faldt paa ham og han sukked.
Saa med en anden Medynk mærked han
De raske Høstfolk uden Mad arbeide
Og Solens Blink, hvergang de vendte Leen.
Derefter nikked han, af Heden søvnig.
Men hun, erindrende sin gamle Hal
Og Allikernes Skrig i lette Flugt
Om hendes hule Taarn, afplukked Græsstraa,
Der voxed høiest nær ved Engens Rand;
Og knyttede deraf smaa, stille Ringe
Og løste dem saa op igjen, nu over,
Nu under hendes Brudering, til Drengen
Tilbagekom og meldte om et Kammer,
Han havde leiet, og de drog derhen.
Der sagde han til hende: „Hvis du vil,
Kald Husets Kvinder.“ Men hun svared ham:
„Nei Tak, min Herre.“ Og de To forblev
Adskilte der ved Kamrets hele Bredde,
Og tause, ret som Skabninger, der er'
Fra Fødslen stumme, eller lig to Vildmænd
Som, malte dertil, holde paa et Skjold
Og stirre ud for sig, og ikke see
En til den anden, skilte ad ved Skjoldet.

Da, pludseligt, blev deres Døsen afbrudt
Af Manges Røst fra Gaden, mange Hæle
Gjenlød fra Steenbroen. De Begge da
Foer op, men Døren, opstødt udenfra,
Tilbageslog mod Væggen og midt mellem
En Hob af Svirebrødre traadte ind
Den vilde Jarl til dette Sted, Limours,
Kvindagtig smuk, bleg af Udsvævelser,
Hin Enids Beiler længe før Geraint.
Han traadte frem med smidig Høflighed,
Hilsed Geraint vel ligefrem, men skjult
Midt under varme Velkomstord og Haandtag
Han fandt dog Enid med et Sideblik,
Saae hende sidde enlig og bedrøvet.
Da kaldte Fyrst Geraint paa bedste Viin
Og god Beværtning for uventet Gjæst,
Og overdaadig, som hans Vane var,
Bad Verten kalde ind Enhversomhelst
Af sine Venner, for med disse her
At holde Gilde nu for deres Jarl:
„Spar ei Bekostningen, thi den er min."

Og Viin og Mad blev bragt, og Jarl Limours
Drak til han skjæmted uden Sky, fortalte

Fri Eventyr og legede med Ord,
Som han gav tvende Farver, thi hans Tale
Var vant at glimte som en Ædelsteen
Med hundrede Facetter, og han bragte
Geraint til Latter, sine Folk til Bifald.
Da Fyrsten nu var lystig, bad Limours:
„Tillad mig, Herre, at gaae over Rummet
Og tale til din Dame der, som sidder
Afsides, og som tykkes mig saa enlig."
Han sagde: „Du har Lov — bring hende til
At tale, thi hun taler ei til mig."
Limours stod op, saae vel til sine Fødder,
Lig En, der prøver Broen, som han frygter
Vil falde, gik saa tvers hen over Gulvet,
Kom hende nær, opløfted sine Øine
Tilbedende, ved hendes Side knæled
Og yttrede med øm og sagte Hvisken:

„Enid, du Ledestjerne for mit Liv,
Enid, min eneste, min første Elskov,
Enid, hvis Tab har gjort mig til en Vildmand —
Ved hvilket Held er det, jeg seer dig her?
Du er nu i min Magt, min Magt tilsidst.
Dog frygt mig ei. Vel kalder jeg mig Vildmand,
Men gjemmer dog et Træk af øm Kultur

Selv midt i denne vilde Ødemark.
Jeg tænkte, før din Fader traadte mellem,
I fordums Dage, at du var mig gunstig,
Og var det saa — hold det ei nu tilbage,
Giv mig lidt Haab, og lad mig vide det.
O, skylder du mig Intet for et Liv,
Som halvt er tabt, ja tabt ved din Skyld ene?
Og Enid — Du og han — jeg seer det glad —
Du sidder borte, taler ei til ham,
Du kommer uden Følge, uden Page
Og uden Terne til at tjene dig —
Mon han da elsker dig endnu som før?
Thi kald det enddog Elskovs Krangleri,
Dog veed jeg vel, at Mænd, om end de klamres
Med dem, de elske, aldrig vilde gjøre
Dem latterlige for Alverdens Øine;
Ei, mens de elske dem. Din usle Dragt
Er ussel Haan mod dig, den stumt fortæller
Om din Historie, at denne Mand
Ei længer elsker dig. Din Skjønhed er
Ei Skjønhed meer for ham — den er nu blegnet —
Et høist sædvanligt Fald, jeg kjender det,
Thi Mændene jeg kjender. Du vil heller
Ei vinde ham tilbage — thi, Mands Elskov

Først engang borte, vender ei tilbage.
Men her er En, der elsker dig som forhen,
Ja, med langt større Lidenskab, end før.
Nu vel da — udtal Ordet! Mine Svende
Omringe ham — han sidder ubevæbnet —
Jeg løfter blot en Finger — de forstaae det! —
Nei, — Blod jeg mener ikke — Du behøver
Ei saa at blive skræmt ved hvad jeg siger —
Min Ondskab er ei dybere end Graven
Om Slottet her — den er ei haardere
End stærke Volde — der er Borgens Fængsel! —
Han skal ei krydse vore Veie meer.
Siig Ordet derfor — eller siig det ikke.
Men saa — ved Ham, der dannede mig til
Den ene, fuldtro Elsker, Du har eiet —
Da vil jeg bruge al den Magt, jeg har.
O, tilgiv mig! — Det Vanvid, som jeg følte,
Hin Stund, jeg skiltes fra dig — end er i
mig!“

Derved hans egen Stemmes søde Lyd
Og Medynk med sig selv, saa sød i Tanken, —
Hans Øine vædede, — men Enid frygted
Hans Øine, taarefyldte som de vare,

Ophedede af Vinen efter Gildet.
Hun svared med den List, som Kvinder bruge
I Skyld og Uskyld, for at hale ud
En Fare, som dem truer, og hun sagde:

„Jarl, hvis du elsker mig endnu som før,
Og ei vil narre mig, kom da i Morgen
Og snap mig hurtigt fra ham, som med Vold.
Forlad mig denne Nat, jeg er saa træt.“

Den meget elskovsfulde Jarl tog Afsked
Med dybe Buk og svingende Baretten,
Saa let dens Fjedre rørte ved hans Vrist —
Og Fyrsten bød ham lydeligt „God Nat“.
Paa Veien hjem for sine Mænd han snakked
Om hvordan Enid aldrig havde elsket
En anden Mand end ham, og om hvordan
Hun ikke brød sig mere om sin Herre
End om en knækket Æggeskal.
Men Enid
Nu ladt tilbage ene hos Geraint
Med Tanken paa hans Bud, at være taus,
Og paa, at nu hun maatte bryde det —
Holdt Raad saa med sig selv, og mens hun
grubled

Han faldt i Søvn, og Enid nænned ikke
At vække ham, men over ham sig bøied,
Glad ved at finde ham usaaret efter
Den sidste Kamp og ved saa nær at høre
Ham drage Aande dybt og ligeligt.

Nu reiste hun sig og med lette Fjed
Gik hen og stabled op hans Vaabenstykker
Paa eet Sted sammen, saa de kunde være
Parate, om det gjordes brat nødvendigt.
Saa slumred hun lidt selv, men overtræt
Af Dagens Sorg og Færd, hun drømte altid,
Hun greb en rodløs Tornebusk og derpaa
Gled ud og styrted i en rædsom Afgrund,
Slog voldsomt ud med Armene, og vaagned.
Nu troede hun at høre vilde Jarl
Ved Døren, med hans Trop af løse Fæller,
Som kaldte hende med et høit Trompetskrald,
Men det var Hanen, som mod Lyset goel,
Da Morgendæmringen lidt efter lidt
Sig stjal ud over den dugvaade Jord
Og glimred paa hans Vaaben der i Kamret.
Og atter stod hun op at see til dem,
Men rørte ved dem uforvarendes,
Saa Hjelmen faldt med Klirren. Han foer op

Og stirrede paa hende. Nu hun brød
Den Taushed, som af ham var hende paalagt,
Fortalte Alt, hvad Jarlen af Limours
Før havde sagt, undtagen dog de Ord
Om at han ikke mere elsked hende.
Hun ei fortaug den List, hun havde anvendt,
Med en Undskyldning endte hun, saa sød,
Saa sagte fremført, med saa korte Ord,
Og syntes saa retfærdiggjort ved Nøden,
At, skjøndt han tænkte: „Var det vel for ham
Hun græd i Devon?“ stønned han kun vredt,
Og sagde: „Dine søde Miner gjør
En brav Karl let til Nar og til Forræder.
Kald nu paa Værten, lad ham føre frem
Min Stridshest, og din Ganger.“ Hun gled ud
Blandt dem, der endnu slumred tungt i Huset,
Og som en Husalf banked hun paa Væggen
Til alle vare vaagne, kom saa atter,
Opvartede sin barske Herre, skjøndt
Han ei forlangte det, og gjorde ham
I Taushed Tjeneste som Vaabendrager.
Fuldt væbnet gik han ud og kaldte Værten:
„Din Regning, Ven“, men sagde, før han fik den:
„Tag de fem Heste der og deres Vaaben.“

Og Værten, som med Et blev ærlig, svared
Forbauset: „Herre, jeg har knapt forbrugt
Hvad En er værd.“ „Nu vel da“, sagde
Fyrsten,
„Saa vil du ikkun blive mere rig.“
Og nu til Enid: „Fremad! — Men idag
Jeg byder dig end mer udtrykkeligt
Hvad end du saa maa høre eller see,
Hvad heller tror at see — (skjøndt min Befaling
Vel lidet nytter), dog jeg byder dig:
Tal ikke til mig, men adlyd mig taus.“

Og Enid svared: „Herre, jo, jeg kjender
Dit Bud og vilde gjerne lyde det.
Men da jeg rider foran, hører jeg
De vilde Trudsler, som du ikke hører —
Jeg seer den Fare, som du ei kan see.
Saa, ei at give Varsel, synes haardt,
Fast over mine Kræfter. Dog jeg vil
Forsøge at adlyde dig.“
„Ret saa“,
Han sagde, „gjør det, vær ei altfor klog.
See, du er ægteviet til en Mand,
Og ei misparret med en doven Slusk,

Men vel med En, der eier Arme til
At passe paa sit Hoved, som paa dit,
Og Øine til at finde dig, hvorlangt
Du end er borte, dertil Øren, som
Kan høre dig, enddog i dine Drømme."

Dermed han vendte sig, og saae paa hende
Saa skarpt, som naar en varsom Rødkjelk seer
Paa Fuglefængeren, der graver Gruber.
Og Det i hende, som en fjantet Nar,
Hvad heller en for hastig Dommer vilde
Kaldt hendes Brøde, bragte hendes Kind
I Brand og hendes Øienlaag til Sænkning —
Og Fyrsten saae det, og var ei tilfreds.

Saa fremad med sin mørke Følgesvend
Red Enid paa en Vei, som bredt optraadt,
Fra Jarl Limours's Gebet henledte til
En øde Egn, der tilhørte Jarl Doorm,
Ham, som af sine skjælvende Vasaller
Blev kaldet Tyren. Engang blikked hun
Tilbage, og da hun saae Fyrst Geraint
At ride mange Skridt meer hende nær
End Dagen forud, blev hun næsten glad,
Indtil han vred med Haanden vinked, som

Han vilde sige: „Du bevogter mig“,
Og gjorde atter hendes Hjerte tungt.
Men endnu medens Solen glimted paa
Dugvaade Blad, der kom til hendes Øre
En Lyd af mange Hovslag. Og idet
Hun vendte sig, hun saae en Støvsky stige,
Og Landsespidser blinke gjennem den.
For ei at handle mod sin Herres Bud
Og dog advare ham, thi han red frem
Som om han ei det hørte, løfted hun
Sin Finger op og pegede mod Støvet.
Derved blev Krigeren, trods al hans Strenghed,
Dog paa en Maade veltilfreds, fordi
Hun holdt dog Bogstaven af hans Befaling,
Thi vendte han sin Hest og holdt der stille.
Og i det næste Øieblik den vilde
Limours foer ind paa ham, frembaaret paa
En ravnsort Stridshest, lig en Tordensky,
Der er løsrevet af den bratte Storm.
Halvt jaget frem af Dyret, som han red,
Og skrigende i voldsom Lidenskab
Anfaldt han Fyrsten. Denne mødte ham
Og kasted ham i Arms og Landses Længde
Bag over Hestens Ryg og lod ham ligge
Der, som bedøvet eller død. Saa kasted

Han og den Nærmeste, der fulgte efter,
Og blindt han styrted sig paa Troppen bag.
Men ved hans Indhug, glimtende som Lynet,
Forsvandt de rædselsslagne, lig en Stim
Af rappe Fisk, der paa en Sommermorgen
Nedad det klare Vand ved Camelot
Henglide over deres egen Skygge
Paa sandig Bund, men hvis en Mand paa Bredden
Opløfter blot sin Haand i Solen blank,
Der levnes ei et Glimt kun af en Finne
Tilbage mellem de smaa Karse-Øer,
Af Blomster hvide. Saadan, da Geraint
Kun rørte sig, bortflygted Jarlens Svende
Og lod ham ligge der paa Alfarvei.
Saa svinder Venskab, sluttet kun ved Viin.

Da smiled Fyrsten lig et stormfuldt Solskin,
Han saae de tvende Faldnes Heste fare
Fra deres faldne Herrer, flygte vildt
Iblandt de andre. „Mand og Hest“, han sagde,
„Af eet Sind er de alle, rette Venner!
En Hov de levned ikke! — Og jeg mener,
At jeg var ærlig indtil denne Stund,

Betalte Alt med Heste og med Vaaben;
Jeg kan ei stjæle, ikke plyndre, tigge.
Hvad siger du? Skal vi afklæde ham,
Din Elsker? Har din Ganger Hjerte til
At bære nu hans Vaaben? Skal vi faste,
Hvad heller spise? — Ikke? — Saa maa du,
Der er saa meget ærlig, bede for os,
At vi maa møde Jarl Doorms Ryttere —
Jeg ogsaa vil end gjerne være ærlig."
Saa talte han. Hun svared ei et Ord,
Men red foran paa Veien, stirrende
Bedrøvet ned paa sine Bidsel-Tømmer.

Men lig en Mand, der, mens han færdes ude
I fjerne Lande, lider rædsomt Tab
Og ikke veed det, før han kommer hjem,
Og Tabet da saa piner ham, at fast
Han døer deraf, saa gik det og Geraint.
Thi, bleven stukket i den korte Kamp
Med Jarlen af Limours's de vilde Fæller,
Han under Harnisket nu blødte stærkt
Og red saa frem, og sagde ei sin Hustru
Hvad feiled ham, han vidste det knapt selv.
Men snart det blev dog dunkelt for hans Øine

Og Hjelmen vaklede, og ved en Dreining
Af Veien brat, faldt Fyrsten uden Ord
Ned af sin Hest, dog heldigviis paa Græsvold.

Og Enid hørte Klangen af hans Fald,
Kom hurtigt til, steg ganske bleg af Hesten,
Nedknæled hos ham, løsnede hans Harnisk,
Og tillod ei sin fuldtro Haand at ryste,
Sit klarblaa Øie ei at blive vaadt
Før hun hans Saar opdaget havde. Derpaa
Hun rev sit Slør af falmet Silke af
Og blotted Panden saa for Solens Brand.
Men Saaret hun forbandt, som Livsblod drak
Af elskte Husbond. Efter saa at have
Udrettet Alt, hvad Haanden kunde gjøre,
Hun hvilte sig. Og Trøstesløshed kom
Nu over hende og hun græd ved Veien.

Og Mange kom forbi, men Ingen af dem
Til hende saae. I dette Lovløshedens,
Oprørets Land man ændsede en Kvinde,
Der græd og jamred for en myrdet Husbond,
Saa lidet som en Regnbyge om Somren.
En holdt ham for et Offer for Jarl Doorm
Og turde ikke spilde Medynk paa ham.

En anden, vaabenklædt og farende
Forbi paa Sendelse til Røverjarlen,
Halvt fløitede, halvt sang en lystig Sang
Og Støv drev ind i hendes blotte Øine.
En Tredie, flygtende for vilde Doorm
Foran en indbildt Piil, han altid hørte —
Lod Veien ryge bag sig i sin Frygt.
Derved og hendes Ganger vrinskede,
Sin Fod opløfted og forsvandt i Krattet,
Imens den store Stridshest stille stod
Og sørged, som var den et Menneske.
Men just ved Middagstid den svære Jarl
Af Doorm, bredfjæset og med rødligt Skjæg,
Vildt rullende med sine Rovfugl-Øine,
Kom ridende med hundred Landsemænd,
Hvormed han ude var paa Plyndringstog.
Men før han kom, han brølte, som naar En
Et Skib vil praie: „Er han død, han der?"
„Nei, ikke død", hun svared i al Hast,
„Lad nogle af dit Folk ham tage op
Og bære ham fra denne grumme Sol —
O jeg er vis paa, han er ikke død."

Da sagde Doorm: „Vel, er han ikke død,
Hvi græde for ham saa? Du er et Barn.

Og er han død — jeg kalder dig en Nar,
Din Graad vil ei faae Liv i ham igjen;
Død eller ikke, du spolerer kun
Dit smukke Ansigt med de dumme Taarer.
Dog, siden dette Ansigt er saa smukt,
Kom Nogle af Jer hid og tag ham op,
Og bær ham til vor Hal, og hvis han lever,
Da vil vi have ham til En af Banden —
Og hvis han døer — naa, da har Jorden nok
Af Jord, at skjule ham. See til, I tage
Hans Stridshest med, det er et ædelt Dyr."

Han talte og red bort, men efterlod
To brune Spydmænd, der kom knurrende
Lig Hunden, naar den troer dens lækkre Been
Vil blive taget bort af Drengene,
Der gjerne tirre den, imens den æder,
Og nu den frygter for at miste Benet
Og lægger Poten paa det, gnavende
Og knurrende — saa Skurkene og knurred,
Fordi de frygted — alt kun for en Død —
At miste deres Deel af Morgnens Bytte.
De tog og lagde ham dog paa en Baare,
Slig, som de førte med paa deres Tog
For dem, som maatte blive saarede.

De lagde ham paa den i Skjoldets Hulning,
Hans eget Skjold — og tog og bar ham saa
Hen til den nøgne Hal i Borgen Doorm
(Hans ædle Stridshest følgende uført)
Og kasted ham og Baaren, hvor han laae
Ned paa en Egebænk i Hallen der.
Og foer saa bort i Hast, forat indhente
De mere lykkelige Kammerater,
Men knurrende som før, og bandende
End deres tabte Tid, den døde Mand
Og deres Jarl og deres egen Sjæl
Og hende med. De kunde ligegodt
Velsignet hende — hun var døv for Alt,
For Signen som for Banden — naar det ei
Kom ifra ham, den ene Elskede.

Saa Enid sad i lange Timer hos
Sin Husbond i den nøgne Hal og støtted
Hans Hoved, varmede hans kolde Hænder,
Og kaldte paa ham. Og tilsidst han vaagned
Af lange Dvale, og han fandt sin egen,
Sin kjære Brud at støtte mildt hans Hoved
Og varme om hans klamme, svage Hænder
Og kalde paa ham. Hendes varme Taarer
Han følte falde sagte paa sit Ansigt

Og sagde til sig selv: „For mig hun græder“.
Dog laae han stille, lod som var han død,
For til det Yderste at prøve hende
Og sige til sig selv: „For mig hun græder.“

Men da nu Aftenen faldt paa, Jarl Doorm
Tilbagevendte til sin Hal med Bytte.
Hans kaade Spærmænd fulgte ham med Larm,
Hver slængte ned en Hoben Ting, der klang
Mod Steengulvet, og kasted Landsen væk
Og aftog Hjelmen. Nu der flagred ind
En Sværm af Kvinder, klædt i mange Farver,
Halvt djærve, og halvt rædde, med opspilte
Og frække Øine, og de blanded sig
Med Mændene. Den svære Jarl af Doorm
Slog med et Knivskaft imod Bordet haardt
Og fordred Kjød og Viin til Føde for
Hans Landseknægte. Mænd nu bragte ind
Heelstegte Svin og Oxefjerdinger,
Og hele Hallen blev snart fuld af Kjøddamp,
Og Ingen mælte Ord, men Alle satte
Sig ned paa eengang, og de aad med Larm
I nøgne Hal, saa graadigt ædende,
Som Heste, naar du hører dem at fodres.
Men Enid trak sig sammen i sig selv

For at undvige disse Karles Vildhed.
Men da Jarl Doorm nu havde ædt sig mæt,
Han rulled sine Øine om i Hallen,
Og fandt en Dame sjunket sammen i
Et Hjørne af den. Han da husked hende,
Som og, hvor bitterligt hun havde grædt.
Og ud fra hende kom en Magt paa ham,
Han reiste sig med Et og sagde: „Æd!
End aldrig skued jeg saa bleg en Tingest.
Guds Dom, det gjør mig ondt at see dig græde —
Æd! See dog selv — din Mand er lykkelig,
Thi var jeg død, hvem vilde græde for mig?
Min søde Frue, aldrig mens jeg aanded
Jeg skuet har en Lilie, lig dig selv!
Og kom der kun lidt Farve i din Kind,
Ei En blandt mine Kvinder her var værdig
At bære selv din Tøffel som en Handske.
Men lyt til mig og lad dig styre af mig,
Da vil jeg gjøre, hvad jeg aldrig gjorde:
For du skal dele Jarledømmet med mig,
Og vi vil leve som to Fugle i
Den samme Rede, og jeg vil dig skaffe
Rigt Forraad ind fra alle Marker, thi
Alt, hvad er skabt, jeg tvinger til min Villie."

Saa talte han. Den brune Spærmand lod
Sin Kind udbolne ved et Stykke Kjød,
Som ei nedsvælget blev, og vendte sig
Med Stirren om. Men nogle Væsener,
Hvis Sjæl den gamle Slange havde længe
Neddraget dybt, som Ormen borer sig
I visnet Løv, og gjør det kun til Jord —
De hvislede nu i hinandens Øren,
Hvad ei fortælles skal — dog Kvinder var de,
Ja, Kvinder, eller hvad der havde været
Saa yndefulde Skabninger engang,
Men ønsked nu kun at fornedre hende,
Den bedste blandt dem Alle, ja, ret gjerne
De vilde have hjulpet ham dertil.
Med Et de Allesammen haded hende,
Der ikke havde mindste Tanke paa dem,
Men svared sagte, med sit milde Hoved
Dybt sænket: „Jeg dig beder, ved din Mildhed,
Da han er, som han er, lad mig i Ro."

Saa sagte talte hun, at knapt han hørte.
Men lig en mægtig Herre, velfornøiet
Med hvad han selv saa naadigt havde gjort,
Antog han, at hun havde takket ham,
Og føied til: „Ja, æd nu og vær glad,

Thi see -- fra nu af skal du være min."

Hun svared blidt: „Hvorledes skulde jeg
Herefter være glad ved nogen Ting
I hele Verden, før min elskte Husbond
Staaer op igjen og skuer mildt til mig?"

Den svære Jarl nu raabte, hendes Ord
Kom blot af Hjerte-Tomhed eller Træthed
Og sygelig Indbildning. Pludseligt
Da greb han hende, bar hende med Vold
Til Bordet, puffed Fadet hen for hende
Og raabte: „Æd!"
„Nei," sagde Enid oprørt,
„Nei, jeg vil ikke æde, før hin Mand
Paa Baaren reiser sig og æder med mig."
„Drik da," han sagde, „her." Et Horn han fyldte
Med Viin og holdt det hen for hende. „See,
Jeg selv kan tidt, naar jeg er vild af Kamp,
Og hed, Guds Dom, af Vrede, neppe æde,
Før jeg har rigtig drukket. Derfor, drik!
Og Vinen snart forandre vil dit Sind."

„Ei saa", hun skreg. „Ved Himlen, ikke vil

Jeg drikke, før min kjære Husbond reiser
Sig op og byder mig at gjøre det
Og drikke med ham. Staaer han ei meer op
Jeg vil ei see paa Viin, indtil jeg døer!“

Ved dette blev han ganske rød og skred
I Hallen op og ned, nu gnavende
Sin Underlæbe, nu sin Overlæbe,
Og kom saa tæt til hende, sigende:
„Tøs, tag dig vel i Vare! Thi jeg seer
Du lader haant om al min Artighed.
Hin Mand er sikkert død, og jeg kan tvinge
Hver Skabning til at gjøre, hvad jeg vil.
Ei æde, eller drikke? — Hvorfor jamre
For En, der lavt udsætter al din Skjønhed
For Haan og Spot, ved saa at klæde den
I Pjalter? Jeg forbauses ved at see,
Hvordan du vover stride mod mit Ønske,
Dog vil jeg bære over med dig saadan:
Trods mig ei meer; men aflæg idetmindste
Mig til Behag den usselige Dragt,
Den Silke-Pjalt, den Tiggerkvindens Klædning.
Jeg holder af, at Skjønhed klædes skjønt,
Thi seer du ikke mine Kvinder her,
Hvor de er smykkede, hvor godt de passe

Til den Mands Huus, der holder af, at Skjønhed
Skal gaae i skjønne Klæder? Reis dig derfor,
Klæd dig i denne Dragt — adlyd mig nu!“

Han talte saa, og En iblandt hans Kvinder
Udfolded nu en prægtig Silkedragt
Af fremmed Væv, hvor, som i sandgrund Sø,
Det rene Blaa i Grønt let spilled over;
Og nedad Forsiden den var besat
Med Ædelstene, tættere end Grønsvær
Med Duggens Draaber, naar en Sky har ligget
Den hele Nat paa Høien, stiger op
Ved Dæmring, og nu lader klare Solskin
Skarpt falde, hvor den laae — saa tæt og rigt
Juvelerne paa denne Kjole glimred.

Men Enid svared, mere haard at røres
End haardeste Tyranner ere det
I Magtens Dage, naar en livslang Uret
Uhævnet brænder i dem, og de nu
See deres Time komme. Enid sagde:

„I denne ringe Dragt min kjære Husbond
Først fandt mig, elsked mig, som jeg ham
tjente,

Da i min Faders Hal; I denne Dragt,
Den usle, reiste jeg med ham til Hoffet,
Hvor Dronningen mig smykked lig en Sol.
I denne usle Dragt han bød mig klædes,
Da vi red ud paa dette Uhelds-Tog,
At søge Hæder, hvor den ei kan vindes.
Og denne usle Dragt jeg vil ei kaste,
Før selv han opstaaer som en Levende
Og byder mig at kaste den. Jeg har
Alt nok af Sorger — o, jeg beder dig,
Vær mild, lad af fra mig. Jeg aldrig elsked,
Kan aldrig elske Nogen, uden Ham.
O Gud! — Jeg beder dette af din Mildhed:
Da han er, som han er — lad mig i Ro!"

Nu stormed Jarlen op og ned ad Hallen,
Tog røde Skjæg imellem Tænderne,
Og kom tilsidst tæt ind paa hende, mens
Han i sit Vredesmod til hende skreg:
„Jeg mærker nu, det er af samme Nytte,
Om jeg er venlig eller ublid mod dig —
Tag her min Hilsen." Og med flade Haand
Uridderligt, om enddog nok saa let,
Paa hvide Kind han gav hende et Slag.

Nu Enid, i sin store Hjælpeløshed,
Og da hun tænkte: „Ei han havde vovet
At gjøre dette, hvis han ikke vidste
For sikkert, at min Herre nu er død —“
Udgav et hastigt, skarpt og bittert Skrig,
Som fra et Vildt, der taget er i Fælden
Og Fangeren seer komme gjennem Skoven.

Det hørte Fyrst Geraint, greb til sit Sværd
(Som ved hans Side laae i hule Skjold),
Tog kun eet Spring, og med et Sving af Sværdet
Han skar igjennem den mørkladne Hals,
Saa det rødskjæggede og svære Hoved
Henrulled over Gulvet som en Boldt.
Saa Jarlen Doorm da døde for Dens Haand,
Han troede død. Og alle Mænd og Kvinder
I Hallen opfoer, da de saae den Døde
At reise sig, og flygtede med Hylen
Som for et Spøgelse, og lod de To
Alene sammen, og han talte saa:

„Enid, meer haardt end denne døde Mand
Jeg har behandlet dig, meer gjort dig Uret.

Vi have begge lidt den samme Kval,
Som nu har gjort mig tredobbelt din egen.
Herefter vil jeg heller døe, end tvivle,
Og denne Bod jeg lægger paa mig selv:
Ei tvivle — skjøndt mit eget Øre hørte
Dig sige igaarmorges, mens du troede
Jeg sov, men dog jeg hørte dig at sige:
Du var ei meer for mig en trofast Hustru.
Jeg sværger, ei at spørge hvad du mente.
Jeg troer nu paa dig selv, imod dig selv,
Og vil herefter heller døe end tvivle."

Et Ømheds Ord ei Enid kunde sige,
Hun følte sig i Hjertet stump og sløv.
Hun bad ham blot: „O, flygt! — de vil gjenkomme,
Dig dræbe — flygt! — din Hest er udenfor,
Min Ganger tabt." „Saa, Enid, skal du ride
Bag mig." „Ja vel," hun sagde — „Lad os gaae!"
Og de gik ud og fandt den stolte Hest,
Som, nu ei meer en Tyvs Vasal, men fri
Til lovlig Kamp at strække sine Lemmer —
Glad vrinsked, da de kom, og bøied sig
Med sagte, kjærlig Snøften imod Parret.

Og hun blev ogsaa glad og kyssede
Den hvide Stjerne paa dens ædle Pande.
Og nu Geraint besteg sin Hest og rakte
En Haand til hende ned, og paa hans Fod
Hun satte sin, og saa steg op. Sit Ansigt
Mod hende vendte han og kyssed hende,
Mens hun steg op. Hun slynged sine Arme
Omkring ham, og nu brat de rede bort.

Og aldrig, siden høit i Paradiset
De første Roser viftede henover
De fire Strømme, kom meer reen en Lyst
Til Dødeliges Slægt, end den, som leved
Hos hende nu i denne Farens Stund.
Hun knytted sine Hænder om sin Husbonds
Det brede Bryst, og følte, han igjen
Var hendes egen. Ikke græd hun nu,
Men over hendes milde Øjne kom
En salig Taagedug, lig den, som liflig
Holdt Edens Hjerte grønt, før endnu Regnen
Med al dens nyttige Besvær var til.
Dog var ei hendes blaa og milde Øjne
Saa duggede, at ei de kunde see
Paa Stien foran dem, ved Borge-Ledet,
En Ridder fra Kong Arthurs Hof, der lagde

Sin Landse ret, som for at falde paa ham.
Af Frygt da for hans Saar og store Blodtab
Og tænkende paa Alt, hvad der var hændet,
Hun raabte til den Fremmede: „Slaa ikke
En saaret Mand!“ — „Ha, Enids Stemme!“ — sagde
Hin Ridder. Men da hun nu saae, det var
Edyrn, Nudd's Søn, blev hun kun meer forfærdet,
Og raabte atter: „Fætter, dræb ei ham,
Som gav dig Livet!“ Edyrn nærmed sig
Frimodig, og saa talte: „Fyrst Geraint!
Jeg hilser dig med Kjærlighed. Jeg tog
Dig for en Røver-Ridder her fra Doorm.
Frygt ikke, Enid, for, jeg skulde ham
Anfalde — jeg, som elsker dig, min Fyrste,
Med den Art Kjærlighed, hvormed vi maa
Den Himmel elske, som har tugtet os.
Engang, da jeg saa opblæst var af Hovmod,
At jeg var halvveis alt paa Glid mod Helved
Du har, ved mig at fælde, reist mig op.
Nu, bleven Ridder ved det runde Bord,
Og som hin Jarl jeg kjender, fra den Tid,
Min onde Tid, da selv jeg halvt var Røver,
Jeg kommer nu som Kongens Tolk til Doorm

(Kong Arthur er tæt bag mig) med Befaling
At han opløse skal sin Bande, sprede
Sin hele Styrke, underkaste sig
Og vente paa at høre Kongens Dom!"

„Han hører Dommen nu af Kongers Konge",
Den blege Fyrste svared. „See, adsplittet
Er Jarl Doorms Styrke!" Og han peged ud
Paa Marken, hvor nu Mænd og Kvinder saaes
At stirre om sig, vildt forfærdede,
Paa Banker og paa Høie sammentrængte,
Mens Nogle flygtede. — Derpaa Geraint
Meer ligefrem fortalte ham, hvorledes
Den svære Jarl laae slagen i sin Hal.
Men da nu Ridderen ham bad: „Følg mig
Til Leiren, Fyrste, og for Kongens Øre
Tal, hvad er hændet. Du har vistnok havt
Sælsomme Hændelser alene her."
Den Anden rødmed, hang med Hovedet
Og nøled med sit Svar, fordi han frygted
Den pletfri Konges milde, klare Aasyn
Og for hans Spørgsmaal om, hvad Vanvids
Daad
Her øvet var. Tilsidst udraabte Enyrd:
„Hvis ikke du vil gaae med mig til Arthur,

Vil Arthur, Kongen, komme selv til dig!"
„Nok", sagde han, „jeg følger". Og de red.
Men Enid, mens de red, to Rædsler følte:
En for Banditerne, paa Marken spredte,
Og en for Edyrn. Nu og da, naar han
Sin Ganger styred nær til hendes Side,
Hun bæved lidt tilbage. Saadan maa
Paa falske Grund, hvor Ild er forhen udbrudt,
Folk frygte for nye Flammer og Ruin.
Han mærked dette, derfor talte saa:

„Min fagre, kjære Slægtning! Du, som mest
Vel havde Aarsag til at frygte mig —
Frygt ikke længer! — Jeg er nu forandret.
Du selv var først den skyldfri Aarsag til
At Hovmodsfunken, som laae i mit Blod,
Og ulmede, brød ud i vilde Flammer!
Afviist af Yniol, af dig selv, jeg pønsed
Og virked, til jeg havde styrtet ham.
Saa stifted jeg hin Spurvehøgs-Tournering
(Kun med en Plan bestandigt i mit Hjerte)
Og tog en Elskerinde, viste hende
Falsk Hæder som den Fagreste blandt Fagre.
Og fældende hver Modstander, jeg voxte
I Hovmod saadan, at jeg troede mig

Uovervindelig — jeg fast var gal.
Og havde jeg ei havt hin ene Plan
Med disse Kampe, skulde jeg forvist
Din Fader have dræbt, og grebet dig.
Jeg leved i det Haab, at du engang
Til disse mine Skranker vilde komme
Med ham, du elsked høiest, og at der
Med disse dine blaa og milde Øine,
De sandeste, der have svaret Himlen,
Du skulde seet mig overvinde ham
Og trampe paa ham. Havde du da skreget,
Og knælet, eller bønfaldt mig, jeg skulde
Da ikke destomindre have dræbt ham.
Du kom — kun een Gang kom du — og du saae,
Med disse dine egne sanddru Øine
Du saae den Mand, du elsked, kaste mig,
Mit stolte Selv, min Treaars-Plan til Jorden;
(Jeg taler nu som en, der taler om
En Tjeneste ham bragt.) Du saae ham sætte
Sin Fod paa mig og Livet skjænke mig —
Der laae jeg nedbrudt, og der blev jeg frelst,
Skjøndt vel jeg tilstaar, at jeg red derfra
Beskjæmmet, hadende det Liv, han gav mig,
Og i den Tanke snart at bli'e det kvit.

Men al den Bod, mig Dronningen paalagde,
Var kun at dvæle nogen Tid ved Hoffet.
Først var jeg der saa knarvorn som et Dyr,
Nys sat i Bur, og ventede at blive
Behandlet som en Ulv, fordi jeg vidste,
Man kjendte mine Gjerninger. Dog fandt jeg
Istedetfor en haanlig Ynk og Spot,
Saa fin Tilbageholdenhed, saa ædel
Fortielse, saa milde, høie Sæder,
Saa yndefuld og udsøgt Høflighed,
At jeg begyndte snart at see tilbage
Paa mit forsvundne Liv, og finde det
Ret lignende et Ulveliv, forsandt.
Og ofte talte jeg med hellig Dubric,
Som med Veltalenhedens milde Varme
Nedtvang mig nogenlunde til den Blidhed,
Der, fast med Manddom parret, danner Manden.
Og ofte var du der, om Dronningen,
Men saae mig ikke, eller, om du saae mig,
Ei lod dig mærke med det. Ikke heller
Jeg ønsked eller voved tale til dig —
Men holdt mig fjern, indtil jeg var forandret.
O frygt ei, Sødskendbarn — jeg visselig
Er nu forandret."
Saa han talte, Enid

Ham troede lettelig, thi hun var en
Af disse simple, ædelbaarne Sjæle,
Der gjerne troe det Gode, som de ønske
Hos Ven og Fjende, ja som oftest mest
Hos dem, der har forvoldet dem mest Ondt.
Og da de naaede Leiren, Kongen selv
Skred frem at hilse dem. Som han nu saae
Hvor bleg, dog lykkelig hun var, han æsked
Af hende ei et Ord, men gik med Edyrn
Afsides og holdt Samtale med ham
En liden Stund og vendte saa tilbage.
Med Smil i Alvor løftede han hende
Af Hesten, kyssed hende med al Reenhed,
Ret som en Broder; og anviste hende
Et ledigt Telt, for hende egnet, medens
Han fulgte hende med sit Blik, til hun
Forsvandt deri. Derpaa han vendte sig
Til Fyrst Geraint, og talte saa til ham:

„Min Fyrste, da forleden du mig bad
Om Orlov, for at drage til dit Land
Og der forsvare dine Grændser, blev jeg
Lidt stunget af Selv-Dadel, følte mig
Som En, der lader raadnest Uret staae,
Fordi han mest har seet med andres Øine

Forlænge virket har ved Andres Haand,
Ei brugt sin egen. See, nu er jeg kommen
At rense denne Rigets Afløbsrende
Med Edyrn og med Andre. Har du seet
Paa Edyrn? Har du seet, hvor adeligt
Han er forandret? Dette Værk af ham
Er stort og underfuldt. Hans Aasyn selv
Er jo forandret ved hans Hjertes Ændring.
Verden vil ikke troe, en Mand kan angre,
Og for det meste har den Ret deri,
Vor vise Verden. Thi kun meget sjælden
En Mand ret angrer, eller bruger baade
Sin Villie og sin Kraft til ud af sig
At plukke Blodets, Vanens onde Ukrud
Og rense Alt, og opstaae frisk igjen.
Edyrn har gjort det, lugende sit Hjerte
Som jeg vil luge dette Land nu, før
Jeg gaaer herfra. See, derfor har jeg gjort
Ham til en Ridder af vort runde Bord,
Ei overilet — jeg har prøvet ham
Paa alle Maader og har fundet ham
At være En af vore Ædleste,
Mest Kraftige, mest Sanddrue, Lydige.
I Sandhed, dette Edyrns Værk, udøvet
Kun paa sig selv, og efter saadant Voldsliv,

Mig tykkes tusindfold meer underfuldt
Og stort, end om en Ridder iblandt Mine,
Min Undersaat, med mine Undersaatter
Under sig atter, vovede sit Liv
Og gjorde ganske ene Indfald i
En Egn, som hused Røvere, om end
Han slog dem alle, En for En, og selv
Blev saaret næsten dødeligt."
Saa Kongen.
Dybt bøied Fyrsten sig, og følte dybt,
Hans Værk var ikke stort, ei underfuldt,
Og gik til Enids Telt. Didhen og kom
Nu Kongens egen Læge for at see
Til Fyrstens Saar. Der Enid pleied ham
Og der nu hendes travle Syslen om ham
Og hendes søde Aande over ham
Opfyldte alt hans varme Blod med dyb
Og stedse mere dybtfølt Kjærlighed,
Som over Bala Sø Sydvestvind blæser
Og fylder ganske Dee, den hellige Flod:
Saa Dagene randt hen.
Imens Geraint
Laae lægende sit Saar, den pletfri Konge
Drog ud og lod sit Blik gaae til de Mænd,
Hans Fader, Uther, langt tilbage, havde

Indsat, at vogte Kongens Lov og Ret.
Han saae og fandt dem feilende. Og som
Paa Beckshires Høie nu den hvide Hest
Man renser, saa den holdes reen som før,
Saa ryddede han ud den dovne Tjener
Som og den brødefulde, der, bestukket,
For mangen Uret havde lukket Øie.
I deres Stole satte han saa ind
En mere kraftig Slægt med Hjerte, Haand,
Og sendte tusind Mand at dyrke Ørknen,
Var overalt tilstede for at klarne
De mørke Steder, indlod Lovens Lys,
Brød Røverborgene og rensed Landet.

Saa, da Geraint var rask igjen, de drog
Med Arthur til Caerleon Slot ved Usk,
Der favned Dronningen igjen sin Ven
Og klædte hende i en Dragt, lig Dagen.
Og skjøndt Geraint ei mere kunde føle
Den Lyst ved deres Samvær, som han følte
Før Dronningens det gode Navn og Rygte,
Var bleven aandet paa — han blev der dog
Ret vel tilfreds, fordi nu Alt var vel.
Og da de havde dvælet der en Tid,
De red derfra, og femti Ryttere

Red med dem indtil Bredderne af Severn,
Og de drog ind i deres eget Land.
Og der han øved Retfærd nu for Kongen
Saa kraftigt og dog mildt, at alle Hjerter
Gav Bifald og hver hadfuld Hvisken taug.
Og da han altid forrest var paa Jagten,
Og Seierherre ved enhver Tournering,
De kaldte ham den store Fyrste, og
Blandt Mænd en Mand. Enid, hvem hendes
Kvinder
Holdt af at give Tilnavnet „den Fagre“,
Af et taknemligt Folk blev gjerne kaldet
„Enid den Gode“. Og i deres Hal
Lød snart det glade Raab af Børn, Geraint'er
Og Enid'er, for Tider, der skal komme.
Og aldrig mere tvivled han om hende,
Men han blev hende tro, indtil han kroned
Et Lykke-Liv med herlig Død. Han faldt
Mod Hedninghæren fra det nordre Hav
I Kampen for sin store, pletfri Konge.

VIVIEN.

VIVIEN.

En Storm var nær, men Vindene var stille,
Og i Brociliandes vilde Skove
Foran en Eg, saa hul og svær og gammel,
At den saae ud som et forfaldent Taarn,
Ved Merlins Fod den snilde Vivien sad.

Den snilde Vivien sig fra Hoffet stjal,
Hun haded alle Ridderne og hørte
I Tanken deres frie Anmærkninger,
Hvor hendes Navn blev nævnet. Thi engang
Da Kongen vandred ene, lidt urolig
Ved Rygtet, som tog til om Dronningen,
Han havde Vivien mødt, og hun, der hilstes
Som skjøn, ret gjerne vilde virket paa
Hans mørke Stemning med ærbødige
Og falskt loyale Blikke, afbrudt Stemme

Og bævende Tilbedelse, — tilsidst
Med dunkle Vink om En, der skatted ham
Langt meer end Den, som burde mest ham
skatte.
Hvorved da Kongen havde seet paa hende
Med tomme Blik og skredet taus forbi.
En havde luret dog, og holdt ei Mund:
Det blev en Aftens Latter, det, at Vivien
Nu vilde friste selv den pletfri Konge.

Og efter dette satte hun sig for
At vinde Tidens mest berømte Mand,
Merlin, som kjendte alle Kunsters Omfang,
Han, som for Kongen havde bygget Havne
Og Skibe, Haller, — han, som og var Skjald
Og kjendte godt den stjernefulde Himmel —
Ham, Folket kaldte Troldmand. Først hun
leged
Om ham med let henkastet, livlig Snak,
Med søde Smil og med Bagtalelsens
Giftsvangre Naale, der snart glimted her,
Snart streifed der. Og Seeren, naar han
Var godt ved Lune, gav helt ofte Agt
Paa hendes Kaadhed, hendes muntre Lege,
Selv naar de syntes uelskværdige

Og loe deraf, som de, der agte paa
En Kattekilling. Saa han snart bar over
Med hvad han halvt foragted, og da hun
Bemærked, hun var ikkun halvt foragtet,
Begyndte hun at vende Leg til Alvor,
Blev rød og bleg, og sukked gjerne dybt
Hvergang de mødtes, eller saae paa ham
Saa fast, med slig Tilbedelse, at han,
Den gamle Mand, skjøndt tvivlsom, dog blev
smigret
Og sommetider vilde smigre sig
Med Haab om Kjærlighed, trods Alderen,
Og halvveis troe, at hun var sand. Saa vakled
Han af og til, mens hun sig klynged til ham
Fast i sin Plan — og Aarets Tider gik.
Da faldt paa ham en stor Tungsindighed; —
Han Arthurs Hof forlod og naaede Stranden,
Fandt der en lille Baad og steg i den,
Og Vivien fulgte, ei bemærket af ham.
Han tog ved Roret, hun ved Seilet. Baaden
Drev for en hastig Vind tvers over Dybet
Og naaede Breton Sand, hvor de steg ud.
Og nu hun fulgte Merlin hele Veien,
Enddog til Broceliandes vilde Skove.
Thi Merlin havde engang, ubetænksom,

Meldt hende om en Trylleformular,
Som, naar En brugte den imod en Anden
Med visse Skridt og Armbevægelser,
Da vilde Den, som deraf blev paavirket,
For stedse synes ligge indesluttet
Af fire Vægge i et dunkelt Taarn,
Hvorfra der aldrig meer var nogen Udgang.
Og Ingen kunde nogen Tid ham finde,
Ei heller kunde han see nogen der
At komme eller gaae, undtagen Den,
Der havde anvendt Trylleformularen —
Og der han maatte ligge tabt for Livet
Og tabt for Lemmers Brug og Navn og Ry.
Og Vivien stræbte altid at faae øvet
Fortryllelsen paa Tidens store Troldmand,
Vel i den Tro, at hendes eget Ry
Og vilde blive stort i Forhold til
Dens Storhed, som hun havde underkuet.

Der laae hun henslængt, kyssende hans Fod,
Ret som i dybest Ærefrygt og Elskov.
En Snor af Guld var lagt om hendes Haar,
En Kjole af det kosteligste Taft
Omslutted hendes bløde, lette Lemmer
Og meer fremviste end den skjulte dem,

I Farve lig det silkebløde Blad
Paa Vidien, glimtende i Foraarsvinden.
Og mens hun kyssede hans Fødder, skreg hun:
„Træd paa mig, kjære Fod, som jeg har fulgt
Igjennem Verden, og jeg vil dig dyrke —
Nedtræd mig — jeg vil kysse dig for det."
Men han var stum. Thi i hans Hjerne rulled
En Anelse, saa mørk som blinde Bølge,
Naar den en skyet Dag fra Oceanet
Indruller i en Grotte, og i Taushed
Der føler for sig rundt om Hulens Vægge.
See — derfor var han stum, imens hun hæved
Sit Ansigt op mod ham i sorgfuld Bøn
Og talte saa: „O, Merlin! elsker du mig?"
Og atter: „Merlin, elsker du mig?" — Atter:
„O store Mester, kan du elske mig?"
Og Vivien, den smidige, som holdt
Sig ved hans Hæl, sig snegled hen mod ham,
Gled op imod hans Knæ, og sad og slynged
Omkring hans Ankel sine hule Fødder
Og krummede en Arm omkring hans Hals
Og klæbede sig til ham som en Snog.
Og ladende sin venstre Haand nedhænge
Ifra hans brede Skulder, som et Blad,

Sin Høire brugte hun som Perle-Kam
Til dermed at adskille Strimlerne
Af sligt et Skjæg, som Ungdom, der var udbrændt,
Nu havde efterladt i Aske. Merlin
Da talte saa, ei seende paa hende:
„Den, som er viis i Elskov, elsker mest
Naar mindst han siger.“ Vivien svared raskt:
„Jeg saae den lille, blinde Alfe-Gud
Engang i Arthurs Billedhal paa Slottet —
Han havde hverken Øine eller Tunge,
Det taabelige Barn! Dog, du er viis,
Som siger det. Lad mig da troe, at Taushed
Er Viisdom — jeg er taus da, og forlanger
Ei noget Kys.“ Med Et tilføied hun:
„Og see, jeg klæder mig med Viisdom nu.“
Hans store Skjæg, ret som en laaden Kaabe,
Hun drog saa om sin Hals, sin Barm, til Knæet,
Og kaldte sig en gylden Sommer-Flue,
I Væven fanget af en stor og gammel
Graa Edderkop, der vilde æde hende
I denne vilde Skov, foruden Ord.
Saa Vivien kaldte sig, men syntes dog
Meer lig en yndig, uheldsvanger Stjerne
Svøbt i en graalig Damp. Tilsidst han smiled

Om end lidt mørk, og sagde: „Hvad Belønning
Er det, du sigter til, med disse dine
Smaa, nette Kunstgreb, Narrestreger, Vivien?
Dog, tag min Tak. Thi du har lettet mig
Mit Tungsind."
Vivien svared fræk: „Hvorledes,
O Mester, har du fundet nu din Stemme?
Den Gjæst jeg byder velkommen. — Jeg takker.
Endnu igaar du aabned ei din Læbe
Undtagen forat drikke. Intet Bæger
Vi havde, men i mine Dame-Hænder
Jeg samled Kilden, der flød draabeviis
Fra Kløften ned, og danned saa et Bæger
Af begge mine Hænder, nok saa net,
Og rakte dig det knælende. Du drak
Og mærked Intet, gav mig ei et Ord,
Og ikke mere Tak, end den, en Gjed
Mig vilde have givet, med ei større
Et Tegn paa Værdighed, end blot et Skjæg.
Og da vi standsed ved hin anden Kilde
Og jeg var træt til Afmagt, og du laae
Med dine Fødder som forgyldte af
Det gule Blomsterstøv fra Engene
Vi havde gjennemvandret, mærked du,
At Vivien baded disse dine Fødder

Før sine egne? Endda ingen Tak —
Ei heller gjennem disse vilde Skove,
Ei denne Morgen, da jeg kjæled for dig.
Løn? — Ja, der var en Løn, en ei saa sælsom.
Hvad har jeg gjort dig? Vistnok er du viis,
Slig Taushed er dog mere viis end venlig!“

Og Merlin, med sin Haand i hendes, sagde:
„O, har du aldrig ligget taus paa Stranden
Og vogtet paa den skumhvid-kruste Bølge
Der glider glasblank paa det hvide Sand
Før den sig bryder? Netop saadan Bølge,
Dog ikke saa fornøielig, men mørk
Gjenspeilende et forudanet Uheld,
Jeg havde seet i trende Dage, rede
At falde over mig. Da stod jeg op
Og flygtede fra Hoffet forat bryde
Det mørke Sind. Du fulgte mig, uspurgt.
Og da jeg saae dig følge mig endnu,
Min Sjæl indvikled dig som nærmest Gjenstand
I denne Sindets Taage. Thi skal jeg
Dig sige Sandheden? Du tyktes mig
Hin Bølge, rede til at bryde paa mig
Og bort mig feie fra mit Hold paa Verden,

Fra al min Virksomhed, mit Navn, mit Ry.
Tilgiv mig, Barn. Nu dine smukke Lege
Har lysnet Alt igjen — Kræy da din Løn,
Thi Løn tredobbelt nu jeg skylder dig:
Først for den Uret, jeg i Sind har gjort dig,
Dernæst som Tak, forsømt vel indtil nu —
Dernæst for disse dine nette Lege.
Kræv derfor hvad du vil, og tag din Løn
Hvad enten den er sælsom eller ei"

Og Vivien svared med bedrøvet Smil:
„O, ei meer sælsom end min lange Beden,
Og ei saa underlig, som selv du er det,
Ei halvt saa sælsom, som dit mørke Sind.
Jeg frygted altid, du ei helt var min —
Og see, du selv har nu erkjendt, du gjorde
Mig Uret. Folket kalder dig Prophet —
Lad være. Dog ei en af de Propheter,
Der kunne selv fortolke sig. Tag Vivien
Da til Fortolker. Hun vil kalde hin
Din Tredags-lange, mørke Anelse
Ei noget Varsel, men den samme Mistro,
Som gjør, du synes mindre god og ædel
End selv du er, hver Gang jeg har forlangt
Den Løn, hvorom jeg beder nu igjen.

Thi seer du ei, min Elskte, at et Sind
Saa mørkt som det, der fyldte dig, da du
Saae mig at følge dig — at det maa lade
End meer mig frygte, du er ikke min,
Maa end optænde meer min Længsel efter
At faae det klart, om du er min, — maa lade
Mig end meer ønske at faae lært hin Formel
Af Tryllevæv og Haand-Bevægelser,
Som Troskabs-Prøve. Merlin, lær mig dem!
Det Tryllemiddel, saadan lært, vil trylle
Os begge da til Ro. Thi sæt, jeg har
En Magt, om nok saa liden, paa din Skjæbne,
Naar da jeg følte, at du agted mig
Din Tiltro værdig — vilde selv jeg komme
Til Ro, og lade dig i Ro, nu vis paa,
At du var min. Vær derfor lige stor
Som du er vidtberømt, vær ei saa selvkjær
Omhyllet af Tilbageholdenhed!
Hvor strængt, hvor vogtende du seer paa mig!
Og hvis du troer, jeg er saa ondskabsfuld,
At uforvarende jeg kunde øve
Hint Middel paa dig selv, for saa at lade
Dig tabe Magtens Brug og Navn og Ry —
Det mest oprører mig. Da var det bedst,

Vort Baand blev løst for stedse. Dog, hvad
enten
Du troer det eller ei — Ved Himlens Lys
Jeg siger dig den rene, skjære Sandhed,
Saa reen som Barneblod, saa hvid som Snee!
O, Merlin! hvis jeg nogensinde, selv
I disse mine dumme Tankers Vandring,
Selv i en Drøms chaotiske Forvirring
Har rørt ved Muligheden af et sligt
Forræderi — lad denne haarde Jord
Da klæbe sig til Helvedet i Nadir,
Ned, stedse nedad, lukke sig igjen
Og saa mig klemme flad — ifald jeg er
En slig Forræderske. Thi giv mig nu
Hvad jeg begjærer, ellers kan jeg knapt
Hengive mig til dig med alt mit Væsen.
Opfyld mit tidt gjentagne Ønske da,
Hin store Prøve paa din Kjærlighed,
Fordi jeg tænker, at, hvor viis du er,
Du neppe kjender mig som den, jeg er."

Og Merlin drog sin Haand fra hendes,
sagde:
„Altfor nyfigne Vivien, skjøndt du taler
Om Tillid, viid, hvor viis jeg enddog er,

Dog aldrig var jeg mindre viis, end da
Jeg først dig meldte om hint Tryllemiddel.
Ja, siden du om Tillid taler, — See,
Jeg havde altformegen Tillid til dig
Da jeg fortalte dig om det, og vakte
Den Last hos dig, som gjennem Kvinden har
Fordærvet Manden i den første Time.
Thi skjøndt en stor Nysgjerrighed er god
For Børn, der skulle lære eget Selv
Og hele Verden kjende, dog hos dig,
Som ei er Barn — i dine Ansigtsminer
Jeg læser, at du alt har god Erfaring —
Jeg vil ei kalde det en Last endnu.
Men siden du har nævnt dig Sommerflue,
Jeg kunde ønske vel en Spindelvæv
For Myggen, som sig sætter paa Ens Pande,
Og jaget væk og jaget væk, dog atter
Sig sætter der, til En af bare Træthed
Kan fristes til at overgive sig.
Men da jeg ei vil give mig saa vidt,
At lade dig faae Herredømme over
Mit Liv, min Virksomhed, mit Navn, mit Ry —
Hvi vil du aldrig æske anden Løn?
Ja, ved Guds Kors, jeg troede dig for godt.“

Og Vivien, lig den mest blødhjertede
Og ømme Mø, der nogensinde holdt
Et Stevnemøde ved en Landsby-Stente,
Med taarevaade Øienlaag gav Svar:

„O Mester, vær ei vred nu paa din Pige!
Kjæl lidt for hende, og lad hende føle
Hun er tilgivet — skjøndt hun ei har Mod
At bede dig om nogen anden Løn.
Jeg troer, du kjender knapt det ømme Riim
Om „Tro mig slet ei, eller Alt i Alt“.
Den store Lancelot jeg engang hørte
At synge det, og det skal svare for mig:

I Elskov kan, hvis vort er Elskovs Rige,
Tro og Utroskab aldrig vorde Lige.
Utro i Lidt, Utroskab er i Alt.

Den er den lille Rift i Luthens Indre,
Som efterhaanden vil dens Toner hindre,
Som stedse vider ud sig, stilner Alt.

Den lille Rift i Elskovsluthens Bund,
Den lille Plet paa Frugten, rød og rund,
Som raadner indenfra og smuldrer Alt.

Den er ei værd at have — lad den gaae!
Men skal den? — Kjære, lad et Nei mig faae,
Og tro mig slet ei, eller Alt i Alt! —

O Mester, elsker du mit ømme Riim? —“

Og Merlin saae paa hende, troede halvt,
At hun var sand. Saa øm var hendes Stemme,
Saa fagert hendes Ansigt, og saa sødt
Fremglimted hendes Øine gjennem Taarer,
Lig Sollys paa en Slette bag en Regnskur.
Og dog han svared, halvt i Harme end:

„Langt anderledes var den Sang, jeg hørte
Engang ved denne store Eg at synges,
Just hvor vi sidde. Thi her mødtes Vi,
Ti eller tolv af Os, at jage efter
Et Dyr, som da løb om i disse Skove,
En Hjort med gyldne Horn. Det var den Tid,
Da først der opstod Spørgsmaal om at stifte
Hint runde Bord, som engang skulde blive
Den hele Verdens Blomst, ved Kjærlighed
Til Gud, til Mennesker, til ædel Daad.
Enhver af os tilskynded da den Anden
Til ædel Daad, og mens vi vented, En,

Den Yngste blandt os, som vi ikke kunde
Faae til at tie, udbrød i en Sang
Saa ildfuld og saa flammende om Hæder,
Med slig Trompetklang i sig, endende
Med saadan Kraft og saa jernklingende,
At da han slutted, greb os Længsel efter
At fare paa hinanden, og vi skulde
Det have gjort, hvis ei hint skjønne Dyr,
Opskræmt ved Larmen, var opfaret tæt
Ved vore Fødder og saa gledet bort,
Ret som en Sølverskygge gjennem Skoven.
Vi red igjennem denne dunkle Egn
Mod Vindens Brusen, mens i vore Øren
End lød en Gjenklang af hin stolte Sang.
Vi jaged Glimtet af de gyldne Horn
Til de forsvandt nær ved hin Alfe-Brønd,
Der leer ved Jern — som vore Fædre gjorde;
Det Vand, hvor Børn nedkaste Søm og Nagler,
I det de skrige: „Lee nu, lille Brønd."
Men rører du det med et Sværd, da surrer
Det vildt om Odden. Der vi tabte den.
Saa ædel Sang var det. Men, Vivien, naar
Du nys for mig sang hine søde Riim,
Det var mig, som du kjendte hin fordømte
Troldformel, og udøved den paa mig,

Og som jeg laae og følte alt hvordan
Mit Ry, mit Navn veg langsomt bort fra mig."

Og Vivien svared, smilende bedrøvet:
„O, mine ere vegne bort for stedse,
Og alt fordi jeg fulgte dig til disse
De vilde Skove, for at være dig
Til nogen Trøst, da jeg dig saae tungsindig.
See nu dog, hvordan Mandfolks Hjerter ere!
I Selvforglemmelse de aldrig komme
Saa højt som Kvindens blide Sindelag.
Og hvad nu Ry angaaer — endskjøndt du spotter
Min Sang, hør dog et Vers af den endnu.
Nu er det Damen, som udtaler dette:

„Mit Navn, før mit, nu dit, blot meer er mit,
Thi kunde jeg faae Ry, det Ry var dit,
Og kunde du faae Skjændsel, var den min.
Saa tro mig slet ei, eller Alt i Alt."

Godt sagt, ei sandt? Og der er meer. Det Riim
Er ligt vor Dronnings skjønne Perle-Halsbaand,
Som brast i Dandsen, Perlerne blev spredte —

Tabt bleve nogle, somme bleve stjaalne,
Og somme gjemte som Reliqvier.
Men aldrig meer de samme Søster-Perler
Randt ned ad Silketraaden forat kysse
Hinanden paa den hvide, slanke Hals.
Saa er det og med dette Riim. Det lever
Adsplittet nu i mange, mange Hænder,
Og hver Minstrel det synger nu forskjelligt.
En Linie dog er sand — den Perlers Perle:
„Mænd drømme kun om Ry, men Kvinden vaager
For Kjærlighed." Hvor sandt! Thi Kjærlighed,
Var den end nok saa grov, dog skjærer ud
Et Stykke af det sikkre Nu, og æder
Og bruger det, om Resten ubekymret.
Men Ry, det Ry, som følger efter Døden,
For os er Intet. Og hvad er vel Ry
I dette korte Liv? — Kun halv Vanære,
Omvexlende med Mørke. Selv du veed,
Misundelsen dig kalder Djævlens Søn
Og da du synes Mester i al Kunst,
De gjøre dig til Mester i al Last."

Og Merlin sagde, med sin Haand i hendes:
„Engang jeg søgte om en magisk Urt

Og fandt en smuk, ung Svend, som sad alene,
Og havde skaaret sig et Ridderskjold
Af Træ og malte derpaa nu et Vaaben
Som i sin Fantasi han ønsked det:
Azurblaat, med en Ørn, som steg, og Solen
I højre Felt — Devisen: „Ry jeg følger“.
Nu taus jeg lænede mig over ham
Og tog hans Pensel og udsletted Fuglen,
Og malte saa en Gartner, som indpoder
En Ympe med det Motto: „Heller Nytte,
End Ry“. Du skulde have seet ham rødme!
Men siden blev han dog en Ridder bold.
O Vivien, vel jeg troer, at du i Tanken
Mig elsker helt, og jeg, hvad mig angaaer,
Jeg elsker dig og noget. Hvil derved.
Thi Elskov i sig selv bør have Hvile
Og Glæde, bør ei altid kræve Løn,
Bør ikke være altfor lysten efter
At prøve Sindelaget hos den Mand,
Du siger, at du elsker. Ry for Mænd
Er ikkun større Midler til at tjene
Den hele Menneskenes Slægt, og burde
Kun have liden Lyst og Hvile i
Sig selv, men virke som en Tjener for
Den større, mere vide Kjærlighed,

Mod hvilken hin den snævre Kjærlighed
Fra En til En kun bliver til en Dværg.
Min Virken gav mig Ry fra første Færd,
Og Ry, som voxte, gav mig atter Virken.
See der min Løn — jeg fordrer ingen anden.
Mænd søgte vel at stemple mig som ond
Fordi jeg ønskede at give dem
Et større Sind — og saa Misundelsen
Mig kaldte Djæv'lens Søn. Det syge Bæst,
Det svage, som forsøgte paa at hjælpe
Sig selv ved blindt at slaae sin Bedremand,
Slog feil og brugte kun sin egen Klo
Imod sig selv, og saarede sit Hjerte.
O, søde var de Dage, da jeg end
Var ganske ukjendt. Men da nu mit Navn
Opløfted blev saa høit, brød Stormen løs
Paa Bjerget, og jeg ændsede det ikke.
Ret vel jeg veed, at Ry er halv Vanære —
Men nødes dog at virke ud mit Værk.
Jeg brød mig ikke om hint andet Ry,
Tomt dog tilsidst, for En, der ei har Børn,
Ufødte Slægters Kaglen omkring Graven.
En enkelt Taagestjerne ængsted mig —
Den anden i en Linie af Stjerner,
Der synes som et Sværd midt under Beltet

Af trende dannet. Stedse, naar jeg saae den,
Jeg drømte om en mægtig Trolddom, gjemt
I denne Stjerne, at tilintetgjøre
Al Hæder. Derfor, naar jeg frygter for,
At du, hvor høit du nu end elsker mig,
Dog vilde øve Falskhed mod mig, dersom
Jeg gav dig dette Tryllemiddels Magt —
(Som Kongesønner elske, mens de er
I deres Lærlingstid, men blive siden
Naar de faae Magt, til grusomme Tyranner) —
Da frygter jeg meer Tabet af min Virken
End af mit Ry, — jeg frygter, at du vilde
Hin Trylleformel øve da paa Den,
Du troer at elske, ei saa meget dog
Af Ondskab, som vel i et Anfald af
En Kjærlighedens overspændte Stemning,
Kan være, for mig saa at holde fast
Til dig alene, eller ogsaa ved
Et hastigt Ryk af Kvindens Skinsyge."

Og Vivien svared, smilende som vred:
„Har jeg ei svoret? — Ei du troer mig? Godt!
Saa dølg det kun, jeg skal det dog udfinde —
Og er det fundet — vogt dig da for Vivien!

Sand Kvinde, og ei troet! — Ganske vist,
Jeg kunde føle vel en hastig Vending
Til Vrede i mig, oprørt ved din Mistro.
Og hint dit skjønne Tilnavn er og rigtigt:
Thi see, min fulde Elskov, som ei faaer
Det fulde Hjertes Gjengjæld, kan fortjene
Vel din Benævnelse af Overspændthed.
Behandlet som jeg bliver, undres daglig
Jeg ved, at jeg kan desuagtet elske.
En Kvindes Skinsyge! — Og hvorfor ei?
Til hvilket Maal, om ikke just til dette,
At faae mig skinsyg, hvis jeg elsker dig,
Har selv du fundet op hin skjønne Trolddom?
Jeg troer fuldtvel, at hele Verden rundt
Du har en villig Fange her og der
Vel indelukket i et gammelt Taarn,
Hvorfra der ei er Udgang nogentid."

Den store Mester svared hende muntert:
„Min var og mangen Elsket i min Ungdoms
Den elskovsfulde Tid — for dem at eie,
Jeg trængte da til ingen anden Trolddom
End Kjærlighed og Ungdom. Og dit Hjerte,
Det fulde, hvorom du saameget snakker,
Lad det forsikkre dig nu og om mit.

Saa lev da uden Trylleri. Thi de,
Som først udøved det, hos dem er Leddet
Adskilt fra Haanden, som bevæged sig,
Og Foden, som da skridted, er løst af
Fra Ankelbenet — mange Tider siden.
Men vil du til Belønning for dit Riim
Nu høre Sagnet, som det lyder derom?

Der var engang i fjernest Øst en Konge,
Saa gammel ei som jeg, men ældre dog;
Thi i mit Blod er fjerne Tiders Farver.
Der ankred i hans Havn en Sørøver,
Hvis Barke havde plyndred tyve Øer,
Der ei har Navn. Som han ved Morgengry
Strøg en af dem forbi, han saae to Byer
I tusind Baade kæmpe om en Kvinde
Paa Søen der. Og styrende sit Fartøi
Det sorte, vandt han ind blandt dem, og splitted
Let deres ad, og tog til Fange Kvinden
Med Tab af halvt sit Folk, af Pile trufne.
En Mø, saa fin, saa hvid, saa underfuld!
De sagde, at der kom et Lys fra hende,
Naar hun bevæged sig. Og da Piraten
Ei vilde give hende op, lod Kongen
Ham spidde paa en Pæl, som Sørøver,

Og derpaa tog han hende til sin Dronning.
Men disse Øine, paa en Ø opfostred,
En Krig nu førte, vel uvilligt, dog
Saa heldigt paa al Ungdom, at den sygned.
Hans Raad fortyndedes, hans Hær tog af,
Thi lig Magneten drog hun det mest rustne
Og skjulte Jern fra gamle Krigsmænds Hjerter,
Ja, selve Dyrene og tilbad hende.
Kamelen knæled af sig selv, Uhyret
Med bjergstor Ryg, som Konger bær i Borge,
Til Hyldning bøied sine sorte Knæ
Og med sin Slange-Snabel bragte hendes
Smaa, gyldne Ankelbjælder til at ringe,
Kun for at faae et Smil af hende. Saa,
Hvad Under vel, om Kongen, skinsyg, lod
Igjennem alle hundred Underriger
Som han beherskede, ved Horn udraabe
Befaling til at finde ham en Troldmand,
Der kunde lære ham et Tryllemiddel,
Hvormed hans Dronning kunde blive holdt
For ham alene. Til en Slig han loved
Meer Løn end Konger nogensinde gav:
En Miil af Bjerge med Guldminer fulde,
Og en Provinds med hundred Miles Kyst,
Et Slot og en Prindsesse — Alt til ham.

Men over alle dem, hvis Kunst slog feil,
Forkyndte Kongen og en grufuld Dom,
Vel i den Tanke, derved at faae holdt
For stort et Antal Prætendenter borte,
Hvad heller for, som Konge, ei at gjækkes.
Nok, deres Hoveder henraadne skulde
Paa Stadens Porte. Mange dog forsøgte
Og feilede, fordi Naturens Troldmagt
Hos hende større var end deres egen.
Og mangen Viismands Pande blegedes
Paa Voldene, i mange Uger hang
En Sværm af Aadselkrager som en Sky
Tæt over Taarnene ved Byens Porte."

Her Vivien afbrød ham og sagde: „Vel!
Jeg sidder her og samler Honning. Dog,
Jeg troer, din Tunge har fortalt sig lidt.
Spørg kun dig selv: Hin Dame øved ikke
Uvillig Krig med sine smukke Øine, —
Hun havde Morskab af det, og hun gjorde
Med skjellig Grund sin gode Mand jaloux.
Og leved der saa dengang ingen Dame,
Der kom i Harme ved en Elskers Tab?
Var Alle da saa tamme — nei, jeg mener
Saa ædle og, som Dronningen var skjøn?

Var der ei En, som kunde slænge Gift
I hendes Øine eller kaste Mordstøv
I hendes Bæger, eller gjøre hende
Ved en forgiftet Rose mere bleg?
Nu vel, de Dage var ei vore Dage.
Men fandt de og en Troldmand? O, fortæl,
Var han dig lig?“ —
Hun taug og lagde tæt
Sin bløde Arm omkring hans runkne Hals
Mens hun lod sine Øine tale for sig
Saa glødende, som Brudens til sin Brudgom,
Sin egen Mand, af alle Mænd den Første.

Han svared leende: „Nei, mig ei lig.
Tilsidst hans Trolddoms-Jægere dog fandt
En lille, skaldepandet, haarløs Mand,
Som leved ene i en vildsom Ørken
Af Urter kun, og læste kun een Bog,
Og ved bestandig Læsning bleven var
Saa tæret ud ved Tænkning og saa tynd,
At kun hans Øine var uhyre store,
Imens hans Hud hang slap ved Bryst- og
Ribbeen.
Da han sit Sind kun vendte mod eet Maal,
Og aldrig rørte Viin, ei smagte Kjød,

Ei havde Sandsers Drift, saa blev for ham
Den Væg, der skiller Aander ifra Mænd
Med Skygge, som Krystal saa gjennemsigtig,
Saa han dem saae, og hørte deres Stemmer
Bag Væggen tale, og aflærte dem
Snart deres hemmelige Elementer
Og deres Magt og Kræfter. Ofte drog
Han over Solens klare Øie Skyens
Det sorte Øielaag, og pidsked det
Med Storm paa Skraa mod Grunden. Eller naar
Ved Middagsdunst der kom en heftig Regn
Mens Søen hvidnede og Skoven brølte
Og Bjerget var en Taage — bragte han
Til Verden Fred igjen ved Solens Skin.
Her Manden var — og ham med Magt de slæbte
Til Kongen, og han lærte Kongen nu
Sin Dronning at fortrylle saaledes,
At ingen Mand meer kunde hende see,
Ei heller hun see Nogen, uden Kongen,
Som øved denne Trolddom, naar han kom
Og naar han gik. Saa laae hun der som død
Og tabte Brugen af sit Liv, sin Magt.
Men da nu Kongen tilbød ham hans Løn:

Hin Miil af Bjerge, med Guldminer fulde,
Provindsen med den hundred Miles Kyst,
Prindsessen, Slottet — da tilbagevendte
Hin gamle Viismand til sin gamle Ørk
Og leved der af Urter, og forsvandt.
Og see — hans Bog er kommet ned til mig.“

Og Vivien svared med sit frække Smil:
„Du Bogen har — Troldmidlet deri skrevet,
Godt, tag mit Raad: Lad mig nu strax det kjende;
Thi gjem det kun som i en Narre-Æske,
Hver Æske skjult vel i en anden Æske,
Hver Æske lukket, laaset tredivefold —
Begrav det Hele under tungest Jordhøi,
Som efter blodigt Slag de Faldne jordes
Paa vilde Banke over Havets Dyb —
Jeg skulde snart dog hitte paa et Middel
Til der at grave, hakke, aabne, finde
Og læse Trylleformlen. Hvis jeg da
Forsøgte den, hvo vilde dadle mig?“

Og smilende, som Mesteren tilsmiler
En, der er ikke af hans egen Skole,
Ja, ei af nogen Skole, uden den,

Hvor blind Uvidenhed den ganske Dag
Og uden Sky afgiver kaade Domme
Om alle Ting, — saa Merlin svared hende:

„Du læse Bogen, smukke Vivien?
O, ja, den er kun tyve Sider lang,
Men hver en Side har en Margin bred
Og hver en Margin slutter ind i Midten
En Text i Fiirkant, der seer ud som blot
En lille Plet, Bogstaverne ei større
End Fluefødder, og hver saadan Fiirkant
En grufuld Trolddom, skreven i et Sprog,
Som for saa langt tilbage er uddøet,
At siden den Tid Bjerge have reist sig
Med Byer paa sin Ryg. — Du læse Bogen?
Hver Margin er fuldskrevet, overkrydset
Med tættest sammentrængte Kommentar,
Vel haard for Sind og Øie. Men de lange
Søvnløse Nætter i mit lange Liv
Har gjort den let for mig. Og selve Texten
Kan Ingen læse, ikke engang jeg.
Og Kommentaren kan ei Nogen læse
Undtagen jeg, og deri har jeg fundet
Hin Trylleformel. Brugen er kun simpel,
Et Barn den kunde øve paa Enhver

Og aldrig faae den ugjort. Spørg ei mere —
Thi om du end ei øved den paa mig,
Men holdt den Ed, du svor — kan hænde dog
Du vilde øve den paa nogen Ridder
Ved Arthurs runde Bord, Alt kun fordi
Du drømmer, at de føre Snak om dig."

Og Vivien, nu for Alvor harmfuld, sagde:
„Hvad vove de forædte Løgnere
Om mig at sige? De udride for
At lindre, straffe Menneskenes Onder?
Med Kniv i Mad og Viin i Horn de sidde! —
De bundne ved en hellig Kydskheds Lov?
Var jeg ei Kvinde — Mangt jeg kunde røbe;
Men du er Mand, og du kan vel forstaae
Den Skam, som ei udsiges kan for Skam.
Ei En af Flokken røre mig! — de Sviin!"

Merlin ei agted hendes Ord, og svared:
„Den Anklage, du aander, er kun tom,
Af Mørksind født, jeg tænker, og beviisløs.
Ifald du Noget veed — kom frem dermed,
Saa din Beskyldning staae kan eller falde."

Og Vivien svared harmfuld, truende:

„O, ja, hvad siger du til Sir Valence?
Som af sin Frænde blev til Vogter sat
For dennes Viv og to smaa Børn, mens han
Til fjerne Lande drog? Var eet Aar gaaet,
Da han tilbagekom, og fandt ei to,
Men tre? Der laae den sidste lille Glut,
Een Time gammel kun. Hvad sagde saa
Den lykkelige Fader? Ja, et Barn
Syv Maaneder da gammelt, vilde vel
Ham været en troværdigere Gave;
Men disse søde Maaner tolv forstyrred
Hans Faderforhold."
Merlin svared: „Nei —
Jeg kjender den Fortælling. Sir Valence
Var gift med en udlændisk Dame. Uvist
Af hvilken Grund, han havde holdt sig borte
Ifra sin Viv — de havde kun eet Barn.
Det levede hos hende, men hun døde.
Hans Frænde, som i eget Ærind reiste,
Fik af Valence det Hverv at bringe Barnet
Til Hjemmet. Altsaa bragte han det med,
Men fandt det ikke. Der er Sandheden."

„Ja," sagde Vivien — „altfor sandt et Sagn."

Men nu, hvad siger du vel til den søde
Sir Sagramore? Hin altfor varme Mand?
Saa siger Sangen: „Plukke Blomst i Vaar,
Jeg troer, ei Nogen til Forræder slaaer."
O, Mester, skal vi kalde ham for rask
Til at afplukke egen søde Rose,
Før Tiden?"
Merlin svared: „Altfor rask
Er du, at samle op en ækel Fjær,
Fra Vingen faldet af den stygge Rovfugl,
Hvis Bytte er en Mands det gode Navn.
Han krænked ei sin Brud. Jeg kjender Sagen:
Et heftigt Vindstød pusted ud hans Fakkel
Iblandt de tusind Rum og Korridorer
I Arthurs Slot. Tilsidst han fandt en Dør,
Og følende i Mørket paa den Krands
Af hugget Prydelse, som omgav den,
Han troede kjende, at den var hans egen.
Træt, som han var, han søgte Seng, og sov
Pletfri ved Siden af en pletfri Mø.
Og begge sov, og kjendte ei hinanden,
Før Morgensolen gjennem Konge-Rosen
I Arthurs Vindve kydsk saae ned paa dem
Og rødmede paa dem, som selv de rødmed.
Strax stod han op, og uden Ord han skildtes

Fra hende. Men da Sagen blev spredt ud
Ved Hoffet, tvang den dumme Verdens Hyl
Dem til et Ægteskab, hvori de finde
Sig lykkelige, thi de ere rene."
„Ja," svared Vivien, „det var meget troligt.
Hvad siger du da om Sir Percival
Og om den græsselige Styggedom,
Som han bedrev, den meget fromme Yngling,
Det pletfri Christi-Lam — om ikke heller
En ravnsort Vædder fra Sankt Satans Fold?
Hvad? — i Kapellets hellige Enemærker,
Blandt Ridderbilleder af Erts paa Grave,
Og blandt de Dødes kolde Mindekors?"

Og Merlin, uden Agt for den Beskyldning,
Hun atter kom med, svared ikkun saa:
„En ædru Mand er Percival, og reen.
Kun engang i sit Liv, af Viin ophedet,
Han søgte Kjøling i Kapellets Gaard,
Hvor En af Satans Tjenerinder greb ham
Og med sin Mesters Tegn ham vilde mærke —
Men ei er troligt, at han syndet har.
Thi see kun paa hans Aasyn! Synded han,
Da var det kun den ene mørke Times
Forvildelse, som siden bringer Anger —

Ei Synden, som langvarig Øvelse
Os brænder ind i Blodet, — ene den
Vil brændemærke os med Tegnet paa
Til hvilken Hjord vi høre. Var ei saa,
Da var jo han, den hellige Drot, hvis Hymner
I Kirken synges, værre end dem Alle.
Men har du nu din Galde fraadet ud?
Eller har du end meer?"
Og Vivien svared
Endnu af Vrede fyldt: „O, ja, end meer.
Hvad siger du til Lancelot, min Ven?
Forræder eller tro? Jeg spørger dig:
Hint Samkvem med vor Dronning, er det udraabt
Af hvert et Barn, hvad heller hvisket kun
I Krogene? Siig, kjender du til det?"

Bedrøvet svared han: „Jeg kjender det.
Sir Lancelot blev først sendt som Gesandt,
At hente hende. Hun ham tog for Kongen,
Og fæstede sin Hu til ham. Lad være!
Men har du ei et Ord af skyldig Priis
For Arthur, pletfri Mand og pletfri Konge?"

Hun svared med en lav, indvortes Latter:

„Han? Er han da en rigtig Mand, som
veed
Og blinker kun? Som seer, hvad hun bedriver
Og hvad hun er, hans skjønne Brud, og lukker
Dertil kun sine Øine, i den Tro,
At derved han sig selv kan gjøre blind,
Som og det hele runde Bord, ja blindt
For al den Styggedom, som de udøve?
Var det ei for min Kvindeligheds Skyld,
Jeg kunde selv ham kalde med det rette
Og folkelige Navn, slig Manddom høster,
Jeg kunde kalde ham den første Aarsag
Til Alles Brøde — ja, hvis han ei var
En kronet Konge, kunde jeg ham kalde
En Kryster og en Taabe!"
Merlin sagde
Med Væmmelse da til sit eget Hjerte:
„Du Sandheds Lys, du Kjærlighedens Væld,
O du min Overherre og min Drot!
Du Selvfornægter, pletfri Riddersmand,
Som, mod dit eget Øies Vidnesbyrd,
Saa gjerne vilde ansee alle Mænd
For troe og sande, alle Kvinder rene! —
Hvor er dog, i de slette Folke-Munde,
Din hvide Skyldfrihed vendt om til Skyld,

Fordi din overvættes Finhed ei
Begribes kan af disse lave Sjæle,
Hos hvem hver Sands er bleven falsk og fæl,
Som bløde Smuds, der fylder Rendestenen."

Men Vivien, som antog ham overvældet
Saa ved Exempler, tog nu paa igjen,
Og lod sin Tunge rase som en Ild
Iblandt de ædleste og bedste Navne,
Besmitted Alt, med Indsats af sig selv,
Bagtaled og forvansked, til hun levned
Ei engang Lancelot hans Tapperhed,
Ei Galahad hans Reenhed.
Hendes Ord
Dog fik en anden Virkning, end hun tænkte.
Han sine Øienbryns de lange Buske
Drog ned kun, og saa dannede deraf
Et sneehvidt Skjærmtag for de dybe Øine
Og mumled for sig selv: „Fortælle hende
Hin Trylleformel? Hvis hun eied den,
Hun vilde spotte mig, besnære Andre —
Og eier hun den ei — hun vil dig spotte.
Hvad sagde Flanen? „Ei saa høit at stige".
Vi knapt saa dybt kan synke. Thi en Forskjel
Der er, som Jord og Himmel, mellem Mænd,

Men mellem bedste Kvinder og de værste
Der er et Dyb, som mellem Himmel, Helved'.
Jeg kjender mine gamle Venner ved
Det runde Bord — de ere alle tappre,
Mange høimodige, og nogle kydske.
Jeg troer, hun klæder Tabets Saar med Løgn,
Jeg troer hun fristed dem, og tabte Spillet.
Hun er saa bitter nu. — Thi lumske Planer
Kan vel slaae feil, hvor godt end Skjøger
male
Al deres Snak, som deres Ansigtstræk
Med Hjertefarver, ikke deres egne.
Jeg vil ei lade hende vide det.
Ni Tienddeel af Gange findes altid
Bagvaskere og Smigrere de samme,
Og de, som mest tilregne Andre Brøden,
Er selv mest rede til at falde i den,
Anklage saa sig selv, i det de mangle
Den sjælelige Orden. Eller ogsaa
Forvolder lavt Begjær om ei at føle
Sig selv saa lav, at de vil jævne Alt.
Ja, Bjerget jævnede de helst med Sletten,
For saa at efterlade lige Lavhed.
Og Skjøger og i det er Mængden lige,
At, hvis de finde nogen Plet og Lyde

Hos et udmærket Navn, da sørge de
Ei ved, at deres Største er saa Smaa,
Men blæse selv sig op med Vanvids Lyst
Og dømme al Naturen fra dens Fødder
Af Leer, fordi de ikke ville løfte
Sit Øie op og see dens Guddoms-Hoved,
Der krones af den aandelige Ild.
O, jeg er kjed af hende.“ —
Saa han talte
I Ord, dels hørte, dels i Hvisken talte,
Halv kvalte i den laadne, lange Fæld
Af mange Vintres Uld paa Hals eg Hage.
Men Vivien, som lidt samled af hans Mening,
Og hørte „Skjøge“ mumlet to, tre Gange,
Sprang fra sit Sæde paa hans Skjød, og stod
Stiv som en frossen Hugorm. Fælt at see,
Hvordan fra Livs og Elskovs Rosenlæber
Fremglimted Dødens grinende Skelet!
Kridhvid var hendes Kind og skarpe Drag
Af Vredens Veir udvided hendes fine
Smaa Næsebor; med Haanden, knyttet halvt,
Hun famled nedad Siden til sit Belte
Og følte i det. Havde der en Dolk
Hun fundet, ganske vist hun vilde dræbt ham
(Thi i et Nu falsk Elskov bliver Had),

Men ei hun fandt den. Merlins Blik var roligt.
Saa pludseligt hun gav sig til at græde
Med bitter Graad, ret som et pryglet Barn —
En lang, lang Graad, utrøstelig. Tilsidst
Fik hendes falske Røst dog Luft med Hulken:

„O du, som er meer grum, end nogensinde
I Saga blev fortalt, i Sang udsunget! —
O Kjærlighed, saa tomt bortødslet! Grumme!
Der var ei nogen Ting, saa vild og sælsom,
Tilsyneladende saa skjændselsfuld —
(Thi hvad er Skjændsel vel i Kjærlighed,
Naar Kjærlighed er sand, og ei som din) —
Der var ei nogen Ting, som stakkels Vivien
Ei vilde have gjort for dog at vinde
Tiltro hos ham, der kaldte hende, hvad
Du kaldte hende. Hele hendes Brøde
Var ene Ønsket om at faae beviist,
Om han var ganske hendes.“
Lidt hun grunded,
Saa slog hun sine Hænder sammen med
Et jamrende, et ynksomt Skrig, og sagde:
„Stødt gjennem Hjertets Følelser til Hjertet!
Kogt som et Kid i egen Moders Melk!
Dræbt ved et Ord, langt værre end et Slag,

Der varer hele Livet! Ak, jeg tænkte,
At han var lige mild, som han er stor!
O, havde jeg en mindre Mand dog elsket!
Hos ham jeg vilde fundet større Hjerte.
O! jeg, som kun bedaaret af min Elskov,
Saae Ridderne, det hele Hof, selv Kongen
I dit Lys mørke, — jeg, som gjerne vilde
Fremstille Mænd meer mørke, end de ere,
Fordi jeg følte Glæde ved at stille
Dig ene paa min Guddoms Pjedestal!
Nu har jeg faaet Svar. Og ak — herefter
Den Livsensgang, der syntes mig saa skjøn
Med dig til Leder, Mester, ene dig! —
Den bliver nu en Klippesti ved Havet
Brat afbrudt, og som ender i Ruin.
Mig Intet levnes nu — kun det, at krybe
Ind i en Hules Dyb, og der, hvis Ulven
Mig sparer, græde langsomt bort mit Liv,
Dræbt ved usigelig Uvenlighed!“

Hun standsed, vendte sig og hang med Ho'det,
Guldslangen gled fra hendes Haar, en Fletning
Faldt og oprulled sig — hun græd paany.
Den mørke Skov blev mørkere mod Storm,

Og vented den i Stilhed, mens hans Vrede
Lidt efter lidt uddøde i hans Indre,
Indtil han, forat vinde Hjerte-Ro,
Lod al sin Viisdom fare. Halvt han troede
At hun var sanddru nu, og kaldte hende
Til Ly og Dække i den hule Eg.
„Kom hid fra Stormen!“ Og da hun ei svared,
Han saae paa hendes Skuldre, som sig hæved',
Paa hendes Ansigt, halvt med Haanden dulgt,
Som i det Yderste af Sorg og Skam.
Tre Gange søgte han med ømme Navne
At stilne hendes Sjælsoprør — forgjæves.
Tilsidst hun lod sig dog beseire af ham,
Og som en Fugl, fra Buret nylig fløiet,
Tilbagevender, kom hun nu, fast lig
En forurettet, aabenhjertet Tingest
Tilbage til sin gamle Pind, og satte
Sig der. Mens der hun sad, halv sjunket ned
Ifra hans Knæ, halvt puttet ved hans Hjerte,
Og da han saae den sagte Taare stjæle
Sig frem end under lukket Øielaag —
Den milde Viismand lagde blidt sin Arm
Om hende, til Beskyttelse, vel meer
Opfyldt af Godhed end af Kjærlighed.
Men hun sig gjorde løs og reiste sig

Med sine Arme korsviis over Brystet,
Og stod der som en dydig Adelsfrøken,
Dybt krænket, opret foran ham, og sagde:

„Der maa ei være flere Elskovshandler
Os To imellem, aldrig meer herefter.
Thi, er jeg, hvad saa grovt jeg skjældes for —
Hvad kunde gives, som dit haarde Hjerte
Vil finde værd at tage? — Jeg vil gaae.
Vel sandt — kun een Ting nu mig kunde bringe
Til her at blive; — bedre var det vel
Tre Gange døe, end een Gang bede om det —
Hin Prøve paa din Tiltro — o saa tidt
Forlangt forgjæves — hvor retfærdigt, seer jeg
Med Sorg nu efter hint dit stygge Ord.
Jeg kunde da — hvo veed? — end een Gang troe dig!
O, hvad der før mig ikkun var et Indfald
Af Fantasien, det er nu mig blevet
En stor Nødvendighed for Hjerte, Liv.
Farvel — tænk venligt paa mig — thi jeg frygter
Min Skjæbne, som min Feil, at overgive
Den muntre Ungdom for en gammel Mand,

Maa blive vel, at elske dig endnu.
Men før jeg dig forlader, lad mig sværge
Endnu en Gang, at hvis jeg lagde Anslag
Imod din Fred i dette, — Gid da Himlen,
Den strenge, som nu mørkner over mig,
Nedsende maa et Lynslag, som forfeiler
Hver anden Ting; men træffer ene mig
Og gjør min Hjerne til en Askehob,
Ifald jeg lyver.“ —
Neppe taug hun, før
Et Lyn slog ned fra Himlen (thi nu var
Den mørke Tordenstorm tæt over dem)
Og pløiede en Kjæmpe-Eg, og kasted
Som Spyd de skarpe Splinter ifra Skoven
Rundt om paa dunkle Jord. Han hæved Øiet —
Saae Træet, flækket hvidt i Mulmet skinne.
Men Vivien, som nu frygted, Himlen havde
Hørt hendes Ed, og som var blændet ved
De blaalig-hvide Zigzag-Lyn, bedøvet
Ved tunge Brag og Skrald, der fulgte efter,
Ræd flygtede tilbage og skreg høit:
„O, Merlin, skjøndt du ikke elsker mig,
Dog frels mig, frels mig!“ — hang sig ved ham, trykked

Ham til sig tæt, og i sin store Frygt
Ham kaldte kjær Beskytter. Men selv nu
I Skrækken hun ei sine Kunstgreb glemte,
Indvirked paa hans Sind og favned ham.
Viismandens blege Blod ved den Berøring
Tog mere friske Farver, lig Opalen,
Naar den opvarmes. Hun bebreided sig,
At nys hun havde fremført Rygtesnak,
Hun skjælvede af Frygt, og græd for hvad
Af Kaadhed blot hun havde gjort. Derefter
Hun kaldte ham sin Mester og sin Herre,
Sin Seer, Skjald, sin Sølver-Aftenstjerne,
Sin Gud, sin Merlin, han, den Eneste,
Hun havde elsket i sit hele Liv.
Og altid ovenover brølte Stormen,
Og raadne Grene knak i Fosse-Regnen
Tæt over dem, og i den bratte Skiften
Af Glands og Mørke hendes Hals og Øine
Fremglimted og forsvandt, til Stormen nu,
Da endelig dens Raseri var udtømt,
Kun lød som Klage fjernt fra andre Egne
Og havde ladt den pinte Skov i Fred.
Og hvad ei burde være skeet, var skeet.
Thi Merlin, overtræt og overvældet,
Nu havde givet efter og fortalt

Den snilde Vivien hele Trylleformlen
Og sov.
Da, i et Nu, hun øved den paa ham
Med visse Skridt og Haandbevægelser.
Og i den hule Eg han laae som død
Og tabt for Liv og Virken, Navn og Ry.

Saa skreg hun: „Jeg har gjort hans Hæder min!“
Og raabende: „O, Nar“ — løb Skjøgen ned
Igjennem Skoven, Tykningen bag hende
Sig lukked, og fra Skoven gjenlød: „Nar!“

ELAINE.

E L A I N E.

Elaine, den Fagre og den Elskelige,
Elaine, den Lilie-Mø paa Astolat,
Høit oppe i sit Taarnkammer mod Øst
Sad vogtende Sir Lancelots hellige Skjold,
Og først det stilled, hvor den første Straale
Af Morgensolen kunde falde paa det
Og vække hende med dets Glands. Derefter
Af Frygt for Rust og Smuds hun lavede
Et Silkehylster til det og brodered'
Paa det enhver Devise, Skjoldet bar,
Hver i dens egne Farver, og tilføied
Af egen Kløgt en fantasirig Bræm
Af Grene og af Blomster, hvori Smaafugl
Med gule Halse titted frem af Reden.
Og dermed ei tilfreds, Dag efter Dag
Sit Huusbestyr, sin Fader hun forlod

Og opsteg i hint østre Taarn, hvor hun,
Indtraadt i Kammeret, aflaased Døren,
Tog Hylstret af, saae paa det bare Skjold,
Nu gjætted skjulte Mening i hans Vaaben,
Nu laved for sig selv en smuk Fortælling
Om hvert et Spor af Sværdhug, slaget i det,
Og om hver Rids, en Landse havde gjort,
Imens hun slutted sig til naar og hvor.
Det Skaar var friskt, det her for ti Aar siden,
Hint ved Caerleon, hint ved Camelot.
Gud sig forbarme! — hvilket Slag var der!
Og her et Stød, som kunde have dræbt ham,
Men Gud brød stærke Landse, slog hans Fjende
Og frelste ham. Saa fantasered hun.

Hvorledes kom den Lilie-Mø til dette
Sir Lancelots Skjold, hun, som ei engang kjendte
Hans Navn? Jo, thi han lod det staae hos hende,
Da han drog ud at kæmpe for den store
Krondiamant ved Diamant-Tournering,
Som Arthur havde stiftet og benævnt
Saadan, fordi en Diamant var Prisen.

Thi før end Nogen vidste, hvorfra han
Var kommen hid, og længe før end Folket
Ham havde valgt til Konge, Arthur havde
Paa Vandring i Lyonesses øde Rige
Stødt paa en Dal: graa Klipper og sort Tjern.
En Rædsel laae om Tjernet og sig klæbed
Til Klippesiden, som dens egen Taage.
Thi tvende Brødre, En af dem en Konge,
Her mødtes engang, kjæmped med hinanden,
Men deres Navne kjendtes ikke meer.
Og med eet Hug Hver havde dræbt sin Broder
Og ned de faldt, og gjorde Dalen afskyet
Og der de laae til deres Been var bleget
Til samme Farve, som de nære Klipper.
Og En af Disse, Kongen, havde paa
En Krone, sat med store Diamanter,
En midt foran, og fire til hver Side.
Og Arthur kom, og som han klattred op
Ad Kløften i en taaget Maanskinsnat,
Helt uforvarende han traadte paa
Det kronede Skelet, og Hjerneskallen
Brød af fra Nakkebenet, og fra Skallen
Nu Kronen rulled' frem i Maanelyset
Og, dreiende sig om sin runde Kant,
Foer som en Glimre-Bæk mod Tjernet ned.

Han styrted ogsaa ned ad grusfyldt Skar,
Greb Kronen og den satte paa sit Hoved,
Og i sit Hjerte hørte han det mumle:
„See, ligerviis skal du og vorde Konge.“

Derefter, bleven Konge, lod han alle
De skjønne Stene tage ud af Kronen
Og viste dem til sine Riddere,
Idet han sagde: „Disse Ædelstene,
Som jeg ved Herrens Naade fundet har,
Er Kongerigets, ikke Kongens Eie,
Til alment Brug. Herefter lad da blive
En Gang hvert Aar en Kamp for en af disse —
Thi saa ved ni Aars Prøve kan vi lære
Hvem er vor Mægtigste, og vi skal selv
Da voxe frem i Vaabenbrug og Manddom
Indtil vi drive ud de Hedninger,
Som Nogle sige engang skulle herske
I dette skjønne Land, det Gud forhindre!“
Saa talte han. Og otte Aar var gaaede,
Og otte Væddekampe vare holdte,
Og i dem alle havde Lancelot
End vundet Aarets Diamant, med Hensigt
At overrække dem til Dronningen,
Naar alle vare vundne. I den Tanke,

Paa engang ret at vinde hendes Gunst
Ved saadan Gave, der var mere værd
End halve hendes Rige, havde han
Ei hidtil mælet noget Ord derom.

Nu havde Arthur, som den Tid holdt Hof
Ved Floden, nær det Sted, hvor nu er Verdens
Den største Stad, anordnet en Tournering
Ved Camelot, for hin den midterste,
Den sidste og den største Diamant.
Og da dens Tid kom nær, han talte saa
Til Dronningen, der havde været syg:
„Er du saa syg, Guinevra, at du ei
Kan drage op til disse skjønne Kampe?"
„Ja, Herre," sagde hun, „du veed det jo."
Han svarede: „Da vil Sir Lancelots
De store Gjerninger gaae tabt for dig
Som og hans Tapperhed i Skrankerne —
Et Syn, jeg veed, du gjerne skuer paa."
Og Dronningen opløfted' sine Øine
Og mest de dvælede paa Lancelot,
Der stod ved Kongens Side. Men han troede
At tyde hendes rette Mening saa:
„Bliv hos mig, jeg er syg. Min Kjærlighed
Er mere værd end mange Diamanter."

Saa gav han efter, og hans Hjerte, som,
Hvor stærkt han enddog higed at fuldende
Hint Tal af Diamanter til sin Gave,
Dog lød sin Dronnings mindste Vink, af Elskov,
Nu drev ham til at tale imod Sandhed
Og sige: „Herre Konge, endnu er
Min gamle Vunde ikke ganske lægt,
Forhindrer mig at ride.“ Kongen blikked
Paa ham først, saa paa hende, og gik bort.
Knapt var han borte, før hun strax begyndte:

„Sir Lancelot, du meget er at dadle.
Hvi gaaer du ei til denne skjønne Kamp?
Af Ridderne er Hælvten vore Fjender,
Og Mængden mumle vil, især de Frække,
Som søge deres Tidsfordriv, nu Kongen,
Den Tillidsfulde, ikke meer er her.“
Saa Lancelot, ærgret ved at have løiet:
„Er du saa klog? Engang du var ei saa,
Hin Sommer, Dronning, da du først mig elsked.
Du tog da ei meer Hensyn til hin Mængde
End til de Myriader Græshopper,
Hvis Røster høres fra hvert Straa paa Engen,
Mens hver en Røst betyder Ingenting.
Hvad Ridderne angaaer, dem kan jeg bringe

Til Taushed let. Men min loyale Hyldest
Er nu for alle Mænd bekjendt og tilladt.
Vel mangen Skjald har uden Anstød bundet
Tilsammen vore Navne i sin Sang:
Sir Lancelot som Tapperhedens Blomst,
Dronning Guinevra, som al Skjønheds Perle.
Ved mangen Fest har Ridderne os hilset
I den Forening, medens Kongen lytted
Og smilte dertil. Hvad er nu da skeet?
Er der nu meer? — Har Kongen Noget talt?
Hvad heller vil du selv, nu kjed af al
Min Tjeneste og Hyldest, dog herefter
Din feilfri Herre blive mere tro?"

Hun udbrød i en kort og harmfuld Latter:
„Arthur, min Herre! Han, den feilfri Konge,
Den sværmende Fuldkommenhed, min Herre!
Men, hvem kan stirre vel paa Himlens Sol?
Han talte aldrig Dadels-Ord til mig,
Min Usandhed han aldrig saae et Glimt af —
Han bryder sig ei om mig. Kun idag
Der glimted svagt en Mistro i hans Øine —
En eller anden Skurk maa have blandet
Sig mellem og forsøgt at ængste ham.
Han er jo ellers altid henrykt i

Sit Hjernespind om dette runde Bord
Og i at lade Mænd besværge Løfter
Paa det Umulige, for saa at gjøre
Dem lige med ham selv. For mig, min Ven,
Er Den mest feilfuld, som har ingen Feil,
Thi Hvo, som elsker mig, maa ogsaa eie
Et jordisk Træk. Naar Solen lavest staaer,
Frembringer den mest Farve. Jeg er din,
Ei Arthurs, trods det ydre Baand, det veed du,
Og derfor hør mit Ord: Gaa til hin Kamp!
De pibende Trompetlyd fra en Myg
Vor Drøm afbryde kan, naar den er sødest,
De Myggestemmer her saa lydt kan summe —
Vel vi foragte dem — de stikke dog."

Da svared Lancelot, den første Ridder:
„Med hvilket Aasyn, efter hint mit Paaskud,
Skal jeg, o Dronning, lade mig tilsyne
I Camelot? Jeg, overfor en Konge,
Der jo sit eget Ord i Ære holder
Som var det Guds?"
„Ja," svared hun, „han er
Et dydigt Barn, som mangler Styre-Kunst,
Han havde ellers ikke mistet mig.
Men lyt til mig, jeg maa nok hjælpe dig

Dit Vid at finde nu. Vi høre sige,
At Mænd nedfalde ene ved Berøring
Let af din Landse, vel fordi de veed,
At du er Lancelot. Dit store Navn,
Det seirer. Skjul det derfor, gaae ukjendt!
Vind Prisen! — Ja, ved dette Kys, du vil det!
Vor sanddru Konge vil da bære over
Let med dit Paaskud, o min Ridder — saasom
Alt jo er skeet for meer at vinde Hæder.
Thi dette maa vi lade ham, hvor blød
Han enddog synes, at meer ivrig Jæger
End han er, efter Hæder, aander ei.
Han elsker den hos sine Riddere
Langt meer end for sig selv, thi de bevise
For ham hans Værk. Vind da, og kom igjen!"

Da steg Sir Lancelot til Hest med Et,
Vred paa sig selv. Som han ei vilde kjendes,
Forlod han den fast traadte Landevei.
Og valgte grønne Sti med færre Fodspor.
Og der han, blandt de ensomt bare Banker,
Fortabt i egne Tanker, tabte Veien,
Indtil han fandt et svagt henskygget Spor,
Der ofte afbrudt, gjennem Dalene

Mod Borgen Astolat ham ledte hen,
Dens Taarne saae han paa en Høi mod Vesten.
Didhen han red og stødte i et Horn,
Som hang ved Porten. Ud da kom en gammel
Tæt rynket Mand, der syntes stum, og lukked
Ham ind i Borgen og aftog hans Vaaben
Og Lancelot sig undred ved den Stumme,
Og fandt saa Herren til Borg Astolat,
Som med to Sønner, Torre og Lavaine,
Kom ud at møde ham i Borggaarden.
Og tæt bag dem fremskred den Lilie-Mø,
Elaine, hans Datter. Ingen Moder var
I Huset der. En Spøg var just opstaaet
Imellem dem med Latter, som hendøede,
Da denne store Ridder nærmed sig.
Da sagde Borgherren paa Astolat:
„Hvorfra kom du, min Gjæst, og hvilket Navn
Er dit i Folkemunde? Thi din Pragt
Og din Person mig lader gjætte, du
En Høvding er for dem, som, efter Kongen,
Sit Maaltid holde i Kong Arthurs Hal.
Ham har jeg seet, — men Resten, de, som sidde,
Omkring hans runde Bord, de er for mig
Ukjendte, hvor velkjendte de end ere.“

Nu svared Lancelot, den første Ridder:
„Velkjendt er jeg, og er fra Arthurs Hal,
Velkjendt er og mit Skjold, som ikkun ved
Feiltagelse jeg nu har medbragt hid.
Men eftersom jeg ukjendt vil gaae hen
Til Camelot, for ved Tournering der
At kjæmpe for den store Diamant,
Saa spørg mig ei, I skal mig kjende siden.
Og dette Skjold — jeg beder, laaner mig
Et andet, hvis I har et, som er blankt,
Hvad heller idetmindste med et Mærke,
Som ei er mit.“
Da svared Borgens Herre:
„Ja, her er Torre's. I sin første Kampleg
Han kastet blev, min Søn, Sir Torre. Derfor
Hans Skjold er blankt nok — Gud skal vide det!
Hans kan du faae.“ Da svared jævne Torre:
„Ja, siden ikke jeg kan bruge det,
Maa I det have.“ Her loe Faderen
Og sagde: „Fy, Sir Tølper! Er det vel
Et Svar til saadan ædel Riddersmand?
Tilgiv ham! — Men Lavaine, min Yngre her,
Han er saa fuld af Liv og Raskhed, han
Vil ride i Tournering for hin Steen

Og vinde den, og om en Time bringe
Den hid tilbage for at sætte den
I denne Jomfru's gyldne Haar, saa hun
Bli'er tre Gang mere nykfuld end tilforn."

„Nei, gode Fader, skam mig ikke ud
For Ingenting hos denne ædle Ridder",
Ung Lavaine sagde. „Visselig jeg spøgte
Med Torre kun. Han syntes mig saa vranten
Fordi han ikke kunde gaae derhen.
En Spøg, ei meer. Thi, Ridder, denne Pige
Har drømt, at En gav denne Diamant
I hendes Haand, og at den var for glat
At holde paa og gled og faldt i Vandet —
En lille Dam, Borgbrønden, kan jeg tænke.
Da sagde jeg, at hvis jeg gik, og dersom
Jeg kjæmpede og vandt den, maatte hun
Meer sikkert holde paa den. Alt var Spøg,
Kun Spøg og Gjækkeri, imellem os.
Men, Fader, giv mig Lov at ride med
Til Camelot med denne ædle Ridder,
Ifald han vil, — da skal jeg vel ei vinde,
Men gjøre dog mit Bedste for at vinde.
Ung, som jeg er, dog gjerne vilde jeg

Mit Bedste gjøre."
                    Med et Smil ham svared
Saa Lancelot: „Hvis du vil følge mig
Hen over disse øde Banker, hvor
Jeg nys foer vild, da skal jeg være glad
At have dig til Fører og til Ven.
Og du skal vinde denne Diamant,
Der, som jeg hører, er saa stor og skjøn —
At sige, hvis du kan — og du skal give
Den saa til denne Jomfru, hvis du vil."
„En prægtig Diamant!" — tilføied jævne
Sir Torre — „Sligt er kun for Dronninger
Og ei for simple Piger." Men Elaine,
Som fæsted sine Øine imod Jorden
Og hørte nu sit Navn saa kastes om,
Let rødmed ved slig let Nedsættelse
Fremfor en fremmed Ridder. Denne blikked
Paa hende nu, og saa til Gjensvar tog
Hofmæssigt vel, men ikke falskeligt:

„Ifald det Skjønne kun er for det Skjønne,
Og ene Dronninger kan kaldes saa —
Rask var min Dom da, naar jeg syntes, denne
Skjøn Jomfru kunde være værd at bære
Den skjønneste Juveel, som Jorden har,

Ei krænkende det Baand, som føier Lige
Til Lige."
Talte saa, og taug. Elaine,
End før hun saae paa ham alt vunden ved
Hans bløde Stemme, løfted nu sit Blik
Og læste i hans Ansigtstræk. Den store
Og brødefulde Kjærlighed, han bar
Til Dronningen, i Strid med Kjærligheden,
Han næred for sin Konge, havde skjæmmet
Hans Ansigt og sat Mærke der, før Tiden.
En Anden, som paa slige Høider havde
Bedrevet Synd med En, al Vestens Blomst
Og hele Verdens — vilde derved ikkun
Udvortes bleven mere glat, men han
Bar ofte i sit Sind en fjendtlig Dæmon,
Der reiste sig og drev ham ud med Dødskamp
I Ensomhed og Ørkner — thi hans Sjæl
Var levende. Dog, mærket som han var,
Han syntes hende, da hun opslog Øiet,
Den skjønneste og ædleste blandt alle
De Mænd, der nogensinde havde siddet
Tilbords med Damer i en Kongehal.
Hvor skjæmmet end han var, og meer end dobbelt
Saa gammel vel som hun, hvor arret end

Af gammelt Sværdhug over Kinden, kvæstet
Og solbrændt — dog hun løfted sine Blikke
Og elsked ham med al den Kjærlighed,
Som hendes Skjæbne var og hendes Dom.

Den store Ridder da, den Hoffets Yndling,
De Elskeligstes Elskling traadte ind
I denne simple Hal med venlig Ynde,
Og ei med halv Foragt skjult under Ynden,
Som i en mindre Tid, men som en Mand,
Der venlig rører sig blandt sine Lige.
De underholdt ham da med Mad og Viin,
Hvad Bedst de havde, og med livlig Tale,
Med Harpespil og Sang af Borgens Skjald.
Og meget de udspurgte ham om Hoffet
Og om det runde Bord, og altid villig
Og vel han svared dem. Men da de sigted
Hen paa Guinevra, brød han af, og spurgte
Helt pludseligen om den stumme Mand.
Baronen meldte, at for ti Aar siden
Var han af Hedningerne bleven fanget,
Berøvet Tungen. „Han erfoer og vared
Mig først om deres Voldsplan mod mit Huus,
Og ham de fanged, eg lemlæsted' saa.
Men jeg og mine Sønner, lille Datter,

Vi flygtede fra Lænker eller Død
Og dvæled mellem Skovene ved Floden,
Skjult i en Baadsmands Hytte. Tunge Dage
Vel vare disse, til vor gode Arthur
Brød Hedningernes Aag paa Badon Høi."

„O, der, min store Herre, udentvivl
Og I har kjæmpet", sagde nu Lavaine,
Henrevet af den søde Lidenskab,
Som Ungdom føler for en Ældres Storhed.
„Fortæl os dog derom. Thi, som I veed,
Afsides leve vi fra Arthurs Krige."
Og Lancelot fortalte, gav Besked
Som Den, der havde været med Kong Arthur
I Kampen, der den hele lange Dag
Stod ved den stride Glemflods hvide Munding,
Og i de fire vilde Slag ved Bredden
Af Duglas; det ved Bassa; derpaa Krigen,
Som tordned gjennem Skoven Celidons
De dunkle Rande, ud og ind. Saa atter
Ved Borgen Gurnion, hvor den store Konge
Paa sit Kyrads bar stolt Vor Frues Hoved,
Udskaaret af en eneste Smaragd,
Omgivet med en Sol af Sølverstraaler,
Der lyste klart, alt som han drog sin Aande.

Og saa ved Caerleon havde han bistaaet
Sin Herre, da den vilde, hvide Hest
Med stærke Vrinsken havde bragt ethvert
Guldfarvet Brystværn til i Skræk at bæve;
Og op i Agned Cathregonion saa,
Og ned ad øde Sandkyst ved Trath Treroit,
Hvor mangen Hedning faldt. „Paa Bjerget
Badon
Selv saae jeg Kongen falde an i Spidsen
For Alle ved hans runde Bord, mens alle
Hans Legioner raabte Christ og Ham,
Og splitted Fjenden. Og jeg saae ham siden
Staae paa en Dynge Slagne, fra sin Spore
Til Hjelmens Busk saa rød som Morgensolen
Af Hedningblod. Da saae han mig og raabte
Med vældig Røst: „De ere brudte, brudte!“
Thi viid, hvor mild end Kongen synes hjemme,
Hvor han ei bryder sig om Hæderspriis
I vore Lege og Tourneringer,
Og naar hans egen Ridder kaster ham
Kun leer og siger, at hans Riddere
Er bedre Mænd end han, — dog i hin Krig
Mod Hedninger Guds Ild opfylder ham —
Jeg aldrig saae hans Lige. Ei der lever

En større Fører."

Mens han yttred dette,
Til eget Hjerte hvisked Lilie-Møen:
„Du selv undtagen dog, min fagre Herre!"
Og hvor hans Tale faldt fra Krigens Alvor
Til Skjæmte-Snak, — han kunde være lystig
Men paa en værdig Maade — hun bemærked,
At naar det muntre Smil svandt fra hans
Læber,
Da kom der over ham en Sky af mørk
Melankoli, fra hvilken atter, hvergang
Den Lilie-Møe bevæged sig om ham
Og stræbte at opmuntre ham, der frembrød
Helt pludselig en Straale dog af Ømhed
I hans Manerer og i hans Natur.
Og ak, hun troede, det var Alt Natur,
Og Alt, maaskee, for hende, ja, for hende!
Den hele Nat det Ansigt stod for hende,
Som naar en Maler, granskende et Ansigt,
Med sit Geniblik gjennem hver en Hindring
Udfinder Manden bag det, og ham maler
Saaledes, at hans Ansigt, ja selv Formen
Og Farven af et Liv, en Sjæl, nu lever
Som det var bedst og fuldest, for hans Børn.
Saa leved dette Ansigt foran hende,

Mørkt-prægtigt, talende i Taushed, fuldt
Af ædel Daad — og holdt hende fra Søvnen.
Thi stod hun aarle op, halvt narret af
Den Tanke, at hun maatte byde dog
Farvel til ung Lavaine. Først som i Frygt
Hun stjal sig Trin for Trin og nølende
Nedad den lange Taarntrappe. Nu hørte
Hun Lancelot raabe høit i Borggaarden:
„Hint Skjold, min Ven, hvor er det?“ Og Lavaine
Gik indenfor, og hun kom ud fra Taarnet.
Der vendte Lancelot sig mod sin Stridshest
Og klappede dens blanke, stolte Skulder,
Imens han nynned for sig selv. Halv skinsyg
Paa Kjærtegn fra den Haand, hun nærmed sig
Og stod der. Han saae op — og meer forbauset,
End om syv Mænd var faret ind paa ham,
Saae han den Mø staae der i Morgenduggen —
Han havde ikke drømt, hun var saa skjøn.
Da kom der paa ham som en hellig Frygt,
Thi, skjøndt han hilste hende, stod hun taus
Henrevet ved hans Aasyn, som var det
En Guddoms. Pludseligt hun grebes af
Det vilde Ønske, at ved hin Tournering

Han skulde bære hendes Farver. Derfor
Hun gjorde Vold paa sit oprørske Hjerte
Ved trods dets Varsel at begjære det:
„Skjøn Riddersmand, hvis Navn jeg ikke veed,
Men troer det ædelt, ja det ædleste —
Vil du min Farve bære ved hin Kamp?“
„Nei, skjønne Dame,“ var hans Svar — „fordi
Jeg aldrig nogen Dames Farve end
Har baaret ved Tournering. Saadan er
Min Skik, hvad De, som kjende mig, vel kjende.“
„Nuvel,“ hun svared — „hvis du bærer min,
Da vil der være mindre Fare for,
At De, dig kjende, skulle kjende dig.“
Og i sit Sind han veied hendes Raad
Og fandt det godt og svared: „Sandt, mit Barn.
Vel, jeg vil bære den. Giv den til mig —
Hvad er dit Tegn?“ — Hun sagde: „Et rødt Ærme,
Besat med Perler.“ Og hun bragte det.
Da fæsted han det paa sin Hjelm og smiled
Idet han sagde: „Aldrig har jeg før
Saameget gjort for nogen Mø, som lever.“
Og Blodet sprang til hendes Ansigt op
Og fyldte hende med Henrykkelse,

Men snart lod hendes Kind kun mere bleg,
Da ung Lavaine tilbagekom med Skjoldet,
Hans Broders, som var uden Vaabenmærke,
Og gav det saa til Lancelot. Men denne
Sig skilte ved sit eget, rakte det
Til skjøn Elaine. „Viis mig den Gunst, mit Barn,
At tage i dit Værge dette Skjold
Indtil jeg kommer atter.“ Glad hun svared:
„Mig skeer en Gunst, den anden denne Dag —
Jeg er din Vaabendrager.“ Ung Lavaine
Med Latter sagde: „Liliemø, at ei
Vort Folk for Alvor skal dig kalde „Lilien“,
Lad mig din Farve bringe saa tilbage: —
En, to Gang, tre Gang — gaa nu strax til Sengs.“
Han kyssed hende saa — men Lancelot
Sin egen Haand, og derpaa red de bort.
Hun stod der et Minut. Saa pludseligt
Hun skred til Porten hen, og der hun dvæled
I Portens Bue, lænet imod Skjoldet,
Mens Vinden blæste hendes lyse Lokker
Om hendes Alvorsansigt, rosenfarvet
Endnu af hendes Broders Kys. Saa stod hun
I Taushed, mens hun skimted deres Vaaben

At blinke i det Fjerne, til de sank
Bag Bankerne. Da steg hun op i Taarnet,
Medtog hans Skjold og vogtede det der
Og leved saa i Fantasiens Drømme.

Imidlertid de nye Venner red
Henover langs de nøgne Bankers Rygge,
Indtil et Sted, ei langt fra Camelot,
Hvor Lancelot vidste, at en Ridder leved,
En Eremit, som nu i firti Aar
Der havde bedet, arbeidet, og bedet,
Og under stadigt Arbeid havde hulet
Sig i den hvide Klippe ud en Hal
Og et Kapel, af svære Søiler baaret, —
Ret som en Grotte i et Fjeld ved Stranden —
Og Kammere og Celler, skjønne, tørre.
Det grønne Skjær fra Engen underneden
Slog op og spilled langs de hvide Buer,
Mens der paa Engen lød fra Bæver-Asp
Og Popler som en Susen af en Regnskur —
Didhen de kom, og dvæled der den Nat.

Men som den næste Dag brød ind fra neden
Og gjennem Hulen skjød rød Ild og Skygger,

Opstod de, hørte Messe, spiste Frokost,
Og red saa bort. Da sagde Lancelot:
„Hør nu, men hold mit Navn dog hemmeligt —
Du rider med Sir Lancelot af Søen."
Lavaine, undseelig og betaget af
Den pludselige Ærefrygt, meer kjær
For unge Hjerter selv end egen Priis,
Knapt kunde stamme: „Er det saa i Sandhed?"
Og mumlende: „Den store Lancelot!"
Tilsidst han fik sit Veir og svared: „En,
En har jeg seet, hin Anden, vor Lehnsherre,
Pendragon, han, Britanniens Kongers Konge,
Om hvilken Folket taler gaadefuldt —
Han vil og være der! O, blev jeg slagen
Med Blindhed samme Øieblik, jeg vilde
Dog kunne sige, at jeg havde seet!"

Saa talte ung Lavaine, og da de naaede
Til Skrankerne ved Camelot paa Engen,
Han lod sit Blik gaae hen ad Galleriet,
Som halvrundt laae der, fuldt af Folk, ret som
En Regnbue, der falden var paa Græsset,
Indtil hans Blik fandt Kongen med det lyse
Og klare Ansigt, hvor han sad, rigt klædt
I røden Silke, let at kjendes ved.

Thi paa hans Krone hang den gyldne Drage
Og nedad Kjortlen vred den sig i Guld,
Og fra udskaarne Træværk bag ham krøb
To gyldne Drager, ludende sig ned,
At danne Arme for hans Stol, imedens
Det Øvrige af dem i Knuder, Løkker,
Og i utalte Slyngninger flød over
I Træværket, indtil de naaede
Det nye Mønster, hvor de tabte sig —
Dog alt med Lethed, thi saa fint var Værket.
Og i den kostelige Baldachin,
Sat over ham, fremstraaled Diamanten,
Den sidste fra hin Konge uden Navn.
Nu svared Lancelot Lavaine og sagde:
„Ven, mig du kalder stor. Ja vel, mit Sæde
Paa Hesten er meer fast, min Landse sikkrest —
Men der er mangen Yngling nu i Væxt,
Som engang opnaae vil, hvad jeg nu er,
Ja overgaae det — og hos mig der dvæler
Ei nogen Storhed, skulde det ei være
Det fjerne Storhedstræk, at kjende vel
At jeg er ikke stor. Men der er Manden.“
Lavaine da stirred paa ham, som paa noget
Vidunderligt. Trompeterne nu blæste
Og derpaa begge Parter, De, der angreb,

De, der holdt Skrankerne, anlagde Landsen,
Gav Hestene af Sporen, stormed frem,
I Midten mødtes, og der stødte sammen
Saa rasende, at vel en Mand langt borte
(Hvis nogen Mand den Dag var ladt tilbage)
Godt maatte have mærket Jorden bæve
Og fjerne Vaabentorden. Lancelot
End vented lidt, indtil han kunde see,
Hvem der var svagest. Derpaa kasted han sig
Ind i Meléen, mod den Stærkere.
Kun lidet gjøres nødigt, her at tale
Om Lancelot i hans Glands: Drot, Hertug, Jarl,
Greve, Baron — hvem han end traf, han kasted.

Men paa den Kampplads Lancelots Slægt og Venner
I samlet Række stod med Ridderne
Af runde Bord, som Skrankerne forsvared,
Fuldt stærke Mænd, der nu var vrede over,
At her en fremmed Ridder skulde øve,
Ja næsten overtræffe deres egen
Sir Lancelots Bedrifter. Og den Ene
Da sagde til den Anden: „See, hvad er han?
Jeg mener ikke blot hans Kraft og Styrke,

Men og hans Gratie, hans Smidighed.
Er det ei Lancelot? — Naar bar han vel
En Dames Farve ved Tourneringer?
Ei slig hans Skik — det vide vi for godt.
„Hvad da — hvem da?“ En Rasen greb
dem nu,
En Slægtens Lidenskab for Lancelots Navn
Og for en Hæder, som var en med deres.
De lagde deres Spyd tilrette, spored
Stærkt deres Heste og ind paa ham bar,
Mens deres Fjedre dreves bag af Vinden,
Som de opvakte ved at fare frem.
Som En de Alle foer imod ham, liig
En mægtig Bølge i den vide Nordsø,
Grøntglindsende mod Toppen, naar den bærer
I Storm sin Kam, mod Himlen fygende,
Ned paa en Baad, og overvælder den
Og ham, der styrer den, — saa overfoer de
Sir Lancelot og hans Ganger, og et Spyd
Nedglimted, lammed Hesten, og et Spyd
Traf skarpt hans eget Brystharnisk, og Spidsen
Igjennemstak hans Side, brødes af,
Og blev der siddende.
Da viste sig
Lavaine som nyttig og som trofast Hjælper.

En velkjendt Ridder kasted han til Jorden
Og bragte saa hans Hest til Lancelot
Der, hvor han laae. Han, skjøndt i Smerte-Sved,
Kom op i Sadlen dog, men tænkte nu
At handle, mens han kunde holde ud.
Og kraftigt hjulpen af de Øvrige
Paa hans Parti — skjøndt halvt det syntes Under
For dem, han kjæmped med — han drev sin Slægt
Og sine Venner og det runde Bord
Tilbage indtil Skranken. Høit da blæste
Herolden og forkyndte: Hans er Prisen,
Som bar Skarlagens-Ærmet, perlesat.
Og alle Ridderne paa hans Parti
Tilraabte ham: „Træd frem, tag Diamanten,
Din Priis!“ Han svared: „Ingen Diamant
For mig nu meer — kun Luft, for Guds Skyld, Luft!
Tilkjend mig ingen Priis — min Priis er Døden.
Herfra jeg vil — og beder: Følg mig ei!“ —

Han talte og forsvandt med Et fra Pladsen

Med ung Lavaine og kom til Poppel-Lunden.
Der gled han fra sin Ganger ned, og sad
Og gisped til Lavaine: „Træk Odden ud!“ —
„Ak, kjære Herre,“ sagde denne da,
„Jeg frygter, hvis jeg trækker, vil I døe.“
Men han: „Jeg døer alt med den — træk dog, træk!“
Lavaine da trak, og strax den Anden udgav
Et stort, uhyre Skrig, en rædsom Stønnen,
Hans halve Blod brast frem, og ned han sank
Af bare Smerte, og helt daaned hen.
Saa Eremiten kom og bar ham ind
Og standsede hans Blod. Og der, i daglig
Uvished om at leve eller døe,
Han laae i mangen Uge, dulgt for hele
Den vide Verdens Larm ved grønne Lund
Af ranke Popler og af Bæver-Asp
Med deres Susen, som af Regn, der falder.

Men paa hin Dag, da Lancelot bortflygted
Fra Skrankerne, kom hans Parti, som vare
De Riddere fra yderst Nord og Vest,
Herrer til vilde Grændsemarker, Konger
Paa øde Øer, rundt om deres store

Pendragon og tiltalte ham: „See, Herre,
Vor Ridder, han, ved hvem vi Dagen vandt,
Svært saaret er bortredet og har ladet
Sin Priis utaget, raabende, hans Priis
Var Døden.“ „Gud forbyde,“ sagde Kongen,
„At saadan En, saa stor en Ridder, som
Vi have seet idag — han tyktes mig
En anden Lancelot, — ja, tyve Gange
Jeg tænkte, han var Lancelot, — at han
Skal lades uden Omsorg. Op, Gawain,
Min Frænde, rid nu hen og find den Ridder,
Nær maa han være, saaret som han er.
Jeg byder dig, bestig nu strax din Hest.
I Riddere og Konger! Ikke aander
Der En blandt Eder, som vil synes, denne
Vor Seierspriis for raskt er givet hen —
Hans Tapperhed var altfor underfuld.
Vi vil ham vise ei sædvanlig Hæder
Og siden Ridderen til Os ei kommer
Af Os at fordre Prisen, vil Vi sende
Den efter ham. Tag denne Diamant,
Giv den til ham, og kom saa her tilbage
At melde hvor han er, og hvor han lider,
Og lad ei af din Søgen, før du finder.“

Med disse Ord han fra udskaaren Blomst,
Hvori Demanten var et rastløst Hjerte,
Udtog den, rakte den til Fyrst Gawain.
Da reiste sig fra Bordet, hvor han sad
Ved Arthurs høire Side, Fyrst Gawain,
Med Smil i Aasyn og med Trods i Hjertet,
En Prinds i Blomsten af sin friske Vaar,
Benævnt den Høflige, vel skjøn og stærk
Og efter Lancelot, Tristram og Geraint
Og Lamorack gjæv Ridder, men derhos
Sir Modreds Broder, af et listigt Huus,
Ei ofte tro sit Ord, nu og uvillig
Ved saa paa Kongens Bud at skulle bort
I Søgen efter En, han ikke kjendte,
Og derved nødt til at forlade Festen
Og Ridderes og Kongers glade Samling.

Saa steg han vred tilhest og drog afsted.
Men Arthur mørk i Hu til Festen gik,
Idet han tænkte: „Er det Lancelot,
Hidkommet, trods det Saar, han talte om,
Alt for at vinde Hæder, og har føiet
Nu Saar til Saar, og redet bort, at døe?“
Saa frygted Kongen i sit stille Sind,
Og efter trende Dages Ophold der

Han vendte hjem. Da han saae Dronningen,
Han tog hende i Favn og spurgte: „Kjære,
Er du endnu saa syg?“ „Nei, Drot,“ hun
sagde.
„Og hvor er Lancelot?“ — Forbauset hun:
„Var han da ei med Eder? Vandt han ei
Da Eders Priis?“ — „Nei, En, som var ham
lig.“ —
„O, den, som ligned ham, det var ham selv.“
Da Kongen spurgte, hvordan hun det vidste,
Hun svared: „Herre, neppe havde du
Forladt os, for Sir Lancelot fortalte
Mig om den gængse Tale, den, at Mænd
Blot ved Berøring af hans Spyd nedfaldt,
Fordi de vidste, han var Lancelot.
Hans store Navn beseired dem, og derfor
Sit Navn for alle Mænd han vilde dølge,
Enddog for Kongen; og til denne Ende
Han havde paaskudt Saar, der hindred ham,
Paa det han maatte kjæmpe ganske ukjendt
Og lære, om hans gamle Tapperhed
I nogen Maade havde taget af.
Og han tilføied: Vist vor rene Arthur
Naar han erfarer det, vil billige

Mit Paaskud, da det kun er brugt, for derved
At vinde mig en Hæder, mere reen."

Da sagde Kongen: „Meget kjærere
Det vilde været mig, om Lancelot
Istedetfor slig Spøg med Sandheden
Mig havde troet, som han troede dig.
Forvist hans Konge og hans fuldtro Ven
Hans Hemmelighed havde vel bevaret.
Vistnok, endskjøndt jeg kjender vel hin Lyst
Til Eventyr hos mine Riddere,
Dog hos vor stærke Lancelot slig Frygt
Nødvendigt maatte have vakt min Latter.
Nu er der liden Aarsag meer til Latter,
Hans egen Slægt — ak, onde Nyheder
Min Dronning, disse, for Enhver, ham elsker —
Hans Slægt og Venner, der ei kjendte ham,
Foer ind paa ham, saa, at han farligt saaret
Forlod vor Kampplads. Gode Nyheder
Der er dog og — jeg har det glade Haab,
At Lancelots Hjerte er ei enligt meer.
Han bar imod sin Sædvane paa Hjelmen
Et Ærme af Skarlagen, sat med Perler —
En eller anden ædel Jomfrus Gave."

„Ja, Herre,“ sagde hun, „dit Haab er mit.“
Og med de Ord det var, som kvaltes hun,
Sig vendte bort og iled til sit Kammer.
Der kasted hun sig ned paa Kongens Seng
Og vred sig paa den, knytted sine Fingre
Indtil de bed i Haandfladen, og skreg
„Forræder!“ til de døve Vægge. Brast
I vilde Taarer saa, stod op igjen
Og vandred om i Slottet, stolt og bleg.

Gawain imedens rundt den hele Egn
Red med sin Diamant, af Søgen kjed,
Berørte hvert et Punkt, undtagen Lunden,
Og kom tilsidst, skjøndt sent, til Astolat.
Der Møen saae ham, glimrende i Vaaben
Rigt emaillerede, og udbrød høit:
„Hvad Nyt fra Camelot, Herre? — Hvordan lider
Hin Ridder med det røde Ærmes Tegn?“
„Han vandt.“ „Jeg vidste det“, hun sagde. „Men
Han drog fra Pladsen, saaret i sin Side.“
Ved dette udgav hun et Suk, og gjennem
Sin egen Side skarpt hun følte Landsen —
Foer til den med sin Haand og næsten daaned.

Og mens han saae paa hende, undrende,
Kom Borgens Herre ud. Til ham nu Prindsen
Beretted hvem han var, og i hvad Ærind
Han ud var sendt, at han medhavde Prisen
Og kunde ikke finde Seierherren,
Men havde redet vildt omkring, ham efter,
Og var nu træt af den forgjæves Søgen.
Til ham da Borgens Herre: „Dvæl hos os,
Og rid ei længer vildt omkring, min Prinds!
Her var den Ridder, her han efterlod
Et Skjold, det vil han sende efter, eller
Hidkomme selv. End meer, min Søn er med ham,
Snart skal vi høre fra dem, ganske sikkert.“
Til dette gav den glatte Prinds sit Minde
Med vanlig Høflighed, en Høflighed
Med Underlag dog af Forræderi.
Han blev, og kasted sine Øine paa
Elaine, den Skjønne. Thi hvor kunde han
Et Ansigt finde, meer indtagende?
Og hendes Skabning da! — Fra Panden ned
Til Foden helt fuldkommen, og igjen
Fra Fod til Panden op saa udsøgt formet?
„Vel, hvis jeg bliver, denne vilde Blomst
Er da for mig.“ Og ofte mødtes de

Blandt Havens Taxtræer og han tog da paa
At spille hende op med muntert Vid,
Og med frie Glimt ifra en Region
Høit over hende, som med Hoffets Kunster,
Med Sange, Suk og Smil og gylden Tale
Og elskovsfuld Tilbedelse. Dog Møen
Sig reiste mod det, sagde til ham: „Prinds,
Trofaste Frænde af vor ædle Konge,
Hvi spørger du ei om at see det Skjold,
Han lod tilbage her, hvoraf hans Navn
Du vilde lære? Hvorfor skuffe Kongen
Og tabe Sporet, han dig sendte ud paa,
Og ikke tee dig mere sikker end
Vor Falk igaar, som tabte Heiren, hvorpaa
Vi lod den løs, og fløi for alle Vinde?"
„Nei, ved mit Hoved," sagde han, „jeg taber
Hvert Spor i dit Øies klarblaa Lys,
Ret som vi tabe Lærken op i Himlen.
Men, da du vil det, lad mig see hint Skjold."
Da Skjoldet nu var bragt og Prindsen saae
Sir Lancelots Løver, blaa med gyldne Kroner,
I Feldtet springe, smækked han med Fingren
Og spotted: „Kongen havde Ret — Det var
Vor Lancelot, den Sandheds Mand!" „Saa jeg
Og havde Ret" — hun sagde muntert — „Jeg,

Som drømte, at min Ridder var den Største
Af alle Riddere." „Og hvis jeg drømte" —
Gavain da sagde — „at du elsker denne
Den største Ridder — tilgiv — see — du veed det —
Tal derfor — skal jeg øde mig forgjæves?"
Fuldt enkelt hendes Svar: „Hvad veed jeg vel?
Kun mine Brødre hidtil var mit Selskab
Og naar de talte tidt om Kjærlighed,
Jeg ønsked, det min Moder havde været,
Thi de, saa syntes mig, kun talte om
Hvad selv de ikke kjendte. Og jeg selv,
Jeg veed ei, om jeg veed hvad Kjærlighed,
Den sande, er. — Men veed jeg det — ja da,
Hvis ham jeg ikke elsker, tænker jeg
Der er ei nogen Anden, jeg kan elske."
„Jo, ved Guds Død" — han sagde — „ham du elsker,
Men vilde ikke, vidste du, hvad alle
Vi Andre veed, og hvem det er, han elsker."
„Saa være det," — udraabte da Elaine
Og med opløftet Aasyn gik derfra.
Men han forfulgte hende, kaldende:
„Vent lidt — kun et Minut af Guld — han bar

Dit Ærme. Vilde han da bryde Tro
Mod En, jeg ei skal nævne? — Maa vor mest
Trofaste Mand nu vendes, som et Blad?
Maa det saa være? — Nu velan, saa være
Det langt fra mig at krydse ham, vor store
Sir Lancelot i hans Elskovsspil. Og, Jomfru,
Thi vel jeg slutter, at du kjender godt
Din store Ridders Skjulested, — Lad mig
Min Søgen overlade nu til dig
Og Diamanten med. Her er den. Thi,
Ifald du elsker, vil det være sødt
At give ham den, og hvis dig han elsker,
Det vil ham være sødt at have den
Ifra din egen Haand. Og enten han
Nu elsker eller ikke — ligegodt! —
En Diamant er dog en Diamant.
Saa far nu vel, ja tusind Gang Farvel!
Dog, hvis han elsker og hans Elskov varer —
Vi To herefter mødes kan ved Hoffet.
Der, tænker jeg, saasandt du lærer Hofskik,
Vi To hinanden kjende skal.“
Saa gav han
Hin Diamant og kyssed let den Haand,
Hvori han gav den. Kjed af al den Søgen

Sprang han til Hest og, trallende mod Sky
En Elskovsvise, red han let afsted.

Derfra han drog til Hoffet, der fortalte
Til Kongen, hvad alt denne vidste, nemlig:
„Sir Lancelot er Ridderen“ og dertil:
„Min Herre Drot, saameget jeg erfared,
Men fandt ham ei, endskjøndt jeg red helt rundt
Den hele Omegn. Dog jeg traf paa Møen,
Hvis Tegn han bær. Hun elsker ham. Til hende
Jeg Diamanten gav, fordi jeg troede,
At dog vor Høflighed er sandest Lov.
Hun vil den bringe i de rette Hænder,
Thi, ved mit Liv, hun veed hans Skjulested.“

Den sjældent vrede Drot blev mørk, og sagde:
„I Sandhed — altfor høfligt! — Du skal ei
Gaae mere i mit Ærind, da jeg seer,
Du glemmer ganske, Lydighed er dog
Den bedste Høflighed, man skylder Konger.“

Han talte og gik bort. Den Anden, vred,

Men fuld af Ærefrygt for fjerne Slægtskab,
Blev taus tilbage, stirred efter ham,
Saa rysted sine Lokker og foer ud
Og summed overalt om Jomfruen
Paa Astolat, om hendes Kjærlighed.
Nu alle Øren bleve aabnede
Og alle Tunger løste — vidt det lød:
„Astolats Mø, hun elsker Lancelot,
Og Lancelot hin Mø paa Astolat."
I Kongens Aasyn Nogle læste, Andre
I Dronningens, og Alle undred paa,
Hvem denne Mø mon være, men de Fleste
Gav forud Dom, at hun var ham uværdig.
En gammel Dame kom helt pludseligt
Til Dronningen med denne skarpe Nyhed.
Hun, som alt forud havde hørt den Larm,
Men sørged over, at Sir Lancelot
Saa dybt sig skulde have nedladt, mødte
Venindens Stik med sneebleg Rolighed.
Saa løb den Snak som Ild omkring ved Hoffet,
Som Ild i Kornstak flammed dette Under
Ni Dage, til selv Ridderne ved Bordet
To, trende Gange glemte rent at drikke
For Lancelot og Dronningen, men drak
En Skaal for Lancelot og Lilie-Møen,

Med Smilen til hinanden. Dronningen,
Som sad med rolige og strenge Læber,
Dog følte Knuden stige i sin Strube,
Og useet knuste hun med sine Fødder
Den vilde Lidenskab mod Gulvet under
Det rige Bord, paa hvilket Retterne
Blev hende som Malurt, og dybt hun haded
Dem Alle, som udbragte denne Skaal.

Men langt derfra hin Mø paa Astolat,
Den Stoltes skyldfri Rivalinde, hun,
Som stedse i sit Hjerte tro bevared
Den Ridder, hun kun een Dag havde seet,
Hun stjal sig til sin Fader, mens i Tanker
Han ene sad, og Plads tog paa hans Knæ,
Og strøg hans sølvgraa Skjæg og sagde til
ham:
„Fader, tidt kalder du mig egensindig
Og Skylden er hos dig, som lod mig have
Min Villie. Derfor nu, min søde Fader,
Vil du, at jeg skal gaae fra Vid og Sands?“
„Vist ikke“ — sagde han. „Saa lad mig
gaae“ —
Hun svared, „og opsøge vor Lavaine.“ —
„Du vil ei miste Viddet for Lavaine,

Vent lidet kun, Vi snart maa høre fra ham
Og om hin Anden.“ „Ja, hun sagde — ogsaa
Om denne Anden. Thi nødvendigt maa jeg
Herfra, at finde ham, hvor han saa er,
Og med min egen Haand ham overgive
Hans Diamant, hvis jeg ei agtes skal
Saa troløs i mit Ærind, som hin Svend,
Der overlod sit Ærinde til mig.
O Fader, jeg ham seer i mine Drømme
Udtæret, som var han kun sit Skelet,
Dødbleg ved Savn af ædle Kvinders Hjælp.
Jo mere ædelbaaren Pigen er
Des meer, min Fader, er hun bunden til
At være mild, tjenstagtig imod ædle
Og tappre Riddere i Sygdom, naar
De have baaret hendes Tegn. Du veed det —
Lad mig da gaae herfra, jeg beder dig.“
Da nikked Faderen med Smil og sagde:
„Vel, vel — hin Diamant! Jeg tilstaaer, Barn,
Ret gjerne vilde jeg erfare, om
Hin Ridder var helbredet, da han er
Vor største. Ja, og du maa give den,
Dog vist jeg tænker, denne Frugt er hængt
For høit for nogen Mund at gabe over
Undtagen for en Dronnings. Nei, jeg mener

Ei Nogenting. Velan, saa gaa da kun —
Du faaer vel gaae."
Let gled hun bort, da hendes
Begjæring var indvilget. Og imedens
Hun gjorde sig fuld færdig til sit Ridt
Lød Fad'rens sidste Ord i hendes Øre:
„Da du nu engang have maa din Villie,
Saa faaer du gaae." Og hun forandred det
Til det gav Gjenlyd saa i hendes Hjerte:
„Da du nu engang have maa din Villie,
Saa maa du døe." Men hun var lykkelig
Og rystede det af, som vi afryste
En Bi, der summer om os, og i Hjertet
Besvarede hun det og sagde: „Nu,
Hvad gjør det, naar jeg hjælper ham tilbage
Til Livet?" Derpaa red hun bort, med gode
Sir Torre som sin Fører, red langt over
De lange Rygge af de bare Banker
Til Camelot. Og foran Stadens Porte
Kom hendes Broder til med lystigt Aasyn,
Idet han lod en Skimmel gjøre Krumspring
Af Glæde paa en blomstersmykket Mark.
Da hun ham saae, „Lavaine!" hun skreg, „Lavaine,

Hvor lider min Lord Lancelot?“ Forbauset
Han raabte: „Torre og Elaine! — Hvi her?
Sir Lancelot! Hvor veed du, at min Herre
Sig kalder saa?“ Men da nu Pigen havde
Fortalt ham Alt, Sir Torre vendte sig
Og i et Lune-Anfald dem forlod,
Red ind igjennem Porten med de sære
Udhugninger, hvori Kong Arthurs Krige
Gjengivne var i mystisk Billedværk,
Red op den rige Stad, ind til sin Slægt,
Hans Blodsforvandte, som i Camelot boede.
Men hende førte ung Lavaine igjennem
Hin Poppellund til Hulerne. Der saae
Hun først paa Væggen Lancelots Hjelm, hvorfra
End hendes røde Ærme strømmed ned,
Skjøndt sønderhugget, Perlerne halvt borte.
Og i sit Hjerte blev hun glad, fordi
Han ikke havde løst det fra sin Hjelm,
Men tænkte end en Gang, maaskee, med det
At drage i Tournering. Og da de
Vandt ind i Cellen, hvor han laae og sov,
Hans Arme, vredne i saa mangt et Slag,
Hans mægtige og senestærke Hænder
Laae nøgne ovenpaa et Ulveskind,
Og han bevæged dem, som drømte han

At han drog mod en Fjende. Da hun saae
Ham ligge der saa ilde redt, uraget,
Udtæret, som var han kun sit Skelet,
Hun gav et lille, ømt og smertsomt Skrig. —
Den Lyd, saa uvant paa det stille Sted,
Den syge Ridder vækked, og imedens
Han rullede med Øinene, end tomme
Af Søvn, hun iled til ham, sigende:
„Her er din Seierspriis, hin Diamant
Sendt dig fra Kongen.“ Da hans Øine glindsed,
Hun forestilled sig: „Er det for mig?“
Og da nu Pigen havde Alt fortalt
Om Drot og Prinds, om Diamanten, sendt,
Og om det Ærind, hende var betroet
Og som hun ei var værdig til, hun knæled
Helt ydmygt ved et Hjørne af hans Seng
Og lagde Diamanten i hans Haand.
Nært hendes Ansigt var, og som vi kysse
Det Barn, der har udrettet hvad man havde
Det paalagt, kyssede han hendes Ansigt.
Med Et hun gled lig Vand til Gulvet ned.
„Ak,“ sagde han — „dit Ridt har trættet dig, —
Til Hvile trænger du.“ „Ei nogen Hvile
For mig“ — hun sagde. „Nei, min ædle
Ridder —

Her i din Nærhed har jeg Hvile nok."
Hvad kunde hun vel mene ved de Ord?
Hans store, sorte Øine, endnu større
Nu ved hans Magerhed, paa hende dvælte,
Og hendes Hjertes Hemmelighed derved
Opblussede paa hendes aabne Ansigt
Med Hjertets Farver. Lancelot det saae
Og blev forvirret i sit Sind, og da
Han end var svag, han sagde ikke mere.
Dog huede ham ei den Farve, thi
Han brød sig ei om Kvinde-Kjærlighed,
Undtagen een. Saa vendte han sig om
Da paa den anden Side, sukked dybt
Og lod som om han sov, indtil han sov.

Da reiste sig Elaine og gled henover
De grønne Marker, gik igjennem Porten
Med sære Billeder i Staden op,
Den mørke, rige, til sin egen Slægt.
Der blev hun Natten, men ved Morgendæmring
Hun vaagnede, og gik igjennem Byen,
Den mørke, rige, til de grønne Marker,
Derfra til Hulen. Saadan Dag for Dag
I Tusmørket hun gled let som en Aand
Frem og tilbage, og hver Dag ham pleied,

Vel ogsaa mangen Nat. Og Lancelot,
Endskjøndt sit Saar han kaldte kun en Rift,
Hvoraf han snarlig vilde blive karsk,
Dog undertiden i sin Feberhede
Dog syntes mindre venlig, enddog han.
Imidlertid den blide Mø bar altid
Sødt over med ham, og hun var mod ham
Meer blid end noget Barn imod en barsk,
Streng Amme, mere mild end nogen Moder
Imod sit syge Barn. Og aldrig handled
En Kvinde, siden Mandens første Fald,
Meer venligt mod en Mand. Men hendes stærke
Og dybe Kjærlighed bar hende oppe,
Til Eremiten, der var helt forfaren
I hin Tids Lægekunst og Videnskab,
Fortalte ham, at hendes ømme Pleie
Mest havde frelst hans Liv. Den syge Mand
Da glemte hendes simple, søde Rødmen,
Og kaldte hende tidt Veninde, Søster,
Og lytted gjerne efter hendes Komme,
Beklaged hendes Skridt, naar hun gik bort.
Og han omfatted hende med al Ømhed
Og elsked hende med al Kjærlighed,
Undtagen den imellem Mand og Kvinde,
Naar de hinanden elske bedst og tættest.

Og gjerne vilde han for hendes Sag
Paa Ridderviis vel have døet Døden.
Maaskee, hvis først han havde hende seet,
Hun kunde have omskabt denne Verden
Som og hin anden, til en bedre Verden
For denne syge Mand. Men Lænkerne
Af gammel Kjærlighed nu holdt ham fast,
Hans Ære stod rodfæstet i Vanære,
Og utro Troskab holdt ham svigfuldt tro.

Midt i sin Sygdom gjorde Ridderen
Dog mangt et helligt Løfte, fatted mangen
En reen Beslutning for sit Liv herefter —
Men disse Sygdoms Børn ei kunde leve.
Thi da hans Blod randt mere kraftigt i ham,
Det søde Billed af et velkjendt Ansigt
Helt ofte gav hans Sind forrædersk Ro
Og spredte ad hans Forsæt som en Sky.
Naar Pigen da, mens dette Gjenfærds Ynde
Bestraalede hans Indre, talte til ham,
Han svared ikke, eller kort og koldt.
Hun vidste vel, hvad Sygdommen medførte,
Hvad dette dog betød, hun ei forstod,
Og Sorgen da omtaaged hendes Syn,
Drev hende ud før Tiden, ud i Marken,

Ind i den rige Stad, hvor hun alene
Saa mumlede: „Forgjæves, Alt forgjæves!
Det kan ei skee, han vil ei elske mig!
Hvad da? — maa jeg da døe?“ Og som en liden
Og hjælpeløs, uskyldig Fugl, der eier
Kun een ukunstlet Sats af enkle Noder,
Vil synge denne simple Melodi
Igjen, igjen, den hele Foraarsmorgen,
Til Øret trættes ved at høre den,
Saaledes denne simple Mø gjentog
For sig den halve Nat: „Maa jeg da døe?“ —
Hun vendte sig til Høire, saa til Venstre,
Og fandt ei Ro, hvor tidt hun end sig vendte
Og ikke heller, naar hun stille laae.
„Ham eller Døden“ — mumled hun, og altid
Som i et Omkvæd: „Døden eller ham“.
Men da Sir Lancelots dybe Saar var lægt
De Tre tilbage red til Astolat.
Der, Morgen efter Morgen, viste hun sig
For Lancelot, udsmykket med hvad selv
Hun troede maatte klæde hende bedst,
Idet hun tænkte: „Hvis jeg elsket er,
Da er jo disse Klæder nu min Festdragt —
Hvis ei — da Offrets Blomster, før det døer“.
Men Lancelot trængte altid ind paa Pigen,

Hun skulde kræve nogen Gave af ham
For sig alene, eller og for Sine.
„Sky ikke at udtale, hvad dit Hjerte
Mest ønsker, thi en saadan Tjeneste
Du har mig viist, at nu jeg gjør min Villie
Til din. Og Fyrste er jeg, Herre over
Mit eget Land, og hvad jeg vil, jeg kan“. —
Da som en Aand opløfted hun sit Aasyn,
Men lig en Aand, der ei har Magt at tale.
Og Lancelot saae, at hun tilbageholdt
Sit Ønske, og han blev iblandt dem end
En stakket Tid, for at erfare det.
En Morgen traf det sig, han hende fandt
Blandt Havens Taxushække og han sagde:
„Opsæt ei længer, bær dit Ønske frem,
Thi jeg maa gaae idag“. Da brød hun ud:
„Gaae bort? Og vi skal aldrig see dig meer?
Og jeg maa døe, fordi mig fattes nu
Et dristigt Ord“. „Tal“, sagde han. „At jeg
End lever, dig at høre, er dit Værk“.
Med et hun talte da i Lidenskab:
„Vanvittig er jeg bleven — jeg dig elsker —
Saa lad mig døe!“ „Ak, Søster“, svared han,
Hvad er dog dette?“ Og uskyldig strakte
Hun sine hvide Arme ud mod ham:

„Din Kjærlighed“, hun sagde — „o, at blive
Din Hustru!“ — Fyrsten svared: „Havde jeg
En Hustru valgt, da maatte før det skeet.
Nu bliver der, min søde Pige, aldrig
En Viv for mig“. — „Nei“, raabte hun, „o
nei —
Jeg bryder mig ei om at blive Hustru —
Kun om at være hos dig, see dit Aasyn
Dig tjene, følge dig igjennem Verden!“
Og Lancelot svared: „Nei — thi Verden, Verden
Er lutter Øie, Øre, med et Hjerte
Saa haardt til at fortolke Seet og Hørt,
Og med slig Tunge til at brøle ud
Hvad selv den har fortolket! Nei, helt ilde
Jeg skulde lønne da din Broders Ømhed
Og Eders gamle Faders Venlighed!“
Hun sagde: „Ei at være meer hos dig —
Ei see dit Aasyn! — Ak og Vee mig da!
Forbi saa ere mine gode Dage!“
„Nei, ædle Mø“, han svared — „tifold Nei —
Nei, dette er ei Elskov, ikkun Elskovs
Det første Glimt, hos Ungdommen sædvanligt,
Ja, thi jeg kjender det ifra mig selv.
Og du vil smile ad dig selv herefter
Naar du din Livsblomst giver hen til En

Meer nær din Alder, og ei tre Gang den.
Og da vil jeg, — (thi du er sand og sød
Langt over hvad jeg tænkte før om Kvinden) —
Ifald den Ridder skulde være fattig,
Udstyre dig med Land og Eiendom
Enddog til Hælvten af mit eget Rige
Hinsides Havet — dersom dette kan
Dig gjøre lykkelig. End ydermere —
Vil jeg, indtil min Død, som var vi Sødskend,
Din Ridder være i enhver din Strid.
Det vil jeg gjøre, kjære Mø, for din Skyld,
Og meer end dette kan jeg ei."
Imedens
Han talte, hverken rødmed eller skjalv hun,
Men dødbleg stod hun, gribende til hvad
Var hende nærmest. Derpaa svared hun:
„Af alt Det vil jeg Intet". Saa faldt om,
Og daanende hun bares til sit Taarn.

Da talte hendes Fader, til hvis Øren
Al deres Samtale var trængt igjennem
De stive Taxushækkes mørke Vægge:
„Ak vee! — et Lyn, som, frygter jeg, vil fælde
Min Blomst til Døden. Altfor høflig er du,
Min ædle Herre Lancelot — jeg beder —

Viis nogen haard Uhøflighed, for saa
At sløve eller bryde hendes Elskov".

Men Lancelot sagde: „Dette vilde være
Mod min Natur. — Men hvad jeg kan, jeg vil".
Den Dag han blev der da, og imod Aften
Han krævede sit Skjold. Helt ydmyg Pigen
Da reiste sig, tog Hylstret af og hengav
Det nøgne Skjold. Saa, da paa Steenbroen
Hans Hest hun hørte, rev hun Vindvet op
Og saae ned paa hans Hjelm, fra hvilken Ærmet
Var borte nu. Og Lancelot mærked vel
Den sagte Klirre-Lyd, og hun var ogsaa
Ved Elskovs Sands forvisset om, at han
Godt vidste, hun saae ned paa ham. Og dog
Han blikked ikke op, ei heller vinked
Med Haanden, ikke heller bød Farvel —
Men red sin Vei bedrøvet. Dette var
Den eneste Uhøflighed, han viste.

Nu i sit Taarn alene Pigen sad,
Hans Skjold var ogsaa borte. Ikkun Hylstret
Var ladt tilbage, hendes stakkels Værk,
Ak, hendes tomme Arbeid! Men endnu
Hun hørte ham, endnu hans Billed formed

Sig mellem hende dog og Billedvæggen.
Saa hendes Fader kom og sagde sagte:
„Vær trøstig“ — og hun hilste ham med Ro.
Saa kom og hendes Brødre, sigende:
„Fred være med dig, søde Søster!“ Dem
Hun svared ogsaa med al ydre Ro. —
Men, som de havde ladet hende ene,
Da kaldte Døden, lig en Vennerøst,
Ifra den fjerne Mark, og nærmed sig
Igjennem Mørket. Uglerne, som tuded,
Fik Magt paa hendes Sind, hun blandede
Sin Fantasi med Aftnens gustne Skygger
Som og med Vindens dybe Klagesuk.

Og i de Dage gjorde hun en Sang
Og kaldte den: „Om Elskov og om Død“,
Og sang den — sødeligt hun kunde synge:

„Sand Elskov er sød, skjøndt omsonst givet hen,
Og Død, som ender Smerten, saa sød er en Ven.
Jeg veed ej, hvad er sødest, ei jeg, arme Mø.

O Elskov, er du sødest? — da Død er bitterlig! —

Ak, Elskov, du er bitter — sød Døden er for mig! —
O Elskov, er Død sødest — ak, saa lad mig døe!

O Elskov sød, som synes ei ville svinde meer!
O søde Død, som synes at gjøre os til Leer —
Jeg veed ei hvad er sødest, ei jeg, arme Mø!

Jeg fulgte gjerne Elskov, hvis dette kunde skee,
Jeg maa dog følge Døden, som vinker med sin Lee —
Saa kald da — og jeg følger, — jeg følger — lad mig døe!"

Høit med det sidste Ord steg hendes Stemme
Og dette hørte hendes Brødre, mens
Ved ildrød Daggry Stormen rysted Taarnet
Hvori hun laae. Med Gysen tænkte de:
„Hør Husets Spøgelse, som altid skriger
Før En skal døe!" De kaldte Faderen
Og alle Tre i Hast og Angst løb op
Til hende da — og see — den blodigrøde
Dagdæmring flammede paa hendes Ansigt
Imedens skarpt hun skreg: „O, lad mig døe!"

Som naar vi dvæle ved et Ord, vi kjende,
Gjentaget, til det Ord, saa godt vi kjende,
Os bliver underligt, vi veed ei hvorfor —
Saa dvæled Faderen ved hendes Ansigt
Og tænkte: „Er vel dette min Elaine“ —
Til Pigen sank tilbage — gav til hver
Sin matte Haand, og laae og først udtalte
Med sine Øine kun en stum Godmorgen.
Tilsidst hun sagde: „Kjære mine Brødre,
Igaar Nat bares det mig for, jeg var
Igjen en lille, en nysgjerrig Pige,
Saa lykkelig, som da vi dvæled end
Imellem Skovene, og da I pleied
Ved Flodtid tage mig i Færgebaaden
Op ad den store Elv. Kun vilde I
Ei roe forbi det Næs, hvor Poplen staaer.
Der satte I vort Maal og vendte saa
Tilbage tidt med Strømmen. Og jeg skreg
Fordi I vilde ikke roe forbi det
Og fare op den blanke Flod, indtil
Vi paa dens Bredder fandt Kong Arthurs Slot.
Og dog I vilde ei. Men denne Nat
Jeg drømte, jeg var ene der paa Floden
Og sagde: Nu jeg have skal min Villie!
Da vaagned jeg, men Ønsket blev tilbage.

Herfra da lad mig, at tilsidst jeg maa
Forbi hin Poppel komme opad Floden
Indtil jeg finder Arthurs Kongeborg.
Der vil jeg træde ind iblandt dem Alle
Og Ingen der vil vove, mig at haane.
Men der vil Skjøn Gawain vel undres ved mig
Og Store Lancelot vil tænke paa mig:
Gawain, som bød mig tusinde Farvel,
Lancelot, som koldt bortred, ei gav mig et.
Og der vil Kongen kjende mig, min Elskov,
Og selve Dronningen vil ynke mig
Og hele Hoffet byde mig Velkommen
Og efter lange Fart jeg der skal hvile".

„Tys", sagde hendes Fader — „O, mit Barn,
Du synes mig ei rigtig i dit Hoved.
Thi, hvad for Kraft har du vel til at gaae
Saa langt, naar du er syg? Og hvorfor vilde
Du see paa denne stolte Karl igjen,
Han som foragter kun os Alle?"
Da
Tog simple Torre paa at røre sig,
Udbrast i stormfuld Hulken og udbrød:
„Jeg syntes aldrig om ham. Møder jeg ham,
Jeg bryder mig ei om hvor stor han er,

Men jeg vil slaae til ham og slaae ham ned.
Giv mig god Lykke, jeg vil slaae ham død
For denne Ufred, han har bragt i Huset.“

Hvortil den blide Søster gav det Svar:
„Opirr dig ikke selv, min kjære Broder,
Og bliv ei vred, thi see, det er ei mere
Sir Lancelots Feil, at han ei elsker mig,
End det er min, blandt alle Mænd at elske
Ham mest, der synes mig den høieste!“

„Den Høieste!“ — da svared Fad'ren —
„høiest!“
(Han tænkte bryde hendes Lidenskab)
„Min Datter, ikke veed jeg hvad du kalder
Det høieste. Men dette veed jeg vel,
Thi hele Folket kjender det: Han elsker
Vor Dronning jo, og det i aaben Skjændsel,
Hun elsker ham igjen i aaben Skjændsel.
Hvis dette er at være høi, hvad er
Det saa at være lav?“
Da talte hun,
Den liliehvide Mø paa Astolat:
„Min søde Fader! Jeg er altfor svag
Til Vrede. Dette er Bagvaskelse.

End aldrig gaves der en ædel Mand
Hvorom man ei har ført uædel Snak,
Den faaer ei Ven, som aldrig gjør sig Fjender.
Men dette er min Glands, at have elsket
En Mageløs, foruden Plet. Lad mig
Da gaae herfra, min Fader, hvordan end
For dig det synes, ei ulykkelig.
Thi jeg har elsket Herrens Bedste, Største,
Endskjøndt min Kjærlighed blev ikke gjengjældt.
Dog, da jeg seer du ønsker, at dit Barn
Skal leve, saa hav Tak. Men selv du virker
Imod dit eget Ønske. Thi, hvis jeg
End kunde troe de Ting, du siger, da
Jeg vilde ikkun døe des snarere.
Thi hør da op, min Fader, og kald Præsten
Herhen, at jeg kan skriftes reen, og døe!"

Saa, da nu Præsten kommet var og gaaet,
Hun med et Aasyn, lysende, som alt
Forladt for alle Synder, bad Lavaine
Et Brev at skrive, Ord for Ord, som hun
Det vilde ham angive. Og da han
Nu spurgte: „Er det til min ædle Herre,
Til Lancelot, da vil jeg glad det bringe"
Hun svared: „Ja, det er til Lancelot,

Til Dronningen og til den hele Verden,
Men selv jeg maa det bringe". Saa han skrev
Det Brev, som hun angav. Da det var skrevet
Og foldet sammen, sagde hun: „Min Fader,
Min søde Fader, — o, saa øm og tro! —
Nægt mig nu ei — du aldrig nægted mig
Jo et af mine Indfald — nægt mig ei
Mit sidste. Læg det Brev her i min Haand
Lidt før jeg døer, og luk min Haand derover,
Jeg skal bevare det enddog i Døden.
Naar Livsvarmen er svundet fra mit Hjerte
Tag da den lille Seng, hvorpaa jeg døde —
Af Kjærlighed til Lancelot. Tildæk den
Saa rigt, som Dronningens, mig ligerviis
Som hende med det Rigeste, jeg har,
Og læg mig paa den. Og bered en Liigvogn
At føre mig til Floden. Lad en Barke
Paa Floden være rede, klædt med Sort —
Jeg gaaer i Stads til Hoffet, der at mødes
Med Dronningen. Der skal jeg visselig
Selv tale for mig, og af Eder Ingen
Kan tale for mig der saa vel. Og derfor
Lad kun vor stumme Mand gaae med mig did —
Han styre kan og roe, og han vil føre
Mig til hint Slot og til dets gyldne Port."

Hun taug, og hendes Fader loved det.
Hvorpaa hun blev saa munter, saa de troede
At hendes Død var meer i Fantasien
End just i Blodet. Men der hengik saa
Ti lange Morgener; — den ellevte
Dog hendes Fader lagde taus hint Brev
I hendes Haand, og lukked den derover
Og saa hun døde. Og den samme Dag
Da var der megen Sorg i Astolat.

Men da den næste Sol brød frem af Grunden,
Den sørgelige Liigvogn, langsomt fulgt
Af disse tvende Brødre, sorgbetagne,
Drog lig en Skygge over Markerne
Der pranged i fuld Sommer, til den Strøm
Hvor Barken laae, behængt i al dens Længde
Med sortest Fløiel. Der sad Husets gamle
Trofaste Kreatur, den stumme Tjener,
Paa Dækket, blinkende med sine Øine
Og med sit Ansigt sært af Sorg fortrukket.
Saa disse tvende Brødre da fra Vognen
Tog og nedlagde hende paa sin Seng
Paa sorte Dæk; en Lilie satte de
I hendes Haand og over hende hang
Hint Silkehylster med broderte Vaaben.

Saa kyssede de hendes stille Pande
Og sagde: „Søster — Ak, farvel for stedse!“
Og atter: „Nu farvel, vor søde Søster!“ —
Og gik med tunge Taarer bort derfra.
Da reiste sig den stumme, gamle Tjener —
Og nu den Døde, styret af den Stumme,
Gled opad Floden — i den venstre Haand
Hun Lilien havde, i den høire Brevet,
Alt hendes lyse Haar frit strømmed ned
Og hendes Overtæppe var af Guldstof,
Optrukket under Brystet, og hun selv
Var klædt i Hvidt, kun hendes Ansigt bart.
Og dette Ansigt med de klare Træk
Var yndigt, thi hun syntes ikke død
Men fast i Søvn, og laae, som om hun smiled.

Den Dag Sir Lancelot kræved Audients
I Slottet hos Guinevra, for at give
Tilsidst hin Seierspriis, værd halvt et Rige,
Den Diamant, i ni Aar kjæmpet for
Med Saar og Slag, med Andres Død, ja næsten
Og med hans egen. Derfor han udsaae
Blandt hendes Hofmænd En, og sendte ham
Til Dronningen, frembærende hans Ønske,
Og Dronningen gav dertil da sit Minde

Med saadan ubevæget Majestæt,
At for en Billedstøtte af sig selv
Hun kunde være taget, hvis hin Hofmand,
Dybt bukkende med skyldig Ærefrygt
Indtil han næsten kyssed hendes Fødder,
Ei havde mærket med et Sideblik
En Skygge af en Knipling og at skjælve
Let i Guinevras Skygge hist paa Væggen.
Han gik og i sit Hofmandshjerte loe.

Saa mødtes de i et Karnap mod Syd
Med Viinløv klædt, i Arthurs Slot mod Floden —
Og Lancelot yttred knælende: „Min Dronning!
Min Frue kjær, i hvem jeg har min Glæde!
Tag, hvad jeg vundet har for dig alene;
Disse Juveler! Gjør mig lykkelig
Ved dem at danne til en Armring for
Den Arm, som er den rundeste paa Jorden,
Hvad heller til et Halsbaand for en Hals
Mod hvilken Svanens selv gulagtig er.
Det er kun Ord — din Skjønhed er din Skjønhed —
Og vel jeg synder ved at tale om den,
Men tillad dog min Dyrkelse af den
De Ord, som vi tillade Sorgen Taarer.
En saadan Synd i Ord vi begge kan

Maaskee tilgive; men, min Dronning, vel
Jeg hører Rygter flyve gjennem Hoffet.
Vor Pagt, en Pagt ei mellem Mand og Viv,
Dog burde have i sig selv en mere
Fuldkommen Borgen, for at fylde ud
Hin Mangel — lad da Rygterne kun fare! —
Naar fløi ei Rygter om? Saasandt jeg stoler
Paa at du i din egen Ædelhed
Paa mig og stoler — nødig vil jeg troe
At du paa disse Rygter troer, min Dronning!“

Mens saa han talte, Dronningen, halvt bortvendt,
Brød fra det rige Viinløv om Karnappet
Blad efter Blad, og rev, og dem henkasted
Til hele Rummet, hvor hun stod, var grønt.
Da han saa taug, med Et hun med en Haand,
Kold og passiv, tog alle Stenene
Og lagde dem afsides paa et Bord
Der stod i hendes Nærhed. Derpaa talte:

„Kan være, jeg er mere rask i Tro
End du tiltroer mig, Lancelot af Søen!
Vort Pagt er Pagt ei mellem Mand og Viv; —
Hvad saa den mangler, dog det Gode har den

At den kan brydes lettere. For dig
Jeg har i mangt et Aar gjort Ondt og Uret
Mod En, som altid i mit Hjertes Hjerte
Jeg har erkjendt den Ædlere. Hvad er
Vel disse Diamanter nu for mig?
De vilde have tre Gang deres Værd
Som Skjænk fra dig, hvis du ei havde tabt
Dit eget Værd. Thi for loyale Hjerter
Værdien af en Gave skifte maa
Med Giverens. Saa ei for mig — for hende,
For din nye Flamme! Ene dette lov mig:
Jeg beder dig — hold Eders Lyst afsides!
Jeg ei betvivler, at, hvormeget end
Du er forandret — dog saa meget du
Bevarer af hvad der er Sømmeligt.
Og selv jeg vilde skye at bryde disse
Tilvante Skranker, hvori jeg som Dronning
Bevæger mig og styrer her ved Hoffet —
Thi kan jeg ikke tale ud min Sjæl.
En Ende da paa dette — vistnok en
Helt sær, uventet — dog jeg tager den
Og siger Amen. Altsaa beder jeg:
Læg Diamanterne til hendes Perler!
Dæk hende til med dem, siig hende kun
Hun overstraaler mig! — En Armring for

En Arm, mod hvilken min, en Dronnings, kun
Er mager og indskrumpen, og et Halsbaand
Vel for en Hals, saameget skjønnere
Ak, som en Troskab, engang dog saa skjøn,
Var rigere end disse Diamanter.
De ere hendes — ikke mine! — Nei,
Ved Herrens Moder selv! — hvad enten de
Er hendes eller mine, — mine nu
Til at udrette, hvad der er min Villie —
Hun skal ei have dem!" —
Med disse Ord
Hun greb dem og igjennem Vindvet, som
For Hedens Skyld stod aabent, slynged dem,
Og ned de glimted og slog ned i Floden
Og fra dens trufne Overflade glimted
Det og som Diamanter, dem imøde,
Og de forsvandt. Da, mens Sir Lancelot læned
Sig over Vindveskanten, halvt i Lede
Til Kjærlighed, til Liv, til alle Ting —
Tæt nedenunder, hvor han stod og saae,
Og lige over Stedet, hvor de sank,
Gled langsomt Barken, hvorpaa Liliemøen
Fra Astolat laae hvid og smilende
Ret som en Stjerne klar i sortest Nat.

Den vilde Dronning, som ei saae det, bortfoer,
At græde og at jamre sig i Løndom,
Og Barken gled til Slottets Port, og standsed.
Der stod to Vaabenmænd og vogted Porten —
Til dem, den hele Marmortrappe op,
Rad over Rad sig føied aabne Munde,
Der gabede, og Øine, som vildt spurgte:
Hvad er det? — Men Roerskarlens magre Fjæs,
Saa haardt og stivt vel som et Ansigt, Mænd
Alt efter eget Indfald hugge ud
Af brudte Blokke paa en Klippeside —
Forskrækked dem, og mellem sig de sagde:
„Han er fortryllet, kan ei tale — Hun! —
See hvor hun sover — Alfedronningen! —
Saa fager, men hvor bleg! hvem kan de være?
Mon Kjød og Blod? — Hvad heller komme de
At tage Kongen med til Alfeland?
Thi Somme sige, Arthur kan ei døe
Men skal engang gaae ind i Alfelandet“.

Mens saa de snakkede om Kongen, denne
Kom, fulgt af sine Riddere. Da vendte
Den tungeløse Mand sig helt omkring
Og reiste sig, og pegede paa Møen
Og saa til Porten. Arthur bød den blide

Sir Percival tilligemed den rene
Sir Galahad at løfte Pigen op,
Og de ærbødigt hende bar til Hallen.
Da kom den smukke Sir Gawain og saae
Paa hende med stor Undren, og lidt efter
Kom Lancelot og grubled over hende,
Tilsidst kom Dronningen og ynked hende!
Men Arthur saae det Brev, hun bar i Haanden,
Saa bøied sig og tog det op, brød Seglet
Og læste det. Men dette var det Hele:

„Mest ædle Herre, Lancelot af Søen!
Jeg, sommetider kaldet Jomfruen
Af Astolat, nu kommer hid, da du
Forlod mig og ei sagde mig Farvel,
Hid, forat tage sidst Farvel med dig.
Jeg elsked dig, min Elskov blev ei gjengjældt —
Og derfor blev min Kjærlighed min Død.
Og derfor til vor Dronning, Fru Guinevra,
Til alle andre Fruer maa jeg klage.
Bed for min Sjæl og giv mig Jordefærd,
Bed ogsaa for min Sjæl, Sir Lancelot,
Saa sandt du er en Ridder uden Lige.“ —

Saa læste han, og alt som høit han læste,
Græd Herrerne og Damerne, og saae

Vel ofte fra hans Ansigt, mens han læste,
Til hendes, som laae der saa taus og bleg.
Og stundom var de saa bevægede
At halvt de tænkte, hendes blege Læber
Som havde udtalt Brevet, rørtes atter.
Frit talte da Sir Lancelot til dem Alle:
„Min Herre Konge! — Alle I, som høre!
Viid, at for denne ædle Jomfrus Død
Ret sorgfuld er jeg — hun var god og trofast,
Men elsked mig — ak, med en Kjærlighed
Langt større, end al Kjærlighed hos Kvinder,
Hvem det saa er, jeg maatte have kjendt.
Dog, det at være elsket, kan ei skabe
Gjenkjærlighed, vel mindst i mine Aar,
Hvordan det end forholder sig i Ungdom.
Ved Sandhed og ved Ridderskab jeg sværger
At aldrig har jeg givet nogen Aarsag,
Ei med min Villie, til slig Kjærlighed.
Paa dette kalder jeg til Vidner alle
Tro Venner, hendes Brødre, hendes Fader,
Som selv besvoer mig være plump og haard
Og forat bryde denne Lidenskab
Uhøflighed at vise — hvad der er
Mod min Natur. Jeg gjorde, hvad jeg kunde —
Jeg hende taus forlod — bød ei Farvel.

Skjøndt, hvis jeg havde vidst, hun vilde døe,
Jeg kunde have tvunget min Forstand
Til nogen Haardheds Yttring, og maaskee
Saa hjulpet hende fra sig selv.“
Da sagde
Dronning Guinevra (hendes Vrede var
Et Hav, som endnu bølger efter Stormen)
„Du burde idetmindste hende viist
Saamegen Venlighed, min ædle Herre,
Som kunde hende frelst fra Døden“. Han
Sit Hoved løfted, deres Blikke mødtes
Og hendes sænkedes. Han føied til:

„Dronning, tilfreds hun vilde ikke været
Undtagen, om jeg ægted hende. Dette
Ei kunde skee. Saa kræved hun at følge
Mig gjennem Verden, hvad ei heller kunde
Gaae an. Jeg sagde hende, hendes Elskov
Var kun et Ungdomsglimt, der vilde mørknes,
For sidenefter at opstaae paany
Med mere rolig Flamme for En, hende
Meer værdig. Og isaafald vilde jeg
Især, hvis han, hun ægtede, var fattig,
Udstyre dem med udstrakt Land og Gods
Hinsides Havet, i mit eget Rige,

Forat befæste deres Lykke. Meer
End dette jeg formaaed' ei, Men hun
Ei vilde det, og saaledes hun døde."

Han taug og Arthur svared: „O, min Ridder!
Det være maa din Skyldighed, som Ridder,
Og min, som Hoved for det runde Bord,
At paasee, hun jordfæstet bli'er med Ære."

Saa til den Kirke, som den rigeste
I hele Riget var, drog langsomt Ord'nen
Af Runde Bord, med Arthur selv i Spidsen —
Og Lancelot fulgte mere mørk end vanligt,
At see den Jomfru jordet, ikke som
En Ubekjendt, ei simpelt, men med prægtig
Begravelse, med Messe og Musik
Ret som en Dronning. Og da Ridderne
Nu hendes skjønne Hoved havde nedlagt
Dybt iblandt Støvet af halvt glemte Konger,
Da talte Arthur blandt dem Alle saa:
„Lad hendes Gravsted blive prydet rigt
Og hendes Billed lægges ovenpaa,
Og lad Sir Lancelots Skjold ved hendes Fod
Udhugges, og i hendes Haand en Lilie,
Og lad Historien om hendes Reise,

Den sørgelige, blive gravet ind
Paa hendes Grav med Bogstaver af Guld
Og af Azur". Saa dette blev derefter
Og udført. Men da Herrer nu og Damer
Og Folket, strømmende fra Kirkens Port,
Adspredtes i Uorden, hver til Sit,
Guinevra, som bemærked Lancelot
Gaae for sig selv, kom nær til ham, og sukked
I Forbigaaende: „O Lancelot,
Tilgiv mig! — jeg var skinsyg i min Elskov!"
Han svared med sit Blik paa Jorden fæstet:
„Det er jo Elskovens Forbandelse! —
Gaa videre, min Dronning — Alt tilgivet!"

Men Arthur, som vel saae hans mørke Mine,
Sig nærmed til ham, og af Venskab fuld
En Arm ømt lagde om hans Hals og sagde:

„Min Lancelot, min Lancelot, o Du,
Til hvem jeg har mest Kjærlighed og Tillid!
Thi vel jeg veed, hvad ved min Side du
I Kampen været har — og mangen Gang
Har ved Tourneringer jeg mærket, hvor
Du fældet har den største, mest erfarne
Og bedste Riddersmand, imedens du

Den yngre og den meer uøvede
Har ladet uskadt gaae, paa det at han
Sig kunde vinde Hæder og et Navn! —
Og jeg har elsket saa din Ridderlighed,
Dig selv, alt som en Mand, ret skabt at elskes. —
Men nu til Gud jeg vilde ønsket — thi
Det vilde Folk nu siger vilde Ting
Om dig — jeg vilde ønsket, at du kunde
Dog have elsket denne hulde Mø,
Der syntes skabt af Gud for dig alene!
Og som, — det syntes vel af hendes Ansigt,
Hvis En kan dømme Levende fra Døde —
Var dog saa reen og skjær, saa underdeilig!
Hun vilde have bragt dig, du som er
En enlig Mand, foruden Hustru, Arving, —
Bragt dig godt Afkom, Sønner, fødte til
At tage Hæder af dit Navn, dit Ry,
O du min Ridder, Lancelot af Søen!“

Da svared Lancelot: „Skjøn hun var, min
Konge!
Reen, som du ønsker dine Riddere —
Betvivle hendes Skjønhed var at fattes
Et Øie, og betvivle hendes Reenhed
Det var at mangle Hjerte. Ja, hun maatte

Vel blive elsket, hvis en værdig Elskov
Ham kunde binde — men, min Herre Konge —
Fri Kjærlighed vil ikke være bundet."

„Fri Kjærlighed, saa bundet, var mest fri" —
Gjensvared Kongen. „Lad kun Kjærlighed
Saa være fri, thi den er for det Bedste.
Og hvad, paa denne dunkle Side Døden,
Hvad skulde vel, næst Himlen, være Bedst,
Om ei en Kjærlighed saa reen og iklædt
Saa reen en Yndighed? Dog, dig at binde
Forfeiled hun, skjøndt, som jeg troer, du end
Ubunden er, og ædel, som jeg veed."

Og Lancelot svared Intet, men han gik
Og ved en lille Bæks Indløb i Floden
Han i en Hulning sad, og vogted paa
Det høie Siv, som vifted, og han hæved
Sit Blik og saae den Barke, hende bragte,
Nu glide ned, langt borte, som en Plet
Paa Strømmen, og han hvisked til sig selv:
„Ak, simple, søde Hjerte! Du mig elsked,
O Pige, med en Kjærlighed, forvist
Langt mere inderlig end Dronningens!

Ak, bede for din Sjæl? — Ja vel, det vil
jeg! —
Farvel da nu tilsidst, — farvel, min Lilie!
Ha! Skinsyge i Elskov? — mon ei heller
Død Elskovs bedske Arving — skinsyg Stolthed?
Min Dronning, om jeg tilstaaer, Jalousi
Er Elskovs Barn, — kan ei din stigende
Og bange Frygt for Navn og Rygte, tale,
Alt som den voxer, om en Kjærlighed,
Der svinder meer og meer? — Hvi dvælte
Kongen
Saa ved mit Navn, da nys han talte til mig?
Mit eget Navn beskjæmmer mig, det synes
Mig som en Dadel over Lancelot,
Han, hvem engang hin Søens Frue stjal
Ifra hans Moder, som jo Sagnet rinder.
Hun sang de hemmelighedsfulde Sange
Som høres om de sagte rørte Vande,
Hun kyssed mig og sagde: „Du er fager,
Mit Barn, ret som en Kongesøn“, og ofte
I sine Arme bar hun mig, naar hun
Der vandred op og ned ved mørke Sø.
Gid hun da havde druknet mig i den,
Hvor den saa er! Thi hvad er jeg? Hvad gavner

Mig nu vel dette Navn af største Ridder?
Jeg kjæmped for det og jeg har det, men
Tilfredshed ved at have det — slet ingen.
Dog Pine, det at tabe, — det er blevet
En Deel nu af mig selv — men til hvad Nytte?
Til at forværre Mænd ved at bekjende
Hin Brøde? Eller synes Synden mindre
Fordi om Synderen selv synes stor?
Ak, Arthurs største Ridder er en Mand
Ei efter Arthurs Hjerte! Jeg maa bryde
De Baand, der saa vanære mig. Ei uden
Hun vil det. Vilde jeg, hvis hun det vilde?
Hvo veed? Men hvis jeg vilde ei, maa Gud,
Jeg beder ham, da sende pludseligt
En Engel ned og gribe mig ved Haaret
Og bære mig langt bort og kaste mig
Dybt i hin mørke, hin forglemte Sø,
Blandt de fra Klippen der nedfaldne Blokke!"

Saa stønnede Sir Lancelot i sin Angers
Den bittre Pine — ikke vidende,
Han skulde engang døe som hellig Mand.

GUINEVRA.

GUINEVRA.

Dronning Guinevra flygtet var fra Hoffet,
Sad grædende i Almesbury Kloster,
Og der var Ingen hos hende, undtagen
En lille, ung Novice. Mellem dem
Der brændte svagt et lavt og lille Lys,
Døsigt af Taagen, som indtrængte sig.
Thi overalt derude under Maanen
Den hvide Taage, som et Ansigtsklæde,
Laae paa den døde Jord, og Alt var stille.

Hidhen hun flygtet var. Til hendes Flugt
Var Modred Aarsag. Han, som nærmest var
I Slægt med Kongen, hans Neveu, laae altid
Ret som et listigt Dyr paa Lur, med Øine
Henvendt paa Thronen, færdig til at springe
Og ventende paa Leilighed. Derfor
Han kjølned Folkets Lovtaler om Kongen
Og underhandled skjult med Herrerne

Af hvide Hest, de Hedninger, en Yngel
Af Hengist efterladt. Han søgte og
At gjøre Brydning i det runde Bord,
Af Arthur stiftet, og at splitte det
I Fjendskab, tjenligt hans Forræder-Maal.
Og alle hans Bestræbelser blev skjærpet
Ved stærkt og varigt Had mod Lancelot.

Thi saa det hændte sig en Morgenstund,
Da hele Hoffet, grønklædt og med Fjedre
Der skulde ligne Maiblomster, just havde
Som man det pleied, holdt en Maifest ude
Og vendte nu tilbage, at Sir Modred,
End klædt i Grønt og lutter Øie, Øre,
Opklavrede til Havemurens Top
For der, om muligt, at udspeide Noget,
Hvoraf der kunde gjøres en Skandal.
Da saae han Dronningen, som sad derinde
Imellem sine Kjæreste: Skjøn Enid
Og glatte Vivien, hun, den listigste
Og værste ved den stolte Dronnings Hof.
Og meer end dette saae han ei, thi Lancelot
Som gik forbi, bemærked hvor han lured,
Og som en Gartners Haand fra Kaalen piller
Den grønne Kaalorm, saa fra Havemuren

Med Blomstergræs bedækket, Lancelot trak
Ham ned ved Hælene og kasted ham
Paa Veien som en Orm. Men da han kjendte
Nu Prindsen, skjøndt saa oversmurt af Støv,
Dog, fuld af Ærefrygt for Kongens Blod
Selv i saa slet en Mand, han gjorde ham
Saa god Undskyldning som han kunde bedst,
Og dette ridderligt og uden Haan.
For i de Dage ingen Riddersmand
Blandt Arthurs Ædle gav sig af med Haan.
Men, var en Mand end halt og pukkelrygget,
Blev han af dem, Gud havde dannet høie,
Med hele Lemmer, aldrig haanet for
Sin Mangel, men af Kongen tiltalt blidt,
Som og af alle Ridderne ved Bordet.
Saa Lancelot hjalp at reise Prindsen op,
Og denne, reisende sig trende Gange,
Slog skarpt sit Knæ, og smilede, og gik.
Men altid siden aad den lille Vold
Mod ham udøvet, dybt sig ind hos ham
Og rørte op hans hele Hjerte, ret som
Den skarpe Vind, der hele Dagen kruser
En liden bitter Pøl omkring en Steen
Ved bare Kyst.
Men da Sir Lancelot

Fortalte denne Sag til Dronningen,
Først loe hun let, ved Tanken om Sir Modreds
Støvrige Fald — men derpaa gyste hun
Som Landsbykonen skrigende: „Jeg gyser,
Thi Nogen skrider henover min Grav.“
Saa loe hun atter, men dog svagere.
Thi vistnok halvt hun forudsaae, at han,
Det snilde Dyr nu vilde efterspore
Skarpt hendes Brøde, til han fandt den ud,
Og hendes Navn da stedse vilde blive
Et Navn, befængt med Haan og med Foragt.
Herefter sjældent kunde hun i Hallen
Ei heller andetsteds, ret møde Modreds
Det smalle Rævefjæs, hans falske Smil,
Hans Øie, grønt og gjennemtrængende.
Herefter og de Magter, som bevogte
Vor Sjæl, for den at hjælpe ud fra Døden,
Der ei kan døe, og frelse den, enddog
I sidste Øieblik, — de Magter nu
Tog paa at ængste, plage hende. Ofte
I Timeviis, naar hun ved Kongens Side
Dybt lytted til hans jævne Aandedrag,
Kom stygge Ansigter i Nattens Stilhed
For hende frem og gik igjen, hvad heller
En dunkel Aandefrygt kom over hende

Som for en tvivlsom Larm af Døres Knirken,
Der høres kun af Den, som ene vaager
Fjernt i et hjemsøgt Huus, med Rust af Mord
Paa Væggene. — Alt Sligt holdt hende vaagen.
Og hvis hun sov, en rædsom Drøm hun drømte.
Thi da hun syntes, hun stod ene paa
En øde Slette, just som Sol gik ned,
Og at fra Solen hurtigt kom til hende
Et rædsomt Noget, og dets Skygge fløi
Foran det, til det naaede, rørte hende.
Hun vendte sig, og hendes egen Skygge,
Som sort udbredte sig fra hendes Fødder,
Opslugte hele Landet, og i dette
Der brændte fjerne Byer. Og med Skrig
Hun vaagnede. Og hele denne Uro
Svandt ikke bort, men voxede, til selv
Den svigfri Konges klare, aabne Ansigt
Og tillidsfulde Færd i Husets Liv
Blev hende Gift. Og saa tilsidst hun sagde:
„O Lancelot! gaa til dit eget Land!
Thi hvis du dvæler her, vi mødes atter,
Og hvis vi mødes atter, da forvist
Et eller andet Tilfælde og Uheld
Vil bringe snart den ulmende Skandal
Til høit at blusse op for Folk og Konge!

Og Lancelot loved altid, men dog blev.
Og endnu mødtes de og mødtes atter.
Da sagde hun igjen: „O Lancelot!
Ifald du elsker mig, da gaa herfra!"
Og de kom overens om, end en Nat,
Da Kongen ikke vilde være der,
At mødes, og saa skilles ad for stedse.
De mødtes blege da af Lidenskab
Og grædende. Og nu med Haand i Haand
Og Øie imod Øie sad de der
Lavt paa en Kant af hendes Seng og stammed
Og stirred — det var deres sidste Time, —
Et Vanvid af Farvel. Men Modred bragte
Nu sine Hjælpere til Taarnets Grundvold
Som Vidner. Og idet han skreg: „Forræder!
Kom ud! Nu er du fanget dog tilsidst,"
Han vakte Lancelot, som lig en Løve
Udstyrtede og paa ham sprang, og kasted
Ham hovedkulds til Jorden, og han faldt
Bedøvet, og hans Kammerater tog
Og bar ham bort derfra, og Alt blev stille.
Da sagde hun: „Nu Enden kommet er,
Jeg er beskjæmmet for mit hele Liv!"
Han: „Min er Skammen, min var Brøden. Dog,
Staa op og flygt nu til min faste Borg

Hinsides Havet — Der jeg vil dig skjule
Indtil mit Liv er endt, der holde dig
Mod hele Verden med mit Liv." Hun svared:
„Lancelot, vil saa du holde mig? Nei, Ven,
Thi vi har sagt hinanden vort Farvel:
Gud give, at du kunde skjule mig
Kun for mig selv. Min Skammen er, thi jeg
Var Hustru, du ei gift. Men staa nu op
Og lad os flye, thi jeg vil søge hen
Til et Asyl og vente der min Dom."
Saa Lancelot skaffed Hest, hjalp hende paa den
Og selv steg paa sin egen. Derpaa red de
Tilsammen did, hvor Veien deltes. Der
De kyssedes og skiltes ad i Graad.
Thi, elskovslydig til det Sidste mod
Sin Dronnings mindste Ønske, drog han til
Sit eget Land. Men hun til Almesbury
Flygted al Nat igjennem Ørk og Skov
Og hørte Aanderne fra Ørk og Skov
At sukke, som hun flygted, eller troede
At høre deres Suk. Og i sig selv
Hun sukkede: „For silde nu, for silde!"
Indtil i kolde Luft, som løber foran
For Morgenen, hun saae en Plet paa Himlen,

En Ravn, som fløi deroppe og skreg fælt.
Hun tænkte da: „Den veirer vel en Liigmark,
Thi Hedningerne hist fra Nordens Hav
Vil, lokkede af Hoffets Synd og Svaghed,
Begynde at ihjelslaae Arthurs Folk
Og ødelægge Landet."
Da hun kom
Til Almesbury Kloster, der hun talte
Med Nonnerne og sagde: „Jeg forfølges
Af mine Fjender, — men I, fromme Søstre,
Modtager mig, giv mig Asyl, og spørg
Ei efter hendes Navn, I give Ly,
Før hendes Time kommer, det at sige."
Og hendes Skjønhed, hendes Ynde, Magt,
Ret som et Tryllemiddel virked paa dem,
Og de undlod at spørge hende om det.

Saa denne statelige Dronning dvæled
Fuldmangen Uge, ukjendt, hos de Nonner,
Ei blanded sig med dem, og heller ei
Fortalte dem sit Navn, ei heller søgte,
Svøbt i sin Sorg, til Nadver eller Skrifte,
Men havde kun en lille Pige om sig,
Som mored hende med uagtsom Pluddren,
Hvorved hun ofte glemte lidt sig selv.

Men nu, i denne Nat, der kom et Rygte
Vildt blæst omkring om at Sir Modred havde
Tilranet sig alt Riget, sluttet Forbund
Med Hedningerne, medens Kongen førte
Sin Hær mod Lancelot. Da tænkte hun:
„Med hvilket Had maa Folket nu og Kongen
Dog hade mig?“ — Og over sine Hænder
Taus bøied hun sig, til den lille Pige,
Der ikke taalte nogen Taushed, brød den,
Idet hun sagde: „Det er sent, saa sent!
Jeg undres paa hvad Klokken er“. Og da
Hun ei fik Svar, lidt efter lidt tog paa
At nynne paa en Sang, hun havde lært
Af Nonnerne: „Saa sent, saa sent“. Og som
Guinevra hørte denne, saae hun op
Og sagde: „O, min Pige, lyster dig
I Sandhed nu at synge, syng for mig,
Og løs mit Hjerte, saa jeg græde kan.“
Hvorpaa af Hjertens Lyst den Lille sang:

„Saa sent, saa sent — mørk Natten er og raa,
Sent, sent, o sent! — men vi kan ei indgaae.
For sent, for sent — gaae ind I kan ei nu.

Et Lys vi havde, vi det angre vil —
Faaer Brudgommen det vide, bli'er han mild.
For sent, for sent — gaae ind I kan ei nu.

Har vi ei hørt, at Brudgommen er god?
O, lad os ind, at kysse sent hans Fod!
Nei, nei, for sent! — gaae ind I kan ei nu."

Saa sang Novicen, mens i Lidenskab
Den mørke Dronning græd, med Hovedet
I sine Hænder, vel erindrende
Sin Tanke, da hun først kom hid. Den lille
Novice snakkede saa væk for hende:
„Jeg beder, ædle Frue, græd ei meer!
Lad mine Ord, de simple Ord fra En
Der er saa liden og ei veed af Andet
End Lydighed, — thi lyder jeg ei strax
Saa maa jeg gjøre Bod, — lad mine Ord
Lidt mildne dine Sorger, som, jeg troer det,
Ei komme kan fra onde Gjerninger.
O, jeg er vis paa det, jeg, som nu seer
Din blide Ynde og din Værdighed.
Men vei nu dine Sorger mod vor Konges —
Og paa den Vægt du vil dem finde lette.
Thi han er borte, for at føre Krig

Imod Sir Lancelot, om den faste Borg
Hvor Dronningen han holder indesluttet.
Og Modred, i hvis Værge Alt han lod,
Forræderen! — ak Frue, Kongens Sorg
Nu for sig selv, for Dronningen, for Riget,
Maa være trende Gange større vel
End en af vore. For mig selv, jeg takker
Nu alle Helgne, at jeg ei er stor;
Thi om der engang falder Sorg paa mig,
Jeg kunde græde ud min Graad i Stilhed
Og dermed have endt, thi Ingen veed det
Og mine Taarer have gjort mig godt.
Men var enddog de Sorger, Smaafolk har,
Saa store som de Stores, denne Sorg
Er føiet til de Sorger, som de Store
Maa bære, at de kan ei græde skjult
Hvormeget end de Taushed ønske sig.
Selv enddog her i Klostret tales om
Den gode Konge og hans onde Dronning.
Og var jeg saadan Drot med slig en Dronning,
Jeg vilde maaskee ønske at tilsløre
Al hendes Ondskab — men ifald jeg var
En saadan Konge, kunde det ei skee“.

Da til sit eget tunge Hjerte mumled

Nu Dronningen: „Vil Barnet dræbe mig
Med slig uskyldig Snak?“ — Men lydt hun
svared:
„Maa ikke jeg, hvis denne slu Forræder
Sin Herre har fortrængt, vel sørge med
Den fælles store Sorg i hele Riget?“

„Ja“, sagde Pigen, „det er alle Kvinders
Den største Sorg, at ogsaa hun er Kvinde,
Hun, hvis Utroskabs-Liv har bragt Forvirring
Selv ved det runde Bord, det, som Kong Arthur
Med Tegn og Und're har indstiftet fordum
Ved Camelot, før Dronningen hidkom“.

Da tænkte Dronningen igjen ved sig:
Vil Barnet dræbe mig med denne Snak?
Men lydt hun talte: „O, du lille Pige,
Indsluttet i dit Nonneklosters Mure,
Hvad kan du kjende vel til Konger, til
Det runde Bord og hvad til Undertegn,
Undtagen de enfoldige Mirakler
Og Tegn, her i dit Kloster?“
Men den lille
Novice vedblev i sin Snaksomhed:
„Jo, godt jeg veed, af Tegn var Landet fuldt,

Af Und're, inden Dronningen hidkom.
Saa sagde jo min Fader, og han selv
Var Ridder ved hint Bord, da det blev stiftet.
Han red dertil fra Lyonesse, og sagde
At som han red, en Time eller to
Før Solnedgang, ad Kysten ned, han hørte
En underlig Musik — han standsed — lytted:
Og der, langs Lyonnesses øde Kyst
Han saae dem, hver med Baune-Lys paa Ho'det
Og med et Havlys vildt om Foden, flamme
Fra Forbjerg og til Forbjerg, flamme langt,
Langt ind i Vesterlandets rige Hjerte.
Og hvide Havfruer i Lyset svømmed
Og stærke Skikkelser med Bryst som Mænd
Stod op af Havet, sendte gjennem Landet
En havdyb Røst. Til dem de Alfer smaa
Fra Dal og Kløft opsendte sine Svar
Der klang som fjerne Horn. Saa sagde Fader.
Ja, og end ydermeer, den næste Morgen,
Mens han drog gjennem de halvdunkle Skove,
Selv saae han trende Aander, ellevilde
Af Glæde, kaste sig ved Veiens Kant
Ned paa en Blomst, der rysted under dem
Som Tidslen ryster under tre smaa graa
Irisker, naar de kives om dens Frø.

Og end om Kveldene, foran hans Hest
Den lette Alfekreds sig boltred om
Og fløi saa bort, og samledes igjen
Og hvirvled atter i sin lette Flugt,
Thi hele Landet da var fuldt af Liv.
Og da tilsidst han kom til Camelot,
En Krands af luftige smaa Dandsere
Sig svang rundt Lampen i den store Hal,
Og i den Hal der var en saadan Fest
Som aldrig nogen Mand før havde drømt om.
Thi hver en Ridder fik hvad Mad, han ønsked,
Sig rakt af Hænder, ikke synlige.
Og ligeledes, efter hvad han sagde,
Selv dybt i Kjælderne en Flok af glade
Og tykke Tingester med Lyst omdreied
Viinhanerne, — sad tværs paa Fadene
Mens Vinen randt. — Saa glade vare Aander
Saa vel som Mænd, før hun kom hid til Landet,
Den syndefulde Dronning".

Dronningen
Da talte, ikke uden Bitterhed:
„Var de saa glade? Daarlige Profeter
De var da Alle, Aander, som og Mænd,
Saa Ingen af dem kunde forudsee,
Selv ei din vise Fader, med hans Tegn,

Hvad nu er faldet over Riget?"
Dertil
Novicen svared atter, snakkesalig:
„Jo En, en Skjald, om hvem min Fader sagde
Han havde sjunget mangen ædel Krigssang
Selv i Nærværelse af Fjendens Flaade
Midt mellem steile Kyst og Bølgens Kamme,
Og mangen mystisk Sang om Liv og Død
Han havde kvædet høit paa Fjeldets Top,
Mens Bjergets Aander bøied sig omkring ham
Med dugvaadt Haar, tilbageblæst som Flammer.
Saa sagde Fader. Og hin Nat sang Skjalden
Kong Arthurs store Krige, sang om Kongen,
Som var han næsten meer end Menneske,
Og spottede med dem, som kaldte ham
Falsk Søn af Gorloïs. For der var Ingen
Som vidste ret hvorfra han kommet var,
Men engang efter Storm, som tordnende
De lange Bølger brød mod Budes Kyster,
Der kom en Dag, som Himlen selv saa stille,
Og da de fandt et nøgent Barn paa Sandet
I vild Dundagil hist ved Cornisk Sø.
Og det var Arthur. De opfostred ham
Til ved et Under han blev valgt til Konge;
Og at hans Grav en Løndom skulde være

For alle Mennesker, alt som hans Fødsel;
Og kunde han for sig en Kvinde finde
I Kvindelighed lige stor, som han
Var i sin Manddom — da, kvad gamle Skjald,
De To tilsammen vilde kunne ændre
Den hele Verden til det Bedre. Men,
Som netop han var midt i denne Sang,
Han stammede, hans Haand fra Harpen faldt
Og bleg han vendte sig og vaklede
Og vilde være faldet om, hvis ei
De havde støttet ham. Han vilde ei
Fortsætte sin Vision — men hvo kan tvivle
Vel om, han forudsaae det onde Værk
Som Lancelot og Dronningen har øvet?"

Da tænkte Dronningen: „See, Abbedissen,
Der synes saa enfoldig, hendes Nonner,
De have sat det Barn her ud paa mig,
At have mig til Bedste". Og hun bøied
Sit Hoved ned og talte ei. Hvorpaa,
Novicen græd og folded sine Hænder
Og skjæmmed snaksom ud sin Snaksomhed,
Idet hun sagde, at de gode Nonner
Ret ofte dadled hendes løse Tunge.
„Og, søde Frue, synes jeg at plage

Usømmeligt et Øre, altfor trist til
At høre paa mig, med min Snak og med
De Sagn, min gode Fader lærte mig;
Saa skjænd og paa mig, lad mig ei beskjæmme
Min Faders Minde, han, som havde selv
Saa ædle Sæder, omendskjøndt han paastod
At Lancelots dog var de ædleste.
Han døde, dræbt i en Tournering, nu
Fem Som're siden, og lod mig alene.
Men nu de Andre, som end er ilive,
Sær disse To, som ere mest berømte
For ridderlige Sæder, siig, jeg beder,
Og skjænd paa mig ifald jeg spørger galt,
Men siig, hvo eied vel de ædleste,
Imens du leved blandt dem, Lancelot
Hvad eller han, vor høie Herre, Kongen?"
Den blege Dronning saae da op og svared:
„Sir Lancelot var, som det sig sømmer for
En ædel Ridder, blid mod alle Damer;
Den Samme altid, saa i aabent Slag,
Som ved Tournering, undlod han at hævde
Sin egen Forrang. Kongen undlod og
Saavel i aabent Slag som i Tournering
At hævde sine egne Fortrin. See,
Derfor var disse To blandt alle Mænd

De ædleste i Omgang og i Sæder.
Viid, fine Sæder ere ikke tomme,
Men Frugter af en ridderlig Natur
Og af en ædel Sjæl.“
„Ja“, sagde Pigen
„Hvis fine Sæder er saa skjøn en Frugt,
Saa maa Sir Lancelots være tusindfold
Dog mindre ædle, da, som Rygtet gaaer,
Han er mest utro Ven i hele Verden“.
Hvortil Guinevra svared sorrigfuld:
„O, Indelukkede i Klostrets Mure,
Hvad kjender du til Verden vel, til alle
Dens Lys, dens Skygger, som til al dens Rigdom,
Og al dens Vee? Hvis Lancelot, hin ædle
Og store Ridder, for en Time blot
Var mindre ædel end han selv dog er,
Da bed for ham, at Ildens Dom han slipper,
Og græd for hende, som har draget ham
Til denne Dom“.
„Ja“, sagde saa Novicen,
„For begge beder jeg, men lige snart
Jeg vilde troe at Ridder Lancelots Sæder
Saa ædle var som Kongens, som jeg kunde
Mig tænke, dine var, som nu de er,
Ifald du var hin brødefulde Dronning“.

Saa, lig saamangen Sladdrer, saared hun
Just den, hun vilde trøste og fortørned
Der, hvor hun vilde læge; — thi ved dette
En Vredesblussen pludseligt opflammed
Guinevras blege Aasyn, og hun raabte:
„Slig som du er, gid aldrig nogen Pige
Meer blive! Du er deres Redskab kun,
Sat ud at plage mig, opspille mig
Og ærgre mig, du lille Speiderske,
Forræderske!“ Da denne Storm af Vrede
Fra Dronningen udbrast, forfærdet Pigen
Sig reiste op, saa hvid som hendes Slør,
Og stod for Dronningen saa skjælvende,
Som Skum paa flade Strandbred staaer i Vinden,
Alt rede til at brydes og at flye.
Og da Guinevra raabte: „Gaa herfra!“
Hun flygtede forskrækket. Ladt alene
Hin Anden sukked dybt da, og begyndte
At samle Mod igjen, og til sig selv
Hun sagde: „Dette simple, bange Barn,
Ei mente Noget, men min egen Brøde
Som er meer fuld af Frygt og meer enfoldig
End noget Barn, forraader kun sig selv.
Men, hjælp mig, Himmel! — thi forvist jeg angrer!

Thi hvad er sanddru Anger andet vel
End det, selv ei i lønligst, inderst Tanke
At tænke meer paa Synderne, som gjorde
Det Forbigangne lykkeligt for os?
Og jeg har svoret, ei at see ham mere,
Ei see ham meer!“
Og just ved disse Ord
Af gammel Vane gled hun i Erindring
Tilbage til de gyldne Dage, da
Hun først ham saae, da Lancelot, berømt
Som bedste Ridder og elskværdigst Mand,
Kom som Gesandt at føre hende til
Sin Herre, Arthur, og ledsaged hende.
Og ridende langt foran deres Følge
Henreves de i sød og livlig Tale
Om Kjærlighed, om Jagt, om Fest-Tournering
Og alleslags Forlystelser (det var
Ved Maitid, og ei drømt om Synd endnu).
Saa red de gjennem Lunde, der saae ud
Som Paradis af Blomster, over Tæpper
Af Hyazinthers Flor, der ligned Himlen
Opvældende igjennem Jordens Grønt.
Og frem fra Høi til Høi, og hver en Dag
Ved Kveldstid saae de i en yndig Dal
Kong Arthurs Silketelte reiste op

Ved forudsendte Bud til korte Maaltid,
Til Aftenhvile. Og saa fremad atter,
Til end en Gang før Solnedgang de saae
Pendragons store Dragebanner krone
Det rige Kongetelt og glimre der
Ved muntre Skovbæk eller tause Brønd.

Men som nu Dronningen, nedsjunken i
En slig Henrykkelse, og ubevidst
Bevægende sig i det Forbigangne,
Kom til det Punkt, da først hun skued Kongen
Fra Staden ride ud, at møde hende,
Hun sukked ved at finde Reisen endt,
Gav ham et Øiekast, og fandt ham kold,
Høi, indesluttet i sig selv, passionsløs —
Ak — ei lig ham — „ei lig min Lancelot!“

Imens hun ruged over det og blev
I Tankerne halvt brødefuld igjen —
En væbnet Ridder red til Porten op.
Igjennem Klostret løb en Mumlen, Hvisken,
Saa pludseligt et Skrig: Kong Arthur! Kongen!
Lamslaaet sad hun, lyttende. Men da
Nu Trin af vaabenklædte Fødder klang
Alt nærmere og nærmere igjennem

Det lange Galleri fra Yderporten,
Saa faldt hun fra sit Sæde hovedkulds
Og, med sit Ansigt imod Gulvet vendt,
Der kravled hun og dækkede sit Ansigt
For Kongen med de melkehvide Arme
Og med sit lange Haar. Og saa i Mørket
Hun hørte at hans vaabenklædte Fod
Ved hende standsed. Derpaa kom der Stilhed
Og saa en Røst, vel monoton og hul
Ret som en Aanderøst, der Dom forkynder,
Men dog, skjøndt sært forandret, var det Kongens:

„Ligger du her saa lavt, du Barn af En,
Jeg æred, heldig død alt før din Skam!
Godt er det, at ei Barn af dig er født!
De Børn, du fødte, ere Sværd og Ild
Og rød Ruin og Lovenes Opbrydning
Og Slægtens List og de gudløse Gjæster
Fra Hedninger, som sværme over Nordsø.
Dem har jeg, medens end Sir Lancelot,
Min høire Arm, den allermægtigste
Blandt mine Riddere, stod ved min Side,
I tolv fuldstore Slag helt overvundet
Paa hver en Kant af dette Christi Land.

Og veed du vel, hvorfra jeg kommer nu?
Fra ham, ja, fra en bitter Krig mod ham!
Og han, som ikke skyede mig at slaae
Paa værre Viis, han havde dog den Rest
Af Ridderlighed levnet, at han undlod
At løfte egen Haand imod den Konge,
Der gjorde ham til Ridder. Men dog mangen
En Ridder dræbtes og end mange fleer
Med al hans Slægt, hans Venner, hængte ved ham —
Og bleve i hans Land. Og mange flere
Ved Modred hængte, da han gjorde Oprør,
Forglemmende al Troskab og al Lehnspligt —
Og kun en Levning staaer med mig. Men af
Den Levning vil jeg levne her en Deel
Trofaste Mænd, som endnu elske mig
Og som jeg endnu lever for. De skal
Dig værge i din vilde, sidste Time
Som nu vil komme, forat ei et Haar
Skal krummes paa dit arme, lave Hoved.
Frygt ei, du skal beskyttes til min Død,
Skjøndt vel jeg veed, hvis gamle Profetier
Ei lyve, at jeg gaaer nu til min Dom.
Du har ei gjort mit Liv saa sødt for mig
At jeg, at Kongen skulde stort mig bryde

Om nu at leve. Thi du har forspildt
Mit Livs Bestemmelse. Bær over med mig
For sidste Gang nu, medens just for din Skyld,
Jeg viser dig den Synd, du har begaaet.
Thi da os Romerne forlod, og Loven,
Den Lov, de opretholdt, ei bandt os mere
Og Veiene var fyldt af Røvere,
Vel hist og her en tapper Daad end kunde
Afstraffe, som tilfældigt, nogen Uret, —
Men jeg, jeg var den første Konge dog
Som Vandre-Ridderskabet her i Riget
Og ifra alle Riger sammendrog
Om mig, som deres Hoved, i den skjønne
Den rene Orden af det runde Bord,
Et herligt Samfund, Blomsten af al Manddom,
At tjene til Model for hele Verden,
Og være en ny Tids Begyndelse.
Jeg lod dem lægge deres Haand i min
Og sværge, at de vilde ære Kongen,
Som var han deres tro Samvittighed;
Og deres egen tro Samvittighed
Som Kongen; at udrydde Hedninger,
Opholde Christne, ride vidt omkring
Forat afhjælpe Ondt blandt Mennesker;
At aldrig føre Sladder, ei engang

At lytte til Bagtalelse; at føre
Et Liv saa yndeligt i renest Kydskhed;
At elske kun een Mø, til hende kun
At holde sig, og aarviis hædre hende
Ved ædel Daad, indtil de hende vandt.
Thi sandelig, jeg kjender under Himlen
Ei nogen mere fin og virksom Mester
End Jomfru-Lidenskaben for en Jomfru,
Ei blot til at betvinge hvad er Slet
Hos Manden, men tillige til at lære
Ham høie Tanker, venligt blide Ord,
Og Høflighed og Længsel efter Hæder
Og Kjærlighed til Sandhed — kort, Alt, hvad
Der gjør en Mand. Og alt Det trivedes
Indtil jeg ægted dig, idet jeg troede:
See her min Medhjælp, hun, som føle kan
Min Hensigt og sig glæde i min Glæde!
Da kom din Skjændsels-Synd med Lancelot,
Da kom og Tristrams og Isoldas Synd,
Saa Andre, følgende de mægtigste
Blandt mine Riddere, og tagende
Et skjønt Exempel af saa skjønne Navne,
Og sank i Synd, indtil den væmmelige
Modsætning just af Alt, jeg i mit Hjerte
Mig havde foresat, fik Overhaand.

Og Alt igjennem dig! Saa at mit Liv,
Det jeg som Herrens høie Gave maa
Bevare mod al Skade, ikke nu
Vil koste mig saa synderligt at tabe.
Men meer jeg tænker paa, hvor trist det vilde
For Arthur være nu, ifald han leved,
At sidde end engang i ensom Hal
Og savne der sit vante Riddertal,
Og savne der at høre løftet Tale
Om ædle Gjerninger, som i de fordums,
De gyldne Dage, før du syndede!
Thi hvo af Os, som end var ladt tilbage,
Vel kunde tale om det rene Hjerte,
Og ikke synes sigte hen til dig?
Og i dit Bur i Camelot eller Usk
Din Skygge vilde endnu synes glide
Fra Rum til Rum, og stedse vilde jeg
Der mindes om dig, ved en Dragt, der hang,
Ved tomme Prydelser, ved lette Fodtrin
Som af en Aand, gjenlydende paa Trappen.
For tænk ei, skjøndt du ikke vilde elske
Din Husbond og din Herre, at din Herre
Har ganske tabt sin Kjærlighed til dig —
Ei af saa løse Stoffer er jeg skabt.
Dog maa jeg overlade dig, o Kvinde,

Nu til din Skam. Thi visselig, jeg holder
Den Mand for Almeenhedens værste Fjende,
Som enten for sin egen Skyld, hvad heller
For Børnenes, for saa sit Blod at frelse
Fra Skjændsel, lader Hustruen, som han
Vel veed er falsk, dog blive i sit Huus
Og styre det. Thi er hun ved hans Feighed
Holdt i sin Stilling — taget overalt
For reen — hun kryber som en ukjendt Smitsot
Der ikke forebygges, ind blandt Mængden.
Med sine Øine slaaer hun onde Lyn,
Lumsk undergraver bedste Venners Troskab
Og hidser Pulsen op til djævelsk Slag
Og saa forgifter halve Ungdommen.
Værst af de Værste er dog saadan Mand,
Er han en Styrer. Bedre da for Kongen
Hans øde Arnested, hans pinte Hjerte
End Du gjenindsat paa din lyse Plads,
Mit Folk til Spot og til Fordærvelse!“

Han standsed, og i Pausen kravled hun
En Tomme nærmere, og sine Hænder
Hun lagde om hans Fod. Langt borte lød
Et ensomt Horn, og Kongens Hest, der vented

Ved Porten, dertil vrinskede, som til
En Venne-Røst, og atter talte han:

„Dog, tænk ei, jeg er kommen, at forfølge
Din Brøde. Jeg kom ikke hid, Guinevra,
Forat forbande dig, jeg, som af Medynk
Maa næsten døe, ved saa at see dig lægge
Dit gyldne Hoved — ak, min Stolthed i
Meer lykkelige Dage — ved min Fod!
Den Harme, som, da først jeg havde hørt
Du her var skjult, tvang mine Tanker hen
Paa en Forræders Dom, paa Flammedøden —
Den er nu gaaet over. Og den Kval
Som bragte mine Taarer til at brænde
Imens jeg veiede dit Hjerte mod
Et andet, altfor trofast til at drømme
Om Utroskab hos dig, hos dig — den er
Og nu forgangen, for endeel ialfald.
Og Alt er nu forbi, din Synd er syndet —
Og jeg — See, jeg tilgiver dig, som Gud,
Den evige, tilgiver. For din Sjæl
Gjør Resten selv. Men, hvordan tage vel
Den sidste Afsked nu med Alt, jeg elsked? —
O, gyldne Haar, hvormed jeg pleied lege
I min Uvidenhed! O stolte Form,

O, Skjønhed! — slig, end aldrig Kvinde bar
Før den med dig kom som et Kongedømmes
Forbandelse! — Jeg kan ei røre nu
Ved dine Læber — de er' ikke mine,
Men Lancelots — nei, aldrig var de Kongens.
Din Haand jeg kan ei tage, ogsaa den
Er Kjød jo, og i Kjødet har du syndet.
Mit eget Kjød, som her seer ned paa dit,
Der er besmittet, raaber: Jeg dig afskyer!
Dog ikke destomindre, o Guinevra —
Thi anden Kvinde har jeg aldrig kjendt —
Min Kjærlighed ved Kjødet havde trængt sig
Ind i mit Liv, saa langt, at det nu er
Min Dom: Jeg elsker, elsker dig endnu!
Lad Ingen drømme Andet, end at jeg
End elsker dig! — Maaskee, ifald du renser
Din Sjæl, og hvis du støtter dig til Christ,
Vor milde Fader, skal vi To engang
Vel i hin Verden, der, hvor Alt er rent,
For Herrens Aasyn mødes atter. Da
Til mig du springe vil, og fordre mig
Som din og vide at jeg er din Husbond,
Ei nogen mindre Sjæl, ei Lancelot,
Ei nogen Anden. Lad mig have dette,
Mit sidste Haab, o, jeg besværger dig!

Og nu jeg maa herfra. Igjennem Natten
Jeg hører Krigstrompeten lyde fjernt.
Den kalder mig, mig Kongen, til at føre
Min Hær mod Vesten, til det store Slag
Hvor jeg maa stride mod min Søsters Søn,
Der er i Forbund med de Herrer af
Den hvide Hest, som og med Riddere
Der engang vare mine. Og jeg maa
Ham slaae ihjel, og møde Døden selv,
Hvad heller nogen anden mystisk Dom.
Og du, som bliver her, vil det erfare,
Men jeg skal aldrig komme hid igjen
Og aldrig mere hvile ved din Side,
Ei see dig mere. Saa farvel!“
Og medens
Hun krøb der ved hans Fødder, følte hun
Kong Arthurs Aande over hendes Hals,
Dertil i Mørket om sit faldne Hoved
Hun mærkede hans Hænder vifte, som
De signed hende.
Derpaa, lyttende
Til hine Harnisk-Fodtrin borte var,
Den blege Dronning reiste sig og fandt
Til Vindvet i sin Kval. „Maaskee jeg dog“,
Saa tænkte hun, „hans Ansigt kan faae see,

Selv useet“. Og see der — ved Porten sad han
Paa Hestens Ryg og nær ham stod i Sorg
De blege Nonner, hver med Lys i Haanden,
Og han gav dem Befaling til at vogte
Paa Dronningen og hende for bestandig
At pleie der. Og mens han talte til dem,
Hans Hjelm, hvorpaa Britanniens gyldne Drage
Som Hjelmkam sad, var sænket, saa hun kunde
Ei see hans Aasyn, der var ligt en Engels.
Dog saae hun Kongedragen, glimtende
I Lysene og vaad af Taagen, skinne
Og gjøre Natten til en Damp af Ild.
Da vendte han sig just — og meer og meer
Den maaneblege Dunst flød rundt om Kongen,
Der syntes i den som en Kjæmpes Gjenfærd,
Og den indhylled ham, Fold efter Fold,
Indtil han selv for hende blev en Taage
Og som en Aand gled stille til sin Dom.
Da strakte ud hun sine Arme, skreg:
„O, Arthur!“ — her hun pludselig brød af.
Dog, som en Strøm, der sprøiter fra en Klippe,
Forsvinder midt i Luften, men ved Grunden
Sig samler atter, tager Kraft igjen
Og styrter ned i Dalen, saadan hun
Blev ved i lidenskabelige Udbrud:

„Min Herre — borte! — ved min Synd
bortgaaet,
At dræbe, blive dræbt! Og han tilgav mig
Og ei jeg kunde tale. „Saa Farve!“
Jeg skulde have svaret hans Farvel!
Hans Mildhed kvalte mig. Bortgaaet, du
Min Herre Konge, min trofaste Husbond!
Hvor tør jeg min ham kalde? Ak, ved mig
En Andens Skygge klæber jo, og gjør
Mig til en eneste Besmittelse.
Han, Kongen, kaldte mig besmittet. Skal
Mig selv jeg dræbe? Hvortil hjælper det?
Min Synd jeg kan ei dræbe, dersom Sjæl
Er Sjæl, ei heller jeg formaaer at dræbe
Min Skjændsel — nei, ei heller ved at leve
Jeg kan den leve ud. Thi Dagene
Vil blive Uger, Uger Maaneder,
Og Maaneder tilsammen blive Aar
Og Aarene vil rulle hen til Sekler —
Mit Navn vil altid nævnes med Foragt.
Jeg maa ei dvæle ved mit Rygtes Fald —
Lad Verden fare! — det er kun af Verden.
Hvad Andet? — hvilket Haab? jeg troer, der
var
Et Haab endnu, hvis han mig ikke spotted,

Dengang om Haab han talte. Ogsaa sit
Han kaldte det; men aldrig spotter han,
Thi Spot er ikkun Røg fra ringe Hjerter.
Velsignet være Kongen, han, som tilgav
Min Ondskab mod ham, og som lod mig haabe,
Jeg i mit eget Hjerte kan udleve
Min Synd og engang hist i Himlen blive
Hans Mage, for Gud Herrens høie Aasyn.
Ak, store, ædle Herre! Du, som var
For dine Riddere ret som en Helgens
Samvittighed er for hans vilde Sandser —
O du, til hvem jeg i min falske Stolthed,
Der let tog alle Indtryk nedenfra,
Ei vilde skue op, og halvt foragted
Den Høide, op til hvilken jeg ei vilde,
Ei kunde stige, thi jeg tænkte, jeg
Ei kunde leve i den klare Luft,
Den rene Strenghed hos fuldkomne Lys!
Til Varme og til Farve trængte jeg
Og fandt dem saa hos Lancelot. Nu seer jeg
Dig som du er! — Du er den høieste,
Mest menneskelig og — ei Lancelot,
Ei nogen Anden. Gives der da Ingen
Som vil fortælle Kongen, jeg ham elsker
Endskjøndt saa sent? — Ak, Ingen. Selv jeg maa

I hint meer rene Liv ham sige det,
Men nu det var for voveligt. Min Gud!
Hvad kunde jeg ei have gjort af denne
Din skjønne Verden, havde jeg blot elsket
Den høieste af dine Skabninger!
Det var min Pligt at have elsket denne
Din Høieste, ja, sikkerlig det var
Min Fordel og, hvis jeg kun havde vidst det.
Det vilde have været og min Lyst
Ifald jeg havde seet. Vi nødes til
Den Høieste at elske, naar vi see det —
Ei Lancelot, ei nogen Anden!“
Her
Ved Haanden grebet, sænked hun sit Blik
Og saae Novicen, bønligt grædende,
Og sagde til hende: „Ja, lille Pige, —
Thi jeg er og tilgivet!“ Hendes Blik
Sig hæved, hun blev vaer de hellige Nonner
Staae rundt om hende, Alle nu i Graad.
Og hendes Hjerte løsnedes i hende
Og mildt hun græd med dem og sagde til dem:

„I kjende mig da nu, den Syndefulde,
Som brød vor Konges store Plan og Hensigt.
O, slut mig nu i trange Klostermure,

I milde Møer! — slut mig inde fra
De mange Røster som nu raabe: Skjændsel!
Jeg maa mig ei foragte, thi, jeg veed det,
Han elsker mig endnu. Lad Ingen drømme
Om Andet, end han elsker mig endnu.
Saa lad mig da — hvis I ei gyse for mig,
Ei heller skye at kalde mig for Søster —
Hos Eder dvæle, bære Sort og Hvidt,
Og blive Nonne, ligesom I selv!
Med Eder faste, ikke holde Fest
Ved Eders Fester, men i Eders Sorg
Dog sørge med, som og ved Eders Glæder
Ei sørge vel, men heller ikke glædes!
Lad mig saa følge Eders strenge Regler,
Bede og bedes for, paa Knæ mig lægge
For Eders Altere, udrette hver
En ringe Gjerning i Jert hellige Huus,
Omvandre her i Eders dunkle Kloster,
Uddele Skjærv til Fattige og Syge,
De, som er rigere og sundere
End jeg, i Herrens Øine, han, som har
Gjenkjøbt os Alle. Derfor lad mig kun
Saa pleie deres væmmelige Saar
Og læge mine egne, slide ud
I Almisse og Bøn den mørke Slutning

Paa denne vellystfulde Dag, som har
Bragt Undergang nu til min Herre Kongen".

Hun talte, og de tog hende til sig.
Og hun, end stadigt mellem Haab og Frygt
„Er det dog ei forsilde?", dvæled hos dem
Til deres Abbedisse døde snart.
Da blev Guinevra valgt af Nonnerne
For sine gode Gjerninger og for
Sit rene Levnet, vel og for den Magt
Der laae i hende til Bestyrelse
Og ligerviis vel for den høie Rang
Hun havde baaret, valgt til Abbedisse.
Og der, som Abbedisse, leved hun
Tre korte Aar, og derfra gik hun did
Hvor over disse Røster der er Fred.

RETTELSER.

Pag. 43, 4de Linie fra oven: „den", læs: „denne."
Pag. 177, 9de Linie fra neden, skal være:
„Hvert Spor nu i dit Øies klarblaa Lys".